

๒ ๕ ๘ ๙ ๑๑ ๒
กษัตริย์ผู้ไม่มีใครต่อองการ

กษัตริย์ผู้ไม่มีใครต้องการ

เกื้อ ศาสติคุปต์
แปล และ เรียบเรียง

ฉบับแก้ไขใหม่

กองคริสเตียนศึกษา
แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย
14 ถนนประมวญ พระนคร

1967

THE KING NOBODY WANTED

By Norman F. Langford

Translated and printed by permission

Of

The Westminster Press, Philadelphia.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. โรมานาน	5
2. กษัตริย์ประสูติแล้ว	8
3. เจริญวัย	14
4. พระเยซูเสด็จไปสั่งสอน	20
5. เวลางานชุก	25
6. มิตรและศัตรู	30
7. ยากที่จะเข้าใจ	36
8. ความมั่นคงของพระเยซู	42
9. ทรงปฏิเสธไม่รับมงกุฎ	47
10. ทางไปกรุงเยรูซาเล็ม	52
11. ใกล้กรุง	57
12. ในกรุงเยรูซาเล็ม	61
13. คืนวันสุดท้าย	66
14. วันสุดท้าย	69
15. กษัตริย์ผู้มิชัย	75

1. โรมานาน

ประมาณสองพันปีมาแล้ว พลเมืองในประเทศปาเลสไตน์รอคอยว่า เมื่อไรหนอเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดจะบังเกิดขึ้นหรือเมื่อไรหนอท่านผู้นั้นจะเสด็จมาเสียที

“เมื่อไรท่านจะเสด็จ” ต่างคนก็ต่างถามกัน “อีกห้าปีจะเสด็จมาไหม หรือปีหน้านี้แหละ หรือกำลังจะเสด็จมาแล้ว”

เขากำลังรอรับเสด็จท่านผู้นั้น และเมื่อท่านมาถึงแล้ว เขาจะเรียกท่านว่า “พระเมสสิยาห์” ผู้ที่ใช้ภาษากรีกก็จะเรียกท่านว่า “พระคริสต์” เขาคิดว่าท่านจะมาเป็นพระมหากษัตริย์

ขณะนั้นเขามีกษัตริย์องค์หนึ่งปกครองอยู่แล้ว ทรงพระนามว่า เฮโรดมหาราช แต่ราษฎรไม่พอใจในกษัตริย์องค์นี้ เพราะมีอุปนิสัยโหดร้าย ใครขัดพระทัยก็ถูกตัดศีรษะ หรือถูกบังคับให้กินยาพิษ กษัตริย์เฮโรดมิได้ทรงถือกำเนิดเป็นชนชาติยิว เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมานั้น จะทรงเป็นกษัตริย์ที่ประเสริฐ พระองค์จะมีเลือดเนื้อเป็นเป็นยิว และจะทรงเมตตาช่วยเหลือชนชาตินี้ ผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งกล่าวว่า พระองค์ท่านจะทรงเป็นเหมือนผู้เลี้ยงแกะของปาเลสไตน์ที่เฝ้าฝูงแกะทั้งกลางคืนและกลางวัน และอุ้มลูกแกะอยู่เสมอ

แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่พระเมสสิยาห์จะทรงกระทำก็คือ ขับไล่อิชชารและกองทัพโรมันออกไปจากประเทศ พูดถึงอิสราเอลแล้วชาวยิวเกลียดชังกระดุกคำ ทั้งนี้ เป็นเพราะอิสราเอลเป็นกษัตริย์ของชนชาติโรมันสมัยหนึ่งนานมาแล้ว พวกโรมันได้ยกพลเข้ามารุกรานประเทศปาเลสไตน์ แล้วก็เลยครอบครอง ถึงแม้กษัตริย์เฮโรดเป็นกษัตริย์ของชาวยิวก็จริง แต่ต้องรับคำสั่งจากอิสราเอล ไม่ว่าใครทั้งนั้นต้องเชื่ออิสราเอล ชาวยิวจึงไม่ใช่ชนชาติอิสราเอล

คนแก่มักจะบ่นว่า “เมื่อก่อนที่พวกโรมันมา อะไร ๆ มันไม่เป็นแบบนี้”

ในประเทศปาเลสไตน์ ไม่ว่าที่ไหน ทหารโรมันมักจะเดินแถว ถือนกอินทรีทองแสงอำนาจของอิสราเอล และถือโล่ซึ่งเมื่อต้องแสงแดดก็ดูแวววาว

พวกโรมันพยายามปกครองประเทศอย่างยุติธรรม ให้ราษฎรรับความเสมอภาคกัน แต่ชาวยิวมองไม่เห็นความยุติธรรมที่ไหน ในเมื่อต้องเสียภาษีให้แก่กษัตริย์ประเทศอื่นซึ่งไม่นับถือพระเจ้า เขาไม่อยากจะเห็นพวกทหารโรมันเย็บนติชาวยิวด้วยเช้หนังที่ขมวดด้วยกระเบื้องแก้วและตาปูแหลม ๆ ไว้ปลายเช้ซึ่งเมื่อเห็นหวดไปบนหลังทีหนึ่งก็เป็นแผลลึก ชาวยิวรู้สึกปวดร้าวใจเมื่อเห็นพวกนักโทษถูกลงโทษอย่างหนัก โดยถูกตอกตาปูที่มีมือและเท้าบนไม้กางเขน แขนงห้อยไปจนกว่าจะตาย ความทารุณเหล่านี้ทำให้ชาวยิวโกรธแค้นพวกโรมันมาก

ถ้าหากพระเมสสิยาห์เสด็จมา ก็จะทรงจัดการทำลายพวกโรมัน ท่านจะรวบรวมกองทัพทุกทิศทุกทาง และวันนั้นจะเป็นวันสำคัญที่สุดของชาวยิว เป็นวันของชาติซึ่งครั้งหนึ่งมีชื่ออย่างรุ่งโรจน์มาแล้ว เรียกว่า อิสราเอล ชายฉกรรจ์อิสราเอลทั่วทุกหนทุกแห่งจะจับอาวุธ เมื่อกษัตริย์ทรงเรียกแล้ว ท่านจะนำทัพไปปราบซีซาร์ พวกโรมันจะต้องกลับคืนประเทศของตนหมด แล้วชาติอิสราเอลก็จะมีอิสรภาพสันติสุขและความมั่งคั่ง เป็นสุขสมบูรณ์ทั่วหน้ากัน พระเมสสิยาห์คงจะทำให้แผ่นดินอิสราเอลเป็นมหาประเทศ มีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ามหาอาณาจักรโรมันเสียอีก ประชาชาติยิวจะครองโลก มนุษย์ทุกคนไม่ว่าที่ไหนจะนมัสการพระเจ้าของอิสราเอลพระองค์เดียวเท่านั้น และพระเมสสิยาห์จะเป็นกษัตริย์ของนานาชาติ ขอให้เสด็จมาเถิด

นี่ก็รื้อให้พระเมสสิยาห์เสด็จมานานหนักหนาแล้ว รอกันมาตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตายาย แต่ก็ไม่เห็นวิแว่วว่าจะมาสักที บางครั้งได้ข่าวว่าเสด็จแล้ว ชาวยิวก็เตรียมพร้อมที่จะขับไล่พวกโรมันออกจากประเทศปาเลสไตน์ แต่แล้วก็เป็นอย่างล้มเหลว ทำให้พวกยิวรู้สึกท้อแท้ใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับออกอุทานว่า “ท่านจะไม่เสด็จเสียดชะระมัง”

แต่ครั้งเขาเกิดความท้อถอยขึ้นเมื่อใด ก็ระลึกถึงพระธรรมบริสุทธิที่จารึกว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาสักวันหนึ่งแน่นอนพระธรรมจะผิดเพี้ยนไปมิได้ วันหนึ่งท่านจะเสด็จมา

เดือนต่อเดือนจนกลายเป็นปีต่อปี ผู้คนต่างพากันทำงานไปพลาง ฝันไปพลาง และอธิษฐานตั้งใจรอคอยพระเมสสิยาห์ ฤดูร้อนผ่านไป พอฝนตกดินอ่อนเปียกดีแล้ว ชาวนาก็เริ่มไถนา ขณะที่ทำงานเขาหวนคิดถึงแต่เรื่องพระเมสสิยาห์ว่าจะเสด็จก่อนฤดูใบไม้ผลิชะระมัง ครั้นถึงฤดูใบไม้ผลิ ข้าวสาลีและข้าวบาร์ลีสืบงอกงามตามไหล่เขา เถาธัญและต้นมะกอกมีผลแลดูสะพรั่ง ทหารโรมันยังคงเดินแถวอยู่ทั่วทั้งประเทศ แต่ยังไม่เห็นพระเมสสิยาห์ที่ไหนด ชาวนาคุ่นคิดต่อไปอีกว่าบางทีจะเสด็จก่อนฤดูฝนปีหน้านี้ชะระมัง

ส่วนชาวประมงแล่นเรือใบออกไปหาปลาในทะเลกาลิลีขณะที่คอยปลาเข้าอวน ก็ได้แต่คำนึงถึงเวลาที่พวกอิสราเอลรอพระเมสสิยาห์เสด็จ พวกขอทานในเมืองที่หิวหนวดคาบอด และพิการมักจะนั่งตามสี่แยกถนนขอทานเขาเลี้ยงชีพ เขาเหล่านี้ต่างก็รำพึงเช่นกันว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาโปรดพวกอิสราเอลที่อดคัดขัดสนหรือไม่หนอ

พวกเลี้ยงแกะที่คอยเฝ้าฝูงแกะอยู่ตามไหล่เขา ซึ่งจะหาพืชขึ้นมิได้นอกจากหญ้า ก็นึกถึงพระเมสสิยาห์ พวกนี้มีเวลาคิดมาก เพราะมีหน้าเฝ้าแกะแต่อย่างเดียว อากาศจะดีหรือเลวฝนและหิมะจะตกหรือมีพายุฝุ่น หรือแสงแดดแผดเผาร้อนราวกับอยู่ในเตาอบ พวกนี้ก็ยังไม่วายคิดว่า เมื่อไรหนอท่านจะเสด็จมาช่วยพวกเราให้รอด

นอกจากชาวนา ชาวประมง และพวกเลี้ยงแกะ ดังกล่าวมาแล้ว ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่เฝ้าฝันถึงพระเมสสิยาห์ คือพวกที่เดินทางไปตามถนนในประเทศปาเลสไตน์ ซึ่งบางทีเปล่าเปลี่ยวมีผู้ร้ายชุกชุม และสัตว์ป่าหลบซ่อนอยู่ข้างทาง พวกที่อยู่ในแคว้นกาลิลี ซึ่งมักเห็นพ่อค้าให้อูฐเป็นฝูง ๆ บรรทุกเพชรนิลจินดา และเครื่องเทศจากประเทศตะวันออกผ่านไปมาเหล่านี้ ฝันกันถึงแต่เรื่องพระเมสสิยาห์ ยิ่งคนไปนมัสการที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มด้วยแล้ว ก็ยิ่งใฝ่ฝันอยากเห็นพระเมสสิยาห์มากขึ้น

เขามักจะเข้าใจว่าท้องฟ้าจะเปิดออก มีแสงสว่างจ้าพุ่งลงมาจากสวรรค์ แล้วจะมีกองทัพเดินลงมาจากท้องฟ้ามีท่านแม่ทัพนำหน้า พักตร์ของท่านฉายแสงสว่างจ้า มีเปลวเพลิงพุ่งออกจากดวงเนตร หัวหัตถ์และบาทเป็นเงาวัลดูทองคำ เวลารับสั่งพระสุรเสียงจะดังสนั่นเท่ากับเสียงของคนสักหมื่นคน นี่แหละพระเมสสิยาห์ละ ท่านจะรับสั่งว่า “จงทำลายล้างพวกโรมัน เฝ้ากองทัพมันให้หมด อย่าให้หนีรอดไปได้สักคนเดียว” พอสิ้นกระแสรับสั่ง เปลวเพลิงจากฟ้าก็จะพุ่งลงมาเผาผลาญพวกโรมันหมด ประหนึ่งไม่เคยมีพวกนี้อยู่บนแผ่นดินปาเลสไตน์เลย

แล้วความฝันก็จะอันตรธานไป พวกช่างฝันทั้งหลายคงเดินไปตามถนนที่ตกลงไปด้วยฝุ่น หรือได้แต่เฝ้ามองพวกพ่อค้าอูฐผ่านไปมา หรือยืนปะปนกับคนเจ้าทุกข์ทั้งหลายในพระวิหาร

นี่เป็นเพียงความฝันเท่านั้น พวกโรมันยังคงอยู่ที่เดิมบ้านเดิมเมือง พระเมสสิยาห์ไม่เห็นมา พระมหากษัตริย์เซนต์จามาเร็ว ๆ นี้

2. กษัตริย์ประสูติแล้ว

ในเวลากลางวันไม่มีใครเห็นสิ่งใด เพราะมันมักจะนอนหลับอยู่ในถ้ำ แต่ในเวลากลางคืนมันออกไปเที่ยวหาอาหารกินตามเทือกเขา เกาะอ้วนพิมักตกเป็นเหยื่อ พอมีดลงจะมีแต่เสียงสุนัขใน สุนัขป่าเห่าหอน โจรผู้ร้ายก็ซุกซม ด้วยเหตุนี้ขณะที่ใคร ๆ พวกมันนอนหลับสบาย ผู้เลี้ยงแกะต้องอดนอนเฝ้าฝูงแกะของตนให้พ้นจากภัยอันตรายดังกล่าวแล้ว

คืนวันหนึ่ง อากาศหนาวจัด ผู้เลี้ยงแกะที่ทุ่งนาใกล้เมืองเบธเลเฮมพากันนั่งเบียดกันเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น กรุงเยรูซาเล็ม พระนครหลวงของปาเลสไตน์อยู่ไปทางเหนือจากเมืองนี้ไม่กี่ไมล์ เวลาที่ทุ่งนาเงียบสงัด อ่างกว้างเปล่าเปลี่ยวและหนาวเย็นยะเยือก ใครได้ยินอะไรก็อึกแก๊กเป็นต้องดูรอบ ๆ ในท่ามกลางความมืด เพื่อแน่ใจว่าแกะของตนปลอดภัยหรือไม่

ทันใดนั้นท้องฟ้าสว่างขึ้นโดยฉับพลัน เมื่อนาทีก่อนมีแต่ความมืดปกคลุมอยู่ บันนี่ไม่ว่าหิบนินเขา ต้นไม้ในแถบทุ่งนั้น ดูกระจ่างประดุจกลางวัน

พวกเลี้ยงแกะต่างสะดุ้งลุกขึ้นยืน บางคนตกใจจนพูดไม่ออก และที่ร้องเสียงหลงด้วยความกลัวก็มี “อะไรกันนะ”

“นี่เกิดอะไรขึ้น”

“นี่คือรังสีรุ่งโรจน์ของพระเจ้าละ” คนหนึ่งออกความเห็น “พระเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพเจ้าเถิด” ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงดังและแจ่มใส กล่าวว่า

“คนเลี้ยงแกะทั้งหลาย”

ทุกคนต่างเงยกริบ

“อย่ากลัวเลย เรานำข่าวดีซึ่งชาวยูดาคอยมานานแล้วมาบอกแก่ท่านทั้งหลาย ในวันที่ พระคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลายมาประสูติที่เมืองดาวิด และนี่จะเป็นเครื่องหมายสำคัญประจักษ์แก่ท่านทั้งหลาย คือจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า”

พอสิ้นพระสุรเสียง นักร้องชาวสวรรค์ก็บรรเลงเพลงอันไพเราะก้องฟ้า เนื้อเพลงว่าดังนี้

“พระสิริจึงมีแต่พระเจ้าในที่สุด

ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง”

ครั้นร้องเพลงเสร็จ ท่านเหล่านั้นก็หายไปแวบไปพร้อมกับแสงสว่างจ้า ความมืดปกคลุมทุ่งนาขึ้นอีก และมีเสียงสัตว์ป่าร้องและเห่าหอนเอือกเหี้ยนจากไกลโผ้น ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนเข้าสภาพเดิม นอกจากตาของพวกเลี้ยงแกะยังพราวอยู่ เพราะแสงสว่างและโสตประสาทของเขาก็ยังได้ยินเสียงเพลงก้องอยู่ เขาตกตลึงชั่วขณะหนึ่ง แล้วต่างคนต่างแย่งกันพูด

“ในที่สุดพระองค์ก็เสด็จมา พระเมสสิยาห์เสด็จมาแล้ว”

“ทูตสวรรค์บอกว่าที่ไหนนะ”

“เมืองของดาวิด หมายความว่าเบธเลเฮมนะซี”

“จะมัวคอยอยู่ที่นี้ทำไมกันล่ะ ไปเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ”

“ไปซี ไปเบธเลเฮมกันเดี๋ยวนี้ แล้วดูซิว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น”

พวกเลี้ยงแกะที่ฝูงแกะไว้ตามลำพัง เขาไม่เคยทำเช่นนี้มาก่อนเลย แล้วพากันเดินข้ามเนินเขาข้ามกำแพงหิน ข้ามทุ่งนาที่มีหินเป็นโขดเงิน รีบเดินแทบไม่ต้องหยุดหายใจจนถึงชานเมือง เบธเลเฮมเวลากลางคืนมืดมิดทั่วไป แต่มิใช่มีดทั้งหมดมีแสงริบหรือดวงหนึ่งส่องยิบ ๆ ในท่ามกลางความมืด

คนเลี้ยงแกะพูดว่า “พระองค์คงอยู่ที่แสงไฟที่โน่น” แล้วเขาพากันวิ่งไปตามถนน และเข้าไปในประตูแห่งหนึ่ง

ปรากฏว่าเขาได้เข้ามาในคอกสัตว์ พวกเลี้ยงแกะมองดูก็ไม่เห็นมีทูตสวรรค์ เห็นแต่วัวและลา กินหญ้าแห้ง ลมหนาวพัดอ่อนซอกประตูเข้ามา ข้างรางหญ้าเขาเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งนอนพักอยู่ใกล้ ๆ กำลังเฝ้าดูทารกซึ่งขณะนั้นนอนหลับอยู่บนหญ้าแห้ง

คนเลี้ยงแกะพูดตะกุกตะกักว่า “เรามาเฝ้าพระเมสสิยาห์”

ทารกตื่นร้องไห้ สัตว์ก็กินหญ้าของมันเรื่อยไป

พวกเลี้ยงแกะจึงต้องเล่าเรื่องซึ่งเกิดขึ้นที่ทุ่งนา ฝ่ายชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่ข้างรางหญ้าหาอะไรสลักสำคัญที่จะเล่าไม่

เขาพูดว่า “ฉันชื่อโยเซฟ นี่มาเรียภรรยาของฉันแต่ก่อนเราเคยอยู่ที่เบธเลเฮม แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีใครจำเราได้ ฉันเป็นช่างไม้อยู่ที่กาลิลีหลายปี ต้องกลับมาเบธเลเฮมอีกเพื่อจดทะเบียนสามโนครวั

“เรามาถึงเรื่องวานนี้ หาที่พักที่โรงแรมไม่ได้ เพราะคนใหญ่คนโตมาพักกันเต็มหมด เขาให้เรามานอนที่คอกสัตว์นี้ กุมารนี้เกิดขึ้นนี้เอง ท่านอยากดูก็เชิญ”

พวกเลี้ยงแกะเข้าไปเฝ้าพระกุมาร นึกว่าคงมีอะไรแปลกแต่ก็ดูเหมือน ๆ เด็กอื่น

แล้วเขาระลึกถึงเพลงชาวสวรรค์

ครั้งพวกเลี้ยงแกะออกมาข้างนอก เห็นแสงเงินแสงทองทางทิศตะวันออก เกือบรุ่งเช้าแล้ว สักครู่หนึ่งประชาชนจะพากันตื่นนอน

พวกเลี้ยงแกะจะเล่าเรื่องให้เขาฟังได้อย่างไร ใครจะคิดว่าพระเมสสิยาห์เสด็จมานอนอยู่ในรางหญ้า เขาทราบเรื่องก่อนใคร ๆ ทั้งหมด ขณะเดินกลับไปเฝ้าฝูงแกะ เขาอธิษฐานโมทนาพระคุณพระเจ้า

ขณะนั้นทั้งบิดาและมารดาต่างนั่งกันเงียบ ๆ คนละข้างรางหญ้า มาเรียมิได้พูดว่าอะไร แต่ครุ่นคิดถึงคำที่พวกเลี้ยงแกะเล่าพาดพิงถึงบุตรน้อยของตน

พวกเลี้ยงแกะมิใช่บุคคลจำพวกเดียวกันที่ได้เห็นแสงสว่างอย่างแปลกประหลาดในท้องฟ้า ไกลออกไปตั้งหลายกิโลเมตร มีชายสามคนหนึ่งดวงดาวใหม่นี้เหมือนกัน เขาเป็นนักปราชญ์เรียนรู้เรื่อง ดาวทั้งหมด แต่ไม่เคยเห็นดาวดวงนี้มาก่อนเลย

ดาวดวงนี้ไม่ใช่ใหม่อย่างเดียวยังเคลื่อนที่ได้ด้วย ดู ๆ ก็เหมือนกับปลายนิ้ว ในท้องฟ้าซึ่งวก เรียกให้เขาเดินตามไป นักปราชญ์เหล่านี้เป็นบุคคลสำคัญและมั่งมีมาก การเดินทางทุกันดารจึงไม่ลำบากสำหรับเขา เขาเตรียมข้าวของแล้วเดินตามดาวนั้นไปทันที กว่าจะข้ามทะเลทรายได้กินเวลาหลายวัน แต่ในที่สุดก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม

ถึงแม้ว่าเขาไม่ใช่ชาวยิว แต่เขาทราบว่ สักวันหนึ่งพระเมสสิยาห์จะมาบังเกิดในประเทศปาเลสไตน์ เมื่อดาวนำเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้วเช่นนี้ จึงแน่ใจพระเมสสิยาห์คงประทับ ณ ที่นั้น

เขาปรึกษากันว่า “เราเป็นคนแปลกถิ่นมา ควรถามเขาดีกว่าว่าควรจะไปทางไหน”

ขณะนั้นกษัตริย์เฮโรดประทับอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม นักปราชญ์จึงชวนกันไปเฝ้าที่วัง ทั้งสามท่านนี้ล้วนเป็นคนมีชื่อเสียงและมีทรัพย์ การเข้าเฝ้าจึงสะดวกและง่ายดายมาก

เขาถวายบังคมอย่างนอบน้อม กษัตริย์ก็ทรงรับรองอย่างมีเกียรติ นักปราชญ์ทูลถามว่า “ท่านที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ชาติยิวอยู่ที่ไหน พวกข้าพเจ้าอยู่ในทิศตะวันออกได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้น ข้าพเจ้าจึงมาถวายนมัสการท่าน แต่ไม่ทราบว่าท่านประทับที่ใด”

กษัตริย์เฮโรดประหลาดพระทัย แต่แล้วก็ทรงพระพิโรธ กษัตริย์องค์ใหม่ของพวกยิวที่ใดกัน ทำไม! พระองค์ก็ทรงเป็นกษัตริย์อยู่แล้วมิใช่หรือ ครั้นแล้วก็ทรงซ่อนความรู้สึกเสียดรึดตอบว่า

“ตามที่ท่านอยากรู้นั้น เราจะค้นให้”

กษัตริย์รีบเสด็จไปถามที่ปรึกษาของพระองค์อย่างรีบร้อน

“พระเมสสิยาห์” รับสั่งเสียงตะโกน “เขาว่าพระเมสสิยาห์เกิดที่ใดกันนะ”

เขาทูลตอบว่า “ในเบธเลเฮม หนังสือพระธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ฉบับหนึ่งแต่โบราณกาลจารึกไว้ว่า ท่านผู้ครอบครองชนชาติอิสราเอลจะมาจากเบธเลเฮม”

ทั้งความกลัวและความริษยาประดังกันเดือดดาลในพระทัยเฮโรด แต่เป็นกษัตริย์ก็จำต้องทรงยับยั้งความรู้สึก เวลานั้นกษัตริย์เฮโรดทรงชรา พระปัญญาแหลม เมื่อทรงเรียกนักปราชญ์ทั้งสามเข้าเฝ้าอีก กษัตริย์ส่งพระอารามณ์ และทรงต้อนรับอย่างสุภาพยิ่งขึ้น ตรัสให้เขาทั้งสามไปเฝ้าพระกุมารที่เมืองเบธเลเฮม

“ไปเถอะ” เฮโรดรับสั่ง “ไปค้นดูให้ถ้วนถี่ และถ้าพบแล้วขอให้กลับมาบอกเราด้วย เพื่อเราจะได้ไปถวายนมัสการท่านบ้าง”

นักปราชญ์ขอบพระทัยกษัตริย์ แล้วมุ่งตรงไปยังเบธเลเฮม ในไม่ช้าก็มาถึงที่ที่โยเซฟและมาเรียอาศัยอยู่กับพระกุมาร สถานที่นั้นช่างต่างกับพระราชวังของกษัตริย์เฮโรดเหลือเกิน

ทั้งสามคนคุกเข่าลงถวายความเคารพ เช่นเดียวกับที่ได้กระทำต่อกษัตริย์ เขาหยิบเครื่องบรรณาการมาถวายพระกุมารคนหนึ่งคำทองคำมา ส่วนอีกสองคนนำน้ำมันหอมอย่างวิเศษกำยานและมดยอบ

“ขอถวายพรแด่พระเมสสิยาห์” ต่างกล่าวด้วยความเคารพ “ขอถวายพรแด่พระคริสต์ ขอถวายพรแด่กษัตริย์ของชนชาติยิว”

พอกลับมาออกมาข้างนอกถึงถนนแล้ว คนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ฉันคิดว่าพวกเราไม่ควรกลับไปเฝ้าเฮโรดอีก ฉันฝันไปว่า...”

คนอื่น ๆ เห็นด้วยทันที เพราะต่างก็ฝันเหมือนกัน เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงเตือนเราว่า กษัตริย์เฮโรดทรงมุ่งร้ายหมายจะฆ่าพระกุมาร ให้เรากลับบ้านทางถนนอีกสายหนึ่งเถอะ”

วันและเวลาล่วงไป เขาจึงตั้งชื่อพระกุมารนั้นว่า “เยซู” วันหนึ่งเมื่อพระเยซูมีพระชนม์ราวหกสัปดาห์ โยเซฟปรารภกับมาเรียว่า

“เราควรนำลูกของเราไปพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้า จะซื้อแกะสักตัวหนึ่งเงินก็ไม่พอ แต่เอาแกะสองตัวหรือนกเขาสักครู่หนึ่งถวายได้”

โยเซฟและมาเรียจึงนำกุมารเยซูไปกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ห่างจากเบธเลเฮมประมาณสิบกิโลเมตร ในพระวิหารชายชราผู้หนึ่งตรงเข้ามาหา แนะนำตนเองว่า “ฉันชื่อซิมโอน คอยท่านมานานแล้ว ตลอดชีวิตฉันคอยเฝ้าพระเมสสิยาห์ และวันนี้ก็สมประสงค์แล้ว”

แกร็บพระกุมารเยซูไปจากพระมารดาอุ้มไว้พาลางอิชยาฐานว่า “โอพระเจ้าข้า บัดนี้ขอให้ผู้ทาสของพระองค์ตายอย่างมีความสุขเถิด เพราะข้าพระองค์ได้เห็นพระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอดของนานาชาติ และเป็นสง่าราศีของชาวอิสราเอลแล้ว”

ซิมโอนหันมาทางโยเซฟและมาเรีย ผู้ซึ่งมองดูด้วยความอัศจรรย์ใจ แล้วกล่าวว่า

“มาเรีย บุตรของเธอจะทำให้เธอเศร้าโศกมาก เพราะท่านจะมีศัตรูและก่อความยากลำบากให้แก่ประเทศนี้ ท่านจะถูกทรมาณ และคนอื่นก็จะต้องพลอยถูกทรมาณเพราะท่านด้วย แต่กระนั้นท่านจะให้ความสุขใจและนำมนุษย์หลายชาติหลายภาษาให้รู้จักพระเจ้า ขอพระเจ้าทรงอวยพรท่านเถิด”

ชายชรานั้นส่งพระกุมารให้มาเรียแล้วก็เดินหลีกไป ตั้งแต่นั้นมา โยเซฟและมาเรียไม่เคยเห็นหน้าแก่อีกเลย แต่ก็จำคำพูดของแกเสมอ

ขณะที่นำพระกุมารกลับบ้านที่เบธเลเฮม เขาก็หวนระลึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พวกเลี้ยงแกะเป็นพวกแรก ต่อมาก็มีนักปราชญ์และของบรรณาการอันมีค่า และชายชรากล่าวถ้อยคำแปลก ๆ เตือนไว้ก่อน พร้อมทั้งคำอวยพร

ทุกสิ่งทุกอย่างบอกให้เขาทราบว่า พระกุมารเยซูนี้ คือพระเมสสิยาห์ เขาควรจะมีความสุขที่สุดในโลก แต่กลับรู้สึกไม่สบายใจ มีอะไรยุ่งยากอยู่ในอนาคต บุตรของเขาจะเป็นกษัตริย์ของชาวยิว แล้วทำไมจะเกิดความยุ่งยาก เขาไม่เข้าใจเสียเลย

ในไม่ช้าความยุ่งยากก็เกิดขึ้นจริง ๆ คือวันหนึ่งโยเซฟฝันไป พอตื่นขึ้นก็ปลุกภรรยาบอกว่า จะต้องออกเดินทางไปจากเบธเลเฮมทันที พระเจ้าทรงเตือนมาในฝัน ว่าต้องออกจากประเทศจึงไม่กลัวรอช้าต่อไป ทั้งโยเซฟและมารีย์ ช่วยกันเก็บข้าวของแล้วออกเดินทางไปประเทศอียิปต์ เพื่อความปลอดภัย

พอครอบครัวนี้อพยพไปได้สักหน่อย กษัตริย์เฮโรดก็ทรงพระพิโรธที่นักปราชญ์ไม่กลับมาเฝ้าอีก ทรงตระหนักแน่ในพระทัยว่าพระเมสสิยาห์ประสูติแล้ว และจะมาแย่งราชบัลลังก์ไปจากพระองค์

เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงขยาดต่อภัยใดแล้ว มักจะไม่ทรงเสียเวลาไตร่ตรองนาน ในเมืองเบธเลเฮม มีทารกคนหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงกล่าว จำต้องจับฆ่าเสีย แต่จะทราบได้อย่างไรว่าเป็นทารกคนไหน จะค้นพบทารกนั้นได้อย่างไร กษัตริย์ทรงกะแผนการเอาง่าย ๆ โดยเรียกนายทหารมาประชุมพร้อมกัน แล้วรับสั่งว่า “จงส่งทหารทั้งหมดไปเมืองเบธเลเฮม ฆ่าเด็กชายอายุตั้งแต่สองขวบลงไปทุกคน”

นายทหารส่งพลทหารไปเมืองเบธเลเฮม เด็กเล็ก ๆ ที่เขาค้นพบถูกฆ่าตายหมด ไม่ว่าจะเป็ นลูกเด้าเหล่าใดใครต้องตายทั้งนั้น ภายในไม่กี่ชั่วโมงทหารก็กลับมากรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์เฮโรดทรงสบายพระทัยขึ้นเล็กน้อย ด้วยทรงคิดว่าถ้าเด็กเล็ก ๆ ที่เบธเลเฮมตายหมดแล้ว พระเมสสิยาห์ก็คงจะสิ้นชีพไป ด้วย

กษัตริย์เฮโรดหาได้ทรงทราบไม่ว่า ทารกที่ทรงกล้วนักกล้วหนานั้น ได้ออกไปจากเบธเลเฮมแล้วก่อนที่ทหารมาถึง ขณะที่บรรดาพ่อแม่ในเบธเลเฮมคร่ำครวญถึงบุตรของตนที่สูญเสียชีวิตไป โยเซฟมารีย์และพระกุมารเยซูกำลังเดินทางไปประเทศอียิปต์

กษัตริย์เฮโรดไม่ทรงทราบว่าต้องผิดหวังในการฆ่าเด็กนั้น ต่อมาไม่นานก็สวรรคต เมื่อครอบครัวของโยเซฟทราบข่าวจึงเดินทางกลับบ้าน

คราวนี้เขาหาได้กลับไปเบธเลเฮมไม่ แต่ไปตั้งภูมิลำเนาใหม่ที่เมืองนาซาเร็ธ มณฑลกาลิลี ที่ซึ่งโยเซฟประกอบอาชีพก่อนที่พระกุมารประสูติ การอยู่กินของครอบครัวก็เป็นไปตามปกติ

ในกาลิเลโอไม่มีใครทราบเรื่องรวมห้ศรจรยนี้เลย ไม่มีใครทราบเรื่องของพวกเขาเลี้ยงแกะหรือนักปราชญ์ ไม่มีใครทราบว่ามีใครพูดว่าอย่างไรบ้างในพระวิหาร ไม่มีใครทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดทารกที่เบธเลเฮมจึงถูกฆ่าต้งหลายคน ไม่มีใครในนาซาเร็ธคิดว่าพระเมสสิยาห์เสด็จมาแล้ว

ที่นาซาเร็ธเขามักจะพูดกันว่า “ฉันได้ข่าวว่าช่างไม้ก็มีลูกชายคนหนึ่ง” เมื่อพระกุมารเยซูหัดเดิน บางทีเขาอาจจะพูดว่า “ลูกชายของโยเซฟแข็งแรงดีเกินอายุ” และต่อมาเขาคงพูดว่า “ลูกชายช่างไม้ นั้นเรียนหนังสือดีจริง”

แต่ในเมืองนาซาเร็ธมีเรื่องสนทนากัน ที่น่าสนใจยิ่งกว่าครอบครัวของช่างไม้ นั่นคือเรื่องพระเมสสิยาห์ “เมื่อไรท่านจะเสด็จมา” ต่างคนก็ต่างถามกัน

ไม่มีใครในเมืองนาซาเร็ธได้ยินเสียงทูตสวรรค์ร้องเพลง

3. เจริญวัย

เด็ก ๆ ผู้ชายชาวนาซาเรธนั้นพอมีอายุได้หกขวบก็ไปเรียนหนังสือ แต่เด็กหญิงอยู่บ้านกับมารดา นอกจากวันสะบาโตแล้วเด็กชายต้องไปโรงเรียนทุกวัน นักเรียนนั่งขัดสมาธิบนพื้นห้องเรียน และครูก็สอนทุกสิ่งทุกอย่างที่เด็กชายยิวจะต้องเรียน เป็นต้นว่าการเรียนตัวอักษรภาษาฮีบรู เมื่อจำพยัญชนะได้แล้วก็ให้อ่าน เด็กชายชาติยิวทุกคนต้องอ่านหนังสือพระธรรม ซึ่งเป็นหนังสือเรียนเล่มแรก

ครูสอนให้นักเรียนรู้เรื่องในพระธรรมทั้งหมด ให้ท่องบทเรียนปากเปล่าพร้อม ๆ กันซ้ำ ๆ จนกระทั่งจำขึ้นใจได้ เช่น หนังสือบทเพลงสรรเสริญที่เคยร้องกันที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ร้อยปีมาแล้ว นอกจากนั้นก็มีหนังสือของผู้เผยพระวจนะ ผู้เผยพระวจนะก็คือผู้แสดงธรรมเทศนา เขาจารึกคำเทศน์ของท่านเหล่านั้นไว้ในหนังสือพระธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ หนังสือพระธรรมใช้หนังสือตัวต่อกันเป็นแผ่นยาว เมื่อไม่มีใครอ่านก็เก็บม้วนเอาไว้หนังสือของผู้เผยพระวจนะมีชื่อดังนี้ ได้แก่อิสยาห์ เหมมีย์ เอเสเคียล อาโมส มาลาคิ และผู้เผยพระวจนะอื่น ๆ อีก นักเรียนค่อย ๆ เรียนรู้ทีละเล็กทีละน้อยว่า ท่านนักเทศน์เหล่านั้นกล่าวถึงอะไรบ้าง

ส่วนสำคัญของพระธรรมที่เรียกว่าพระบัญญัติ ครูก็ต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจอย่างละเอียด เช่นพระบัญญัติสิบประการและสิ่งใดที่ควรเว้น สิ่งใดควรปฏิบัติเพื่อให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องพระเจ้าประทานพระบัญญัติให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนาย ในขณะที่มีฟ้าร้องและฟ้าแลบ

ครูเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นแก่ชนชาติยิว ตั้งแต่สมัยโบราณมา แต่เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือ ปัสกา เรื่องนี้อธิบายให้เข้าใจว่า ทำไมพ่อแม่ของนักเรียนต้องไปกรุงเยรูซาเล็มทุก ๆ ปี

เรื่องปัสกาที่เขาสอนกันในโรงเรียน และนักเรียนต้องจำใส่ใจไว้เสมออันมีดังนี้

ครั้งหนึ่งหลายร้อยปีล่วงมาแล้ว สมัยที่ชนชาติยิวยังไม่ได้เข้ามาอยู่ในประเทศปาเลสไตน์ และต้องเป็นทาสอยู่ที่ประเทศอียิปต์นั้น เขาอยากหนีไปแสวงหาประเทศใหม่เพื่อจะได้เป็นอิสระ

คืนวันหนึ่งพระเจ้าส่งโรคภัยมาที่ประเทศอียิปต์ มีคนตายหลายพันคน บุตรหัวปีของชาวอียิปต์เป็นโรคตายหมด แต่ไม่มีบุตรของชาวอียิวตายเลย ฉะนั้นเขาจึงว่าพระเจ้าทรงผ่านประตูบ้านของเขาไปในคืนวันนั้น

ชาวอียิปต์ต่างก็โศกเศร้าเสียใจ ไหนจะต้องพยาบาลคนเจ็บ ไหนจะต้องฝังศพ วุ่นวายกันไปหมดทุกบ้าน ชนชาติยิวจึงสบโอกาสเหมาะ ให้โมเสสเป็นผู้นำเดินทางออกจากอียิปต์ แต่กว่าจะถึงประเทศปาเลสไตน์ก็กินเวลาช้านาน

ชาวอียิปต์ไม่เคยลืมว่า พระเจ้าได้ทรงช่วยเขาอย่างไรในประเทศอียิปต์ ฉะนั้นทุก ๆ ปีในฤดูใบไม้ผลิ เขาจึงมาเลี้ยงปีศาจ เพื่อระลึกถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทรงพระเมตตาแก่เขามานานแล้ว เขามาประชุมกัน ร้องเพลงสรรเสริญดังนี้

“จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าฯ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์”

ในการเลี้ยงปีศาจนี้ ทุกครอบครัวนำแกะมาตัวหนึ่งเพื่อถวายบูชาแด่พระเจ้า เขาต้องเลือกแกะอ้วนพีดีที่สุดสีขาวสะอาดหมดจด ต่อจากนั้นก็ย่างแกะทั้งตัว แล้วรับประทานกันด้วยความยินดีเป็นที่ระลึกพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า

ไม่ว่าใครมักชอบไปมีการเลี้ยงปีศาจที่กรุงเฮรูซาเล็ม ฉะนั้นทุก ๆ ปี พอถึงฤดูใบไม้ผลิ ต่างก็ปรารถนาถึงเรื่องการเลี้ยงปีศาจ ใครที่ขี้เกียจได้ช่วยคราวก็ไปยังพระนครหลวง

เมื่อเด็ก ๆ ทราบเรื่องปีศาจแล้วก็เข้าใจว่าทำไมพ่อแม่ของตนจึงไปที่นั่นทุกปี

พอเด็กชาวอียิปต์อายุได้ 12 ปีอ่านภาษาฮีบรูออก เล่าคำเพลงสรรเสริญได้พร้อมทั้งเข้าใจเรื่องราวของผู้เผยพระวจนะ และเรียนรู้พระบัญญัติ เขาก็นับว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ได้ฉายาว่าเป็นบุตรของพระบัญญัติ เวลาพ่อแม่ไปกรุงเฮรูซาเล็มในการเลี้ยงปีศาจก็ตามไปด้วยได้ ทุก ๆ ปีโยเซฟและมารีย์ไปในการเลี้ยงปีศาจที่กรุงเฮรูซาเล็ม เมื่อพระเยซูมีพระชนม์ได้สิบสองปี ก็ได้เป็นบุตรของพระบัญญัติเหมือนเด็กอื่น ๆ ที่รุ่นราวเดียวกันและเสด็จไปกับทั้งสองท่านนี้ด้วย ญาติมิตรของใครก็พากันเดินไปเป็นหมู่เป็นเหล่า

ระยะทางจากนาซาเร็ธถึงกรุงเฮรูซาเล็มนั้นประมาณร้อยสามสิบกิโลเมตร การเดินทางโดยเท้าตั้งร้อยสามสิบกิโลเมตรย่อมกินเวลานาน

ถ้าจะใช้เกวียนเป็นพาหนะก็คงจะสะดวกดี แต่สมัยนั้นไม่มีใครเดินทางอย่างนั้น เพราะถนนขรุขระและแคบ จะใช้ยานพาหนะใด ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้นนอกจากเดิน เขาใช้ลาและม้าสำหรับขนของ แต่คนต้องเดินไป สะพานข้ามแม่น้ำลัธาร์ก็ไม่มีต้องไปหาที่อื่น ๆ แล้วลุยน้ำข้ามฝั่ง

จากนาซาเร็ธถึงเฮรูซาเล็ม ต้องเดินราวสองหรือสามวันไม่มีที่พักกลางทาง ตกกลางคืนก็พักแรมนอนกันกลางแจ้ง

ระยะทางนั้นเขาแบ่งออกเป็นสามระยะ แลบทกาลิลีหนทางเดินสะดวกดี เวลาออกจากนาซาเร็ธ ท้องฟ้าแจ่มใสอากาศสดชื่น ทุ่งนาถึงดงามมาก ถนนเต็มไปด้วยผู้คนสัญจรไปมาจากประเทศต่าง ๆ พ่อค้าเดินทางจากตะวันออกไปประเทศกรีกและกลับมาทางตะวันออกอีก กาลิลีเป็นแคว้นที่ดงามและสมบูรณ์

พอออกจากแคว้นกาลิลีไป จะต้องเลือกว่าไปทางไหนดี ถ้าจะไปทางใต้ผ่านแคว้นสะมาเรีย หนทางก็จะสะดวกและสั้นเข้า แต่ชาวสะมาเรียและชาวยิวไม่เป็นมิตรติดต่อกันหลายร้อยปีมาแล้ว แคว้นสะมาเรียเคยเป็นภูมิลำเนาของชาวยิวแต่มีพวกต่างด้าวเข้ามาอาศัยอยู่ ขนบธรรมเนียมของพวกนี้มีแปลก ๆ หลายอย่าง ชาวกรุงเยรูซาเล็มจึงหาว่าเขาไม่ใช่ชาวยิวเสียเลย ชาวสะมาเรียจึงแข่งดีกับชาวยิวเสมอ จึงค่อนข้างจะไม่ปลอดภัยสำหรับคนเดินทางเข้าไปในหมู่ชนพวกนี้

ดังนั้นการเดินทางไปในระยะที่สอง เขาจึงต้องเลือกว่าจะไปทางไหน ถนนริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนไม่สู้จะสะดวกนัก เพราะตลิ่งสูงชันดูเหมือนแม่น้ำไหลอยู่ในหวลึก ถนนบางแห่งก็เฉอะแฉะและมีโคลนตมมาก บางแห่งก็มีต้นไม้ตาย รากไม้เป็นปุ่มป้าแต่บางแห่งก็มีทุ่งนาและหมู่บ้าน พอมาถึงลุ่มแม่น้ำแถบเหนือที่ร้อนและยังร้อนจัดขึ้นทุกทีเมื่อเดินไปทางใต้

เขาเดินทางมาจนสุดหนทาง ทั้งร้อนทั้งเหนียว และทั้งกระหายน้ำ แต่พอข้ามจากแคว้นจอร์แดนก็มาถึงเยรูซาเล็ม ระยะที่เกือบจะถึงนี้ดูยากลำบากมาก เพราะทะเลทรายแห้งแล้งกั้นขวางหน้าอยู่ นอกจากนี้ที่เป็นเขา ก้อนหินระเกะระกะจะหาน้ำสักหยดก็ทั้งยาก ด้วยเหตุนี้เองจึงไม่มีใครเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มนอกจากชาวยิวและทหารโรมัน พ่อค้าที่ผ่านไปทางตะวันออกก็ไม่มาทางนี้ กาลิลีจึงอยู่ไกลเสียเหลือเกิน

ปีนเขาลูกนี้เสร็จ พอลงมาก็ต้องขึ้นลูกโน้นอีกแล้วบางลูกก็สูงเสียดด้วย ปีนขึ้นปีนลง เดินข้ามก้อนหิน บุกขวากบุกหนาม นี่แหละคือถนนไปกรุงเยรูซาเล็มละ กว่าจะถึงก็แสนยากลำบาก ผู้ที่เดินทางครั้งนี้ก็อยากนั่งพักล้างเท้าให้หมดทรายเสียหลายครั้งหลายหน

บนยอดเนินสุดท้าย พอเห็นยอดวิหารหลังคาและกำแพงต้องแสงอาทิตย์ดูระยิบระยับ ต่างก็อุทานด้วยความพิศยินดี ทั้งหญิงชายและเด็กต่างส่งเสียงกันก็ก้องว่า “เยรูซาเล็ม เมืองกษัตริย์ดาวิด” กษัตริย์ดาวิดทรงสร้างกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพันปีล่วงมาแล้ว พวกศัตรูของพระเจ้าได้มาเผาเสียราบเป็นหน้ากลองไปครั้งหนึ่ง แต่ชนชาติยิวกลับสร้างขึ้นใหม่อีก คราวนี้เขาหวังว่าจะไม่ถูกทำลายอีกเลย จะมั่นคงอยู่ต่อ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ วันหนึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จ และชนทุกชาติทุกภาษา จะต้องมาเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม เหมือนดังที่ชาวกาลิลีผู้ยากจนกำลังปฏิบัติกันอยู่

แล้วก็เดินทางกันต่อไปอีก คราวนี้สาวเท้าให้เร็วเข้า ลืมความเหนียวยากที่ล่วงมาแล้วเสียสิ้น เดินทางร้องเพลงสรรเสริญไปพลาง บทเพลงเหล่านี้มักเรียนเรียนกันมาแล้วที่โรงเรียนทุก ๆ คนร้องพร้อม ๆ กันดังนี้

“ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า

ให้เราไปยังพระนิเวศพระเจ้าฯ เถิด

เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้า

กำลังยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ

จงอธิบายข้อสันนิษฐานให้แก่เยรูซาเล็ม

ว่า “ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำไว้”

มีนักท่องเที่ยวมากรุงเยรูซาเล็มมากมาย จนกระทั่งหาที่พักอาศัยในเมืองไม่ได้ บางคนต้องไปพักที่หมู่บ้านใกล้เคียง ๑ เมือง หรือนอนในกระโจมที่กางขึ้นบนพื้นดิน ในเวลาปกติพลเมืองในกรุงเยรูซาเล็มมีประมาณสามหมื่นคนเท่านั้น แต่พอถึงการเลี้ยงปีศาจก็มีเพิ่มจำนวนขึ้นอีกเท่าหนึ่ง

แม้แต่เจ้าเมืองชาวโรมันก็มากรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลการเลี้ยงปีศาจ เจ้าเมืองอยู่อีกเมืองหนึ่ง แต่มักจะมาในการเลี้ยงใหญ่นี้ ไม่ใช่เพราะอยากเข้าร่วมปีศาจด้วย เป็นเพราะกลัวว่าถ้าชนชาติยิว มาประชุมกันมาก ๆ อาจมีวุ่นวายขึ้น จึงต้องให้ทหารโรมันมาเฝ้าไว้ ถ้าหากใครสมมุติตนเองเป็นพระเมสสิยาห์ พวกราษฎรก็อาจจะตั้งเป็นกษัตริย์แล้วคิดทรยศกรุงโรม จะเกิดฆ่าฟันกันตายเป็นอันมาก

พวกที่มาจากนซาเรธรู้สึกอึดอัดใจ ที่ต้องเบียดเสียดผู้คนเดินถนนแคบ ๆ ในพระนครหลวงทั้งสองข้างทางมีร้านขายของต่าง ๆ สินค้า บางอย่างมาจากแคว้นกาลิลีก็มี เช่นปลา น้ำมัน และน้ำองุ่น นอกจากนี้มีช่างสารพัด ช่างทำรองเท้า ช่างไม้ ช่างตัดเสื้อ ร้านช่างทองเงินมีแก้วแหวนเครื่องประดับมากมายสำหรับคนมั่งมีไปซื้อหา พ่อค้าที่นำผ้าแพรอย่างดีเลิศจาจากตะวันออกก็นั่งขายเป็นหย่อม ๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม ใครมีเงินจะซื้อของอะไร ๆ ได้ทั้งสิ้น

พวกที่มาจากกาลิลีเดินเบียดคนในถนนไปจนถึงพระวิหารบนเนิน นี้แหละเป็นที่ประทับของพระเจ้า ช่างใหญ่โตเสียที่กระไร เฮอร์โคมหาราชได้สร้างพระวิหารนี้เกณฑ์ผู้คนมาทำถึงหมื่นคน สิ้นเวลาไปหลายปีแต่ก็ไม่เสร็จดี มีประตูเข้าไปแปดทาง ตัวพระวิหารมีผนังสีขาวและบนหลังคาด้วยทองข้างในจุนได้หลายพันคน

ภายในวิหารช่างโกลาหลด้วยเสียงจ้องแจ๊กจ้อแจเสียดจริง ๆ ดูเหมือนว่าพลเมืองทั้งโลกเข้าในนั้นทั้งหมดนอกจากนี้ยังมีนกพิราบ วัว และแกะ ที่ใช้เป็นเครื่องบูชาถวายต่อพระเจ้า สัตว์ต่างชนิดเหล่านี้ร้องดังก้อง เสียงเงินกระทบโต๊ะดังกราว ๆ เพราะนักท่องเที่ยวต้องแลกเงินยิวใช้ เงินของประเทศอื่นจะนำมาใช้ไม่ได้พวกแลกเงินจึงมักจะกำไรจากนักท่องเที่ยวเหล่านี้

พอมาถึงลานสำหรับผู้หญิง ชาวกาลิลีก็แยกจากกันพวกผู้หญิงจะเข้าไปอีกไม่ได้ แต่พวกผู้ชายขึ้นบันไดไปอีกถึงลานสำหรับพวกอิสราเอล ณ ที่นั่นเขาดูพระประจำวิหารถวายเครื่องสัตวบูชาที่ผู้เลื่อมใสนำมา พระฆ่าสัตว์ให้เลือดหยดบนแท่นบูชา ซึ่งนับว่าเป็นการถวายต่อพระเจ้า

ลานสำหรับพวกอิสราเอลนี้เป็นลานสุดท้ายที่คนสามัญจะขึ้นไปถึง ยังมีอีกห้องเรียกว่าห้องบริสุทธิ์ พระเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้ สำหรับชนสามัญแล้วห้องนี้ดูกลับเหลือเกิน ถัดมาจากห้องนี้ยังมี

อีกห้องหนึ่ง เรียกว่าห้องบริสุทธือย่างย้ง แม้แต่พระก็ไม่กล้าเข้าไป เพราะเป็นห้องบริสุทธืเฉพาะพระ
เจ้า หัวหน้าพระองค์เดียวเท่านั้นที่จะเข้าไปได้ปีละครั้ง

พวกที่มาจากนาซาเร็ธ เห็นพระองค์หนึ่งเดินตรงเข้ามาใครเห็นก็ทราบได้ว่า พระรูปนี้มั่งมีมาก
เพราะเครื่องนุ่งห่มหรูหรามาจากพรรคชาคูกาย พวกชาคูกายพวกเดียวเท่านั้นที่ผูกมิตรกับชาวโรมัน
ทั้งนี้เพราะเขาเป็นคนชั้นสูงอยู่แล้ว ใครจะเป็นอะไรก็ช่าง จึงคิดว่าจะตัดช่องรอดแต่พอดัว ญาติกับ
ซีซาร์ไว้ไม่มีใครชอบพวกชาคูกาย แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นบุคคลที่สำคัญ เขาเป็นที่ปรึกษาและ
ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างในพระวิหารทั้งสิ้น

ชนอีกจำพวกหนึ่งเรียกว่า ฟาริสี ถือตัวว่าดีกว่าคนอื่น ๆ พระเยซูทรงรู้จักพวกฟาริสีมาก่อนแล้ว
ที่นาซาเร็ธคำว่า ฟาริสี แปลว่า คนที่ผิดแปลกกว่าผู้อื่น สิ่งที่ทำให้พวกฟาริสีดูแปลกกว่าใคร ๆ ก็คือ การ
ชอบพูดถึงพระบัญญัติและการถือว่าเขาประพฤติตามบัญญัติอย่างเคร่งครัดกว่าผู้อื่น ถ้าจะว่าไปตาม
ความจริงแล้วคนพวกนี้เป็นคนดีน่านับถือ แต่ไม่มีตำแหน่งอะไรสำคัญเหมือนพวกชาคูกาย พวกฟาริสี
ศึกษาพระบัญญัติเป็นอย่างดีและสอนผู้อื่นด้วย ฟาริสีที่คนกำลังคุยอยู่นี้เริ่มอธิษฐานให้ใคร ๆ สนใจ
ยิ่งขึ้น คำอธิษฐานของเขาฟังดูคล้ายจะว่า “โอพระเจ้าข้า ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงโปรดให้
ข้าพเจ้าดีกว่าคนอื่น ๆ”

พวกที่เข้า มาเบียด เสียดเยียด ชักกันในพระวิหารนี้ไม่ใช่พระหรือชาคูกาย หรือฟาริสี แต่เป็น
ชนสามัญที่นำเครื่องบูชามาถวาย หรือมาสนทนาธรรมด้วยกัน หรือเข้ามานมัสการเพราะเขารักพระ
วิหารของพระเจ้า

ไม่มีใครเอาใจใส่ในองค์พระเยซูเลย พระองค์เป็นแต่เพียงเด็กกรุ่น ๆ ผู้หนึ่งในหมู่มชนนั้น

วันเวลาผ่านไป การฆ่าลูกแกะรับประทานเลี้ยงกันเสร็จสิ้นแล้ว พร้อมทั้งการอธิษฐานและ
ร้องเพลงสรรเสริญเป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างยุติลง และถึงเวลาที่พากันกลับบ้าน

โยเซฟและมาเรียไม่เห็นพระเยซู ในเช้าวันที่จะออกเดินทางกลับ แต่ก็มิได้เที่ยวค้นหา เพราะ
พวกที่มาจากนาซาเร็ธด้วยกันอยากเดินทางกลับไปยังกาลิลีทันที

โยเซฟและมาเรียต่างก็พูดกันว่า

“ลูกของเราโตแล้ว พวกเรามากันตั้งหลายคน คงไม่หลงไปไหน อยู่ในหมู่พวกเรานี้แหละ”

ชาวนาซาเร็ธต่างก็อำลาจากพระวิหาร แล้วตั้งต้นออกเดินทางกลับบ้าน ปีหน้าฟ้าใหม่จึงจะ
กลับมาอีก พอออกพ้นประตูเมืองไปก็ถึงทะเลทรายทางเก่าที่เขา มา เดินไปแล้ววันหนึ่งเต็ม ๆ โยเซฟ
และมาเรียก็ยังไม่เห็นร่องรอยของพระเยซู เขารู้สึกเอะใจ แต่ยังเชื่อแน่ว่าอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง

แต่ในที่สุดตระหนักว่า พระเยซูหาอยู่ในหมู่มชนนั้นไม่ เขาทั้งสองตกใจ จะเกิดเหตุร้ายอะไรแก่พระ
เยซูก็ทราบไม่ได้ มีอยู่หนทางเดียวที่จะตามหาให้พบคืน เดินย้อนกลับไปยังพระนครหลวงแต่เพียงสอง

คนเท่านั้น กรุงเยรูซาเล็มออกใหญ่โต เขาไม่ทราบว่าจะไปตามพระเยซูแห่งหนใด จะหาเด็กคนเดียวใน หมู่คนนับพัน ๆ ได้อย่างไร

เขาตรงไปที่พระวิหาร ถึงกระนั้นมีใช้ว่าจะหาได้ง่ายเดินกันไปตามห้องต่าง ๆ จนมาพบคนหมู่ ใหญ่ล้อมรอบรับบีผู้หนึ่ง ไม่เป็นสิ่งแปลกอะไร เพราะมีอาจารย์ในพระวิหารตั้งหลายคน แล้วผู้คนนั้นก็ มักจะล้อมรอบเพื่อฟังคำสอน

แต่คนหมู่นั้นผิดธรรมดาอยู่สักหน่อย เพราะโดยมากเป็นพวกฟาริสี ซึ่งปกติแล้วมักเป็นรับบี ข้อที่แปลกก็คือเขาไม่ใช่เป็นคนพูดแต่เป็นคนฟัง ไม่ใช่ฟังคำสอนของรับบี แต่ฟังเด็กชายผู้หนึ่งพูด

โยเซฟและมาเรียเดินเข้าไปใกล้ ปรากฏว่าพระเยซูเป็นผู้พูด ทรงถามคำถาม และตอบคำตอบ พวกรับบีหนวดขาวเหล่านั้นยืนที่นั่นฟังด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นที่ยิ่ง พระเยซูมิใช่เป็นเด็กต่อไปแล้ว ชายชราผู้ซึ่งอายุเป็นปู่เป็นตาของท่าน ได้ก็ต้องฟังท่าน

ความประหลาดใจของมาเรียกลับเป็นความโกรธ รีบแหวกคนเดินเข้าไปจับพระกรพระเยซู พลังกล่าวว่า

“ทำไมจึงทำเช่นนี้ละ พ่อกับแม่ตามหาทุกหนทุกแห่ง”

พระเยซูทรงยืนนิ่งอยู่ สถานที่นั้นดูเหมาะที่ท่านจะอยู่เลยแล้วตอบว่า

“พ่อกับแม่มาหาฉันทำไม ไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องดูแลภารกิจของพระบิดาของฉัน”

โยเซฟและมาเรียยืนงอแงไม่ทราบว่าจะกล่าวอย่างไร หรือบุตรของตนหมายความว่าอะไร เขา คอยดูว่าพระเยซูจะอย่างไรต่อไป

ครั้นแล้วพระเยซูก็เสด็จไปกับเขาโดยดี ไม่ต้องให้เตือนซ้ำอีก ทั้งสามคนกลับไปยังบ้านที่นาซา เร็ธ

พระเยซูทรงทราบว่า สักวันหนึ่งพระองค์จะต้องเสด็จกลับมาที่พระวิหารนั้นอีก ขณะนั้นยังไม่ ถึงเวลา พระองค์ยังต้องอยู่ใต้โอวาทของบิดาและมารดา ต้องเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องการงานที่บ้าน เสียก่อนแล้ว ต่อไปจึงจะทรงรู้จักเชื่อฟังพระเจ้าในกิจการงานของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลพ้นออกไป จากนาซาเร็ธ

เมื่อเขานำลูกแกะไปที่พระวิหารเพื่อถวายบูชาแก่พระเจ้าของชาวอิสราเอล มันก็ยอมไปโดยดี พระเยซูก็ต้องยอมเชื่อฟังเหมือนลูกแกะของพระเจ้า

4. พระเยซูเสด็จไปสั่งสอน

เมื่อพระเยซูมีพระชนม์ได้สามสิบพรรษา ผู้คนพากันโจษว่ามีผู้ยิ่งใหญ่อย่างมากที่ประเทศปาเลสไตน์

เขาเล่ากันว่า “ชายผู้นี้ใหญ่อลังการ รอยท่านจะเป็นพระเมสสิยาห์”

แต่ผู้ที่เขาพูดถึงกันนั้นหาใช่เป็นองค์พระเยซูไม่ แต่เป็นญาติของพระองค์คือ ยอห์น

ยอห์นเป็นนักเทศน์ ไม่กลัวไม่เกรงใครเลย แต่ทุก ๆ คนกลับเกรงท่าน ยอห์นเป็นคนแข็งแรงสามส่วนสี่ในทำด้วยหนัง ส่วนสี่ส่วนนอกทำด้วยขนอูฐ กินผักและน้ำผึ้งเป็นอาหาร

ยอห์นเทศนาสั่งสอนที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนทุก ๆ วัน ผู้คนจากกรุงเยรูซาเล็มและในท้องถิ่นต่างพากันมาฟังท่าน ภูมิภาคแถบนั้นเป็นป่ากันดาร แต่เมื่อยอห์นเทศนาใคร ๆ ก็อยากมา ณ ที่นั้น

ท่านเทศนาว่าดังนี้

“จงละทิ้งบาปของท่านเสีย และตั้งต้นชีวิตใหม่ที่ทันทีเพราะพระเจ้าจะเสด็จมาครอบครองมนุษย์ เราเป็นเสียงที่ประกาศอยู่ในป่า เราขอบอกให้ท่านทราบว่า จงเตรียมตัวสำหรับพระเจ้า”

ครั้นหมู่มชนได้ยินท่านเทศนาดังนั้นแล้วก็กลัว คนเป็นอันมากพากันกล่าวว่า “เรามีบาป” แล้วเดินออกมาข้างหน้าที่ชุมนุมยอห์นจึงพาเขาลงไปในแม่น้ำ ให้รับศีลล้างบาปเป็นเครื่องหมายว่า เขาต้องการชำระล้างความบาปและตั้งต้นชีวิตใหม่ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้เรียกท่านว่า “ยอห์นบัพติศมา”

แต่ถ้าหากยอห์นเห็นใครไม่มีศรัทธาจริง ๆ แล้วก็ยังไม่ยอมให้รับศีลล้างบาป มีพวกฟาริสีและชาดุกายบางคนมาขอรับบัพติศมาด้วยเหมือนกัน แต่ยอห์นเพิกเฉยเสีย ในกรุงเยรูซาเล็มบุคคลจำพวกนี้เป็นคนสำคัญ แต่ยอห์นเรียกเขาว่า “งูในหญ้า” ท่านเคยบอกกับเขาว่า

“เราเคยเห็นงูที่ในป่า เวลาไฟไหม้พวงหญ้ามันมักจะดิ้นร่นหาทางออก นี่แหละเราเตือนเรื่องท่านละ ท่านกลัวเพราะคิดว่าจะเกิดอะไรร้ายแรงขึ้น จึงเสแสร้งทำตัวเป็นคนดีเพื่อจะได้พ้นโทษ ท่านต้องแสดงให้เราเห็นว่าท่านเปลี่ยนแปลงดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ แล้วอย่าคิดว่าท่านวิเศษกว่าคนอื่น ๆ เพราะเป็นชาติยิว พระเจ้าอาจจะทรงบันดาลให้ก้อนหินเหล่านี้เป็นยิวที่ดีก็ได้”

นี่แหละยอห์นพูดกับคนสำคัญยิ่งของกรุงเยรูซาเล็ม เช่นนี้จึงทำให้ผู้คนพากันเข้าใจว่า ท่านเป็นพระเมสสิยาห์ นอกจากพระเมสสิยาห์แล้ว ใครล่ะที่จะกล้าพูดดังนี้กับพวกฟาริสีและชาดุกาย

แต่ก็ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่ไม่เชื่อ และกล่าวว่า “ไม่ใช่ ๆ ท่านผู้นี้จะเป็นพระเมสสิยาห์ไม่ได้” เพราะเขานึกว่าเมื่อพระเมสสิยาห์มา ท่านจะขับไล่ชาวโรมันออกนอกประเทศ และยังมีผู้ออกความเห็นต่อไปอีกว่า ในการที่จะกำจัดชาวโรมันได้ต้องใช้กำลังทหาร ขณะนั้นมีชนหมู่นิ่งคบคิดกันฆ่าคนโรมัน บางคนพกกริชติดตัวไปเป็นอาวุธไว้เสมอ สบโอกาสเหมาะเมื่อใดก็แทงชาวโรมันเมื่อนั้น

เขาพูดกันว่า การเทศนาสั่งสอนเช่นนี้ ไม่ใช่วิธีกำจัดพวกโรมัน ต้องฆ่ามันให้ตายให้หมด

ยอห์นไม่เคยพูดว่าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ ท่านเคยบอกประชาชนว่า “ท่านที่มาภายหลังเราเป็นใหญ่กว่าเรา เราไม่สมควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทพระองค์ท่าน เราจะไปเปรียบท่านมิได้เลย เรากำลังจัดแจงเตรียมทางไว้สำหรับพระเมสสิยาห์”

วันหนึ่งมีคนหมู่มากจะประชุมที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน และยอห์นให้บัพติศมาเช่นเคย ต่างคนต่างรีบลงมาในน้ำที่ละคน ๆ ถึงกระนั้นก็กินเวลาหลายชั่วโมงแล้ว พอยอห์นให้บัพติศมาชายผู้หนึ่งเสร็จแล้วช่วยให้ขึ้นตลิ่ง ก็มีอีกคนหนึ่งเดินลงมา ยอห์นมองดูว่าเป็นใคร พอเห็นพระพักตร์พระเยซู ชาวนาซาเร็ธยอห์นกระซิบทูลว่า

“พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะให้บัพติศมาพระองค์ท่านหาได้ไม่ ขอได้โปรดให้บัพติศมาแก่ข้าพระองค์แทนเถอะ”

ก่อนที่ใครจะสังเกตเห็นว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดปกติ พระเยซูก็เสด็จลงไปที่ริมแม่น้ำแล้ว

“อย่าพูดอะไรต่อไปอีกเลยยอห์น” พระองค์รับสั่งตอบเบา ๆ “ถือเสียว่าเราเหมือนกับคนอื่น ๆ เถอะ เราต้องรับบัพติศมาด้วยกัน เพื่อเข้าในชีวิตใหม่”

พระเยซูเสด็จลงไปในน้ำ ยอห์นก็ให้บัพติศมาพระองค์ แล้วพระองค์เสด็จขึ้นตลิ่งหายไป ในหมู่ประชาชน ชายอีกคนหนึ่งเดินลงมา ยอห์นมองตามพระเยซูเสด็จลับตาไป ส่วนผู้คนในวันนั้นก็คงนึกว่าชายผู้นั้นได้มาชำระบาปของตนด้วยเหมือนกัน

แต่ยอห์นกล่าวว่า “ขณะที่เราให้บัพติศมาท่านนั้น เราได้เห็นพระวิญญาณลงมาจากฟ้าเหมือนนกพิราบ สถิตอยู่บนท่าน พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า เราไม่เป็นอะไรเลยแต่ส่วนพระองค์ได้เป็นทั้งพระเมสสิยาห์ และเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า”

แล้วอีกคนหนึ่งก็ลงมาริมฝั่งมาหา ยอห์น สายตาดูพระเยซูในหมู่มชนนั้น แต่มองไม่เห็นแล้ว

พระเยซูเสด็จไปเพื่อประทับตามลำพัง ตามรับสั่งของพระเจ้า พระองค์เสด็จไปที่เปลาเปเลียวทอร์กันคาร ซึ่งมีแต่สัตว์ป่าอาศัยอยู่

พระองค์ทรงรำพึงว่า “เราเป็นพระเมสสิยาห์ เราต้องช่วยคนของเรา จะตั้งต้นช่วยเขาได้อย่างไร”

ในเวลานั้นจะหาอาหารรับประทานไม่ได้เลย พระเยซูทรงอยากอาหาร เมื่อทอดพระเนตรดูรอบ ๆ พระองค์ ทรงเห็นก้อนหินรูปร่างคล้ายก้อนขนมปัง ทรงรู้สึกว่ามีเสียงกระซิบในพระองค์ ซึ่งหาใช่เสียงของพระองค์ไม่ เสียงนั้นกล่าวว่า

“ถ้าท่านเป็นพระเมสียาห์แล้ว ท่านไม่ควรหิว ถ้าท่านเป็นพระเมสียาห์จริงแล้ว จงสั่งก้อนหินเหล่านี้สักคำเดียวก็จะกลายเป็นขนมปัง แล้วท่านจะเสวยได้อย่างเหลือเฟือ และนอกจากนั้น ท่านยังนำไปแจกจ่ายให้บรรดาคนยากจนที่อดอยากซึ่งกำลังรอท่านให้ช่วยเขา”

ในป่าเจียบสัด เสียงนั้นจึงกลับมาอีก

“แต่บางทีท่านอาจจะไม่กล้าลองกระมัง สมมุติท่านสั่งก้อนหินว่า จงกลายเป็นอาหาร แต่ครั้นแล้วมันก็เปลี่ยนไม่ได้ เช่นนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าท่านไม่ใช่พระเมสียาห์ จริงไหม”

พระเยซูทรงสั่งพระเศียร เพื่อสลัดความคิดนี้ พระธรรมข้อหนึ่งผุดขึ้นในความทรงจำดังนี้ “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากโอษฐ์ของพระเจ้า” การใช้ก้อนหินเล่นกลนี้ไม่เป็นการบังควร จริงอยู่การทำหินให้เป็นอาหาร มิใช่ว่าจะเป็นบาปร้ายแรงอย่างไร แต่อาหารหาใช้สิ่งที่สำคัญที่สุดในโลกนี้ไม่ มนุษย์เราคิดว่าการกินสำคัญมาก แต่ยังมีสิ่งอื่น ๆ อีกที่ใหญ่ยิ่งในชีวิต หรือเขาคงคิดอยากให้พระเมสียาห์ช่วยให้บ้านเมืองเจริญแต่ว่านี่คงจะไม่ช่วยให้บ้านเมืองเจริญแต่ว่านี่คงจะไม่ช่วยเขามากเท่าที่เขาคิด พระองค์จะไม่เป็นพระเมสียาห์เช่นนั้น

แต่ทางไหนเล่าที่ดีที่สุดอันจะพิสูจน์ว่า พระองค์เป็นพระเมสียาห์ เสียงทดลองภายในกล่าวต่อไปอีก

“บางทีวิธีที่ดีที่สุดก็คือ ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ปีนขึ้นไปบนหอคอยพระวิหารแล้วโจนลงมา ใคร ๆ ก็พูดว่ากันว่าพระเมสียาห์จะเสด็จมาทันทีทันใดจากสวรรค์ วิธีนี้ก็แสดงให้เห็นว่าเสด็จมาทันทีทันใดได้เหมือนกัน แล้วก็คงไม่มีอะไรร้ายเกิดแก่ท่านเพราะมีคำเขียนไว้ว่า “พระเจ้าจะรับสั่งแก่เหล่าทูตของพระองค์ให้ระวังรักษาท่าน ทูตจะรับประคองท่านไว้มิให้ท่านเป็นอันตรายอันใดเลย จงทำให้คนทั้งเมืองตื่นตื่นโดยโจนลงมาจากหลังคาเถอะ แล้วไม่ว่าใครจะบูชาพระองค์ทันที”

คราวนี้พระเยซูก็ทรงสลัดทิ้งความคิดนี้เสียอีก ทรงนึกถึงพระธรรมข้อที่กล่าวไว้ว่า

“อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” เราจะเอาพระเจ้ามาเป็นเครื่องทดลองดูว่าพระองค์จะรักษาเรามิให้เป็นอันตรายนั้นไม่ได้ และการที่เราจะทำให้คนทั้งกรุงเยรูซาเล็มแตกตื่นก็ไม่ทำให้เราเป็นพระเมสียาห์ขึ้นได้ จริงอยู่ใคร ๆ คิดว่าควรเป็นเช่นนั้น แต่นี่ไม่ใช่ทางที่เหมาะสมและสมควรเลย ต้องมีหนทางอื่นอีก”

เสียงนั้นกลับกล่าวอีกว่า

“มีอย่างอื่นที่ท่านจะทำได้ สิ่งในโลกต้องการคือกษัตริย์เช่นท่านนี่แหละ ใคร ๆ เขาก็ว่าพระเมสียาห์จะเป็นผู้ครอบครองโลกเป็นผู้ใหญ่ยิ่งและประเสริฐ อย่าทำให้เขาผิดหวัง ท่านก็เป็นผู้ใหญ่ยิ่งอยู่แล้ว เลือกลงเอาสิว่าจะเป็นอย่างไรแม่ทัพหรือจะครองเมือง หรือจะเป็นกษัตริย์”

พระเยซูทรงคิดว่า “มารกำลังทดลองแล้ว นี่แหละเป็นเสียงมารร้ายพูดละ” แล้วจึงตรัสตอบว่า

“อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า จงกราบนมัสการพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์ผู้เดียว”

เสียงนั้นเลยหยุด พระองค์ทรงสงบพระทัย ไม่มีอะไรที่ใหญ่ยิ่งซึ่งจะต้องทรงกระทำทันที พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์แต่ไม่จำเป็นที่จะต้องทำให้ประเทศชาติมั่งคั่ง ไม่จำเป็นที่จะต้องกระโจนจากพระวิหาร หรือไปบังคับบัญชากองทัพหรือเป็นกษัตริย์ครองอาณาจักร

มีสิ่งเดียวที่จะต้องทรงกระทำ แต่ทรงบอกให้ใครทราบไม่ได้ จะต้องเก็บไว้เป็นความลับไปก่อน แต่สักวันหนึ่งใคร ๆ ก็คงเห็นว่าทรงกระทำอะไร สักวันหนึ่งก็คงเข้าใจกันเอง

บัดนี้ถึงเวลาที่จะเสด็จกลับแล้ว พระองค์ประทับที่ในป่าถึงสี่สิบวัน นับว่าเป็นเวลานานพอสมควร พอทรงหาทางกลับสู่โลกภายนอกได้แล้วก็เสด็จต่อไปยังแคว้นกาลิลี

เมื่อพระเยซูถึงบ้านที่กาลิลีแล้ว ก็ทรงเทศนาสั่งสอนในที่ชุมนุมชน แรก ๆ ทรงกล่าวคล้ายคำสอนของยอห์นบัพติศโต

“จงทิ้งบาปของท่าน และตั้งต้นชีวิตใหม่ เพราะพระเจ้าเสด็จมาครองท่านแล้ว”

แต่ประชาชนที่มาฟังพระองค์นั้น ไม่มากเท่ากับพวกที่ไปฟังยอห์น ณ ลุ่มน้ำจอร์แดน

พระเยซูใคร่จะมีผู้ติดตามพระองค์อยู่ตลอดมา เพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทรงสอนเขา ยอห์นบัพติศโตก็มีผู้ติดตามเรียกว่าสาวก พระเยซู จึงทรงตั้งต้นหาสาวกของพระองค์

เข้าวันหนึ่งเสด็จมาที่ริมฝั่งทะเลกาลิลี พอกลับเข้าเมืองก็ได้สาวกถึงสี่คน สองคนเป็นพี่น้องกัน ชื่อซีโมน และอันดรออา อันดรออาเคยรู้จักพระเยซูมาก่อนแล้ว เพราะเคยเป็นศิษย์ของยอห์นบัพติศโต ยอห์นเคยชี้ให้ดูพระเยซู แล้วบอกว่า “ท่านเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า” อันดรออาเคยเล่าให้ซีโมนฟังหมดแล้ว อันดรออาและซีโมนเป็นชาวประมงเมื่อพระเยซูทรงดำเนินมาที่ชายหาดทะเลกาลิลีนั้น ทรงพบเขากำลังต้อนอยู่ จึงรับสั่งว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา”

การจับปลานับว่ามีรายได้ดี แต่ซีโมนและอันดรออาที่พร้อมที่ติดตามท่านผู้ซึ่งยอห์นขนานนามว่า “พระเมษโปดกของพระเจ้า” เขาตามเสด็จพระเยซูมาทันที

เดินไปตามชายหาดอีกสักหน่อย ก็มีสองพี่น้องอีกคู่หนึ่ง คนหนึ่งคนเป็นศิษย์ยอห์นบัพติศมา เหมือนกันชื่อว่า ยากอบและยอห์น ทั้งสองนี้อยู่กับบิดาเชื้อเซเบดาครอบครัวยุโรปจับปลาจนร่ำรวยสามารถจ้างลูกจ้างช่วยทำงานได้แต่เมื่อพระเยซูเรียกเขาก็ปล่อยให้บิดา และลูกจ้างทำงานกันต่อไปแล้วตามพระองค์มาทันที

ในขั้นต้นก็มีเพียงสี่คน แล้วภายหลังพระองค์ได้มาอีกแปดคน แต่ไม่มีใครในพวกนี้ที่นับว่าเด่นกว่าเพื่อน นอกจากมีคนหนึ่งที่คุณเขาติเตียนว่าเลวทรามนัก นั่นคือเลวี หรือมีชื่ออีกว่า มัทธิว เดิมทีเลวี

เป็นคนเก็บภาษี ไม่ว่าใครทั้งนั้นเกลียดคนเก็บภาษี ถือกันเสียว่าเป็นไพร่ชั้นต่ำ ไม่มีคนชั้นไหนจะเลวไปกว่าพวกนี้อีก

พวกเก็บภาษีนี้ทำงานให้รัฐบาลโรมัน ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่คนโรมันแต่เป็นชาวยิว ฉะนั้นใคร ๆ จึงดูถูกว่าเป็นไส้ศึก เพราะเก็บภาษีไปส่งให้แก่พวกโรมัน แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เก็บเข้ากระเป๋าใส่ร่ำรวยไปด้วย

เลวีมีหน้าที่เก็บภาษีคนเดินทาง ถ้าเก็บได้มากกว่าที่รัฐบาลกะไว้ก็เก็บเป็นของตนเสีย เลวีมาฟังพระเยซูเทศนาสั่งสอนได้ยืนตอนที่พระองค์รับสั่งว่า ให้สลัดทิ้งบาปของตนเสียและตั้งต้นชีวิตใหม่ ครั้นพระเยซูเสด็จมาใกล้โต๊ะทำงานของเขา เพียงรับสั่งว่า จงตามเรามา เลวีก็ตามพระองค์ไปทันที เช่นเดียวกับชาวประมงทั้งสี่ผู้หากินอย่างสัตย์ซื่อเที่ยงธรรม เลวีทั้งหน้าที่เก็บภาษี ทั้งทรัพย์สมบัติ มาเป็นสาวกคนหนึ่งเหมือนกับสิบเอ็ดคนนั้น โดยที่ไม่มีใครในหมู่สาวกรังเกียจเขาเลย

แต่พอคนอื่น ๆ เห็นเลวีมาอยู่กับพระเยซูเช่นนั้น ก็พากันติเตียน เขาหาได้สังเกตไม่ว่าเลวีเลิกเก็บภาษีแล้ว จริงอยู่เขาเป็นคนเลวทรามมาครั้งหนึ่ง แต่พระเยซูทรงเปิดโอกาสให้เขากลับตัวใหม่

คนเก็บภาษีอื่น ๆ และคนที่ใคร ๆ ดูถูกดูหมิ่นว่า ชั่วช้าเลวทรามมารับประทานอาหารกับพระเยซู และสาวกของพระองค์พวกฟาริสีเห็นนั้นก็โกรธเคืองนัก วันหนึ่งในขณะที่เลี้ยงอาหารกันอยู่ เขามหาพวกสาวกแสดงความไม่พอใจที่พระเยซูทรงคบคนพวกนั้นแล้วต่อว่า ว่า “เหตุไฉนอาจารย์ของท่านจึงกินและดื่มด้วยกันกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า”

พระเยซูทรงได้ยินจึงสั่งตอบว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรมเช่นพวกท่าน แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”

แต่พวกฟาริสียังคงอยากโต้เถียงต่อไป เขากล่าวว่า “ดูยอห์นบัพติศโตชิ ท่านเป็นคนชอบธรรม ศิษย์ของท่านก็เคร่งครัดถือศีลอดอาหาร แต่สาวกของท่านกินเลี้ยงกันเสมอ”

พระเยซูตรัสตอบว่า “เพราะเหตุใดเล่าเขาจึงไม่ควรกินเลี้ยงและสนุกสนานร่าเริง นี่เขาเป็นเหมือนเพื่อนเจ้าบ่าว ชายใดที่จะเข้าพิธีแต่งงาน เพื่อน ๆ มักจะมีการเลี้ยงให้ ขณะที่เจ้าบ่าวอยู่ด้วยเพื่อน ๆ ก็สนุกร่าเริง ในทำนองเดียวกันสาวกของเรามีความปิติยินดีเพราะเราอยู่กับเขา”

พระเยซูทรงหมายความว่า พวกสาวกมีความยินดีเพราะพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ ไม่มีใครทราบว่าจะหมายความว่าอะไร พวกฟาริสีจะนับถือพระองค์มาก ถ้าทรงคบคนชั้นดึกดำบรรพ์ เพียงแค่ชาวประมงก็ไม่ใช่ไร แต่พวกเก็บภาษีและคนบาปเลวทรามเหล่านี้ใช้ไม่ได้ ถ้าพระเยซูจะเป็นเหมือนยอห์นบัพติศโตชิจะดี

เขาไม่เคยคิดเลยว่า พระเยซูจะเป็นพระเมสสิยาห์ เมื่อเห็นพวกที่มาห้อมล้อมพระองค์เป็นคนชนิดใด เขาก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่า พระองค์เป็นคนดีหรือไม่

5. เวลางานชุก

ถึงแม้พวกฟาริสีจะไม่ชอบพระเยซู แต่ก็ไม่ปฏิเสธว่าพระองค์ทรงเทศนาสั่งสอนดี ชุมชนชนที่มาฟังเทศน์ก็ทวีขึ้นทุกทีพระองค์มักจะทรงยืนที่เชิงเขา แล้วประชาชนก็จะจับกลุ่มกัน

พอได้ฟังเทศน์แล้ว เขามักจะประหลาดใจ เพราะไม่ทรงเทศน์ตามที่เขานึกว่าจะได้ฟัง พระองค์มักจะทรงกล่าวตรงกันข้ามกับที่เขาอยากให้กล่าว

พระเยซูไม่ทรงเห็นด้วยในการที่บุคคลผู้ใดจะยกย่องตนเอง ทรงชี้ให้เห็นความผิดของตน และทรงกล่าวว่า การที่จะเป็นคนดีนั้นมิใช่ของง่ายอย่างที่คิดกัน พระองค์มิได้พยายามเทศนาสั่งสอนเพื่อให้ประชาชนนิยมพระองค์ เพราะมิได้ทรงคิดถึงพระองค์เอง แต่มุ่งหวังที่จะบอกกล่าวให้มนุษย์ทราบว่าเขาผิดแล้วเรื่องอะไรบ้าง จึงเทศนาอย่างแจ่มแจ้งถึงเรื่องที่เขาควรทราบและควรกระทำ

พระเยซูทรงทราบว่าผู้ฟังเหล่านั้นเกลียดคนอื่น ๆ ง่ายกว่ารัก วันหนึ่งทรงยืนที่เชิงเขาและตรัสว่า

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า “จงรักคนสนิทและเกลียดชังศัตรู” ฝ่ายเราบอกแก่ท่านว่า จงรักศัตรู และอวยพรแก่ผู้ที่ชังท่าน จงทำคุณแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอวยพรให้แก่ผู้ที่ประทุษร้ายเกี่ยวเนื่องท่าน เพราะพระเจ้าทรงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน พระองค์ทรงบันดาลให้ดวงอาทิตย์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนทั่วไปไม่เลือกหน้า

“ถ้าท่านรักแต่ผู้ที่รักท่านเท่านั้น ท่านจะได้ประโยชน์อะไร ทุกคนก็กระทำดั่งนั้นเหมือนกัน จงเอาอย่างพระเจ้าพระองค์ทรงเมตตา และท่านต้องเป็นผู้กรปด้วยความเมตตาเหมือนกัน จงยกโทษแก่ผู้ที่กระทำความผิดต่อท่าน หากไม่แล้วพระเจ้าก็จะไม่อภัยความผิดของท่านเหมือนกัน”

ประชาชนทั้งมวลพากันเข้าใจว่า การเกลียดชังชาวโรมันนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ใครบ้างไม่เกลียดทหารโรมันที่ล้วนแต่หยาบคาย เดินมาตามถนนก็บังคับคนยิวให้แบกของให้ แต่พระเยซูตรัสว่า

“ถ้าหากทหารโรมันเขาให้ท่านแบกของไปให้เขาหนึ่งกิโลเมตร จงแบกต่อไปอีกกิโลเมตรหนึ่ง เพื่อแสดงว่าท่านรักเขา”

นอกจากนี้ พระเยซูทรงทราบว่าผู้ฟังส่วนมากมักมีกังวลในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อาหารและเสื้อผ้า จะคิดถึงเขาในเรื่องนี้ไม่ได้เพราะต่างยากจนด้วยกันทั้งนั้น หากใส่ปากใส่ท้องมือหนึ่ง ๆ ไม่ค่อยจะพอ

พระเยซูของอัครคัมภีร์สอน พวกสาวกฝึกเคืองเช่นเดียวกัน การติดตามพระองค์มิได้ทำให้เขามั่งมีขึ้นเลย พระองค์ทรงสอนสาวกของพระองค์ดังนี้

“บุคคลผู้ใด ไม่มีอะไรที่จะเรียกว่าเป็นของคนเสียเลยก็เป็นสุข”

สาวกหนึ่งฟังอย่างเอาใจใส่ “เป็นสุข” สำหรับเขาหมายความว่ามิใช่คลาภ ทรัพย์สมบัติ ฉะนั้นไม่มีอะไรเลยจะนับว่าคืออะไร พระเยซูรับสั่งต่อไป

“บุคคลผู้ใด ไม่มีอะไรก็เป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาแล้ว”

“บุคคลผู้ใด หิวกระหายก็เป็นสุข เพราะเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์”

“บุคคลผู้ใด โศกเศร้าก็เป็นสุข เพราะสักวันหนึ่งเขาจะได้รับความปิติยินดี”

“เมื่อเขาเกลียดชังท่าน และไม่ยกคบบ้าสมาคมด้วยเพราะท่านเป็นสาวกของเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อเหตุการณ์เช่นนี้บังเกิดแก่ท่าน เพราะเขาได้ข่มเหงบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน พระเจ้าจะประทานบำเหน็จให้แก่ท่าน ในการที่ท่านต้องทนความยากลำบากเพราะเรา”

ต่างคนต่างเงียบ พระเยซูทอดพระเนตรชุมนุมชนแล้วตรัสต่อไป

“วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี”

คราวนี้สาวกตกตลิ่งอีก คนมั่งมีคงไม่ชอบให้พระองค์ตรัสเช่นนั้น พวกเขาอยากจนก็จริง แต่ประหลาดใจว่า ความมั่งคั่งนั้นผิดร้ายที่ไหน

พระเยซูทรงรู้จักผู้มีทรัพย์คนหนึ่ง หนุนห่มผ้าสีม่วงและรับประทานอาหารอย่างดีที่สุด นอกบ้าน เศรษฐินั้นมีชายจากมานั่งขอทานอยู่ตลอดวัน เนื้อตัวเนาเปื้อนเป็นแผล เขารู้สึกหิวมาก ถ้าได้กินแม้แต่เศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะเศรษฐีก็จะทำให้เขายินดียิ่ง แต่สุนัขเท่านั้นที่มาเป็นเพื่อนกับคนขอทานผู้นี้ช่วยเลียแผลให้

พระเยซูทรงเปล่งเสียงดั่งว่า

“วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับความสุขของเจ้าแล้ว วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมีหน้าเดี๋ยวนี้ เพราะเจ้าจะพิลาปร้องให้ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนเขาขอเจ้าว่าดี ถ้าหากเจ้าไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้ายิ่งทำตนเป็นที่นิยมแก่มหาชนได้ง่าย ทั้งนี้เคยมีตัวอย่างมาแล้ว”

พระเยซูทรงทราบว่า ประชาชนสนใจแต่ในเรื่องทรัพย์สินเงินทอง เขาอยากให้พระเมสสิยาห์เสด็จมา เพื่อจะบันดาลให้เป็นคนมั่งมีทั้งหมด ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงสอนให้เขาเห็นว่าได้คิดผิดอย่างไร

“อย่ากระวนกระวายว่า จะเอาอะไรกินหรือเอาอะไรดื่ม พวกโรมันก็นึกถึงแต่เรื่องนี้เท่านั้น ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารและเครื่องนุ่งห่ม”

พระองค์ทรงหยุดอยู่ครู่หนึ่ง วันนั้นอากาศค่อนข้างร้อนฝูงนกบินว่อนอยู่เบื้องบนส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว บนเนินเขามีดอกไม้สีต่าง ๆ แซมกันกอหญ้าเป็นหย่อม ๆ พระเยซูทรงตรัสต่อไป

“จงดูฝูงนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้อยู่ในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐยิ่งกว่าฝูงนกอีกหรือจงดูดอกไม้ทุ่งนา

มันงอกงามขึ้นอย่างไร มันไม่ต้องทำเสื้อผ้าสำหรับตน แต่กษัตริย์ชะโลมเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง ท่านผู้ที่มีความเชื่อน้อยจงคิด ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งดอกไม้ที่ทุ่งนา ซึ่งเป็นอยู่เฉพาะวันนี้และพรุ่งนี้ก็สูญเสียไป พระองค์จะไม่ประทานเครื่องนุ่งห่มให้ท่านหรือ จงแสวงแผ่นดินของพระเจ้าก่อนแล้วท่านจะได้จะได้อาหารและเครื่องนุ่งห่มตามที่ท่านต้องการ อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้คงมีความกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง จงคิดดูว่านี่ท่านควรจะมีความเป็นอยู่อย่างไร”

พระเยซูยังทรงเห็นความอ่อนแอของเขาก่ออย่างหนึ่ง เช่นในพวกฟาริสีเป็นต้น เขาชอบอวดอ้างความดีที่เขาได้ทำจึงทรงสอนเขาดังนี้

“เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรเหมือนที่เขากระทำกันเขาประสงค์ จะให้ทุก ๆ คนสรรเสริญว่าเป็นคนใจบุญ ถ้าท่านจะให้อะไรใคร จงให้เงียบ ๆ พระเจ้าทรงทราบที่ท่านทำอะไรและนั่นพอแล้ว”

“ในการอธิษฐานก็เหมือนกัน อย่ายื่นอธิษฐานตามมุมนอนเพื่อให้ใคร ๆ เห็น มีหลายคนทำกระทำดังนี้ เมื่อท่านอธิษฐานจงเข้าไปในห้องของตน ปิดประตูแล้วจงอธิษฐานพระเจ้าจะทรงฟังท่าน พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่จะทรงฟัง”

พระเยซูทรงมีผู้ติดตามห้อยตาม บางคนเรียกพระองค์ว่า “พระอาจารย์” และ “พระองค์เจ้าข้า” แต่พระเยซูได้ทรงคิดว่า เขามีใจจริงต่อพระองค์ จึงตรัสถึงเรื่องนี้ว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่ท่านจะเรียก “พระองค์เจ้าข้าพระองค์เจ้าข้า” นอกจากท่านจะกระทำการซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านทำ สักวันหนึ่งท่านจะบอกเราว่า ท่านได้กระทำการต่าง ๆ ในนามของเรา แล้วเราจำเป็นต้องบอกท่านว่า “เราไม่รู้จักว่าท่านคือใคร ไปเสียให้พ้นเถอะ”

“ถ้าผู้ใดได้ฟังคำสอนของเราและประพฤติตาม เราจะเปรียบเขาเหมือนชายผู้หนึ่งที่สร้างบ้านเรือนของตนไว้บนศิลา ถึงแม้ฝนจะตก พายุจะพัด บ้านนั้นก็คงทนอยู่ได้ เพราะเขาสร้างมันไว้บนศิลา ท่านก็มั่นคงเหมือนบ้านหลังนั้น ถ้าหากท่านประพฤติตามคำของเรา แต่ผู้ที่ฟังแล้วไม่ประพฤติตามก็เปรียบเหมือนคนที่สร้างบ้านของตนบนทราย เมื่อฝนตกน้ำท่วม พายุพัดมา บ้านหลังนั้นก็พังไปหมดกันเท่านั้นเอง ท่านจะไม่ถาวรเหมือนบ้านนั้น ถ้าท่านไม่ประพฤติตามคำของเรา”

เมื่อประชาชนฟังดังนั้นก็รู้สึกอัศจรรย์ใจ ใครหนอช่างมาพูดกับเขาเหมือนว่าท่านเป็นพระเจ้าเสียเอง นักเทศน์อื่น ๆ หาได้เทศนาสั่งสอนดังนี้ไม่ โดยมากท่านเหล่านั้นมักจะอ้างถ้อยคำของผู้อื่นคล้าย ๆ กันว่าไม่กล้าออกความเห็นของตนเอง

แต่พระเยซูตรัสเองว่า “เราบอกแก่ท่าน จงฟังเรา”

ทุก ๆ วันศุกร์ เมื่อพระอาทิตย์ตกแล้ววันสะบาโตก็เริ่มต้น และเขาไม่ทำการงานกันจนพระอาทิตย์ตกในวันรุ่งขึ้นเช้าวันเสาร์ชาวิวทัวทุกคนไปฟังเทศน์ที่ธรรมศาลา ต่างคนต่างเข้าไปนั่งที่ของ

ตน คนสำคัญนั่งข้างหน้า เมื่อตั้งต้นมัสการเขย็นขึ้นหันหน้าไปทางกรุงเยรูซาเล็ม และเล่าข้อพระธรรมบางข้อเหมือน ๆ กันแทบทุกวันสะบาโต เขาตั้งต้นเล่าดังนี้ “จงฟังเถะ โออิสราเอล พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียวและเจ้าจงรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า ด้วยสิ้นสุดจิตของเจ้า และสิ้นสุดกำลังของเจ้า”

ต่อจากนั้นก็มีการอธิษฐาน นักเทศน์เปิดตู้หีบพระธรรมจารึกบนหนังแผ่นยาว บทไหนไม่อ่านก็ม้วนเอาไว้ นักเทศน์หีบพระธรรมออกมาสองม้วน วางบนโต๊ะจัดไว้สำหรับ อ่านภายหลังเมื่ออ่านพระธรรมแล้วใครคนหนึ่งในที่ประชุมจะขึ้นไปข้างหน้าอธิบายความหมายก็ได้

พระเยซูเสด็จไปธรรมศาลาเช่นเดียวกับ ชาวยิวทั้งหลายเข้าวันเสาร์วันหนึ่ง พระองค์เสด็จไปที่เมืองคาฟารนาอุม พร้อมกับเหล่าสาวก และเสด็จนมัสการที่ธรรมศาลาเช่นเคย ครั้นถึงเวลาอธิบายข้อพระธรรม พระเยซูเสด็จไปข้างหน้า พระองค์มักจะทำให้ประชาชนประหลาดใจ และในวันนั้นมีสิ่งทีประหลาดยิ่งเกิดขึ้น

เบื้องหลังศาลามีชายผู้หนึ่งตะโกนเสียงดัง ก่อให้เกิดความเกรียวกราวขึ้น ดูเหมือนจะมีอะไรชั่วร้ายแฝงในตัวเขาสักอย่างหนึ่ง พอเห็นพระเยซูเข้าก็ให้นึกเกลียด ใคร ๆ ว่าเขามีผีโสโครกประจำตัวค่อนข้างแปลกที่ถ้อยคำก้าวร้าวหลุดออกจากปากชายผู้นั้น

“ปล่อยเราตามลำพังเถะ” เขาร้อง “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ เรากับท่านมีอะไรเกี่ยวข้องกับ ท่าน มาทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

พระเยซูไม่ทรงพรั่นพริ้ง รับผิดชอบต่อสิ่งชั่วร้ายที่สิงในชายผู้นั้นว่า “จงนิ่งเสีย และออกมาจากเขาเถิด”

ชายผู้นั้นร้องเสียงแหลมแล้วเงยบลง เขามองดูรอบ ๆ แล้วนึกไม่ออกว่าตนอยู่ที่ไหน เขากลับเป็นคนปกติตามเดิม

ผู้คนพากันประหลาดใจในสิ่งที่เขาได้ยินและได้เห็น ตอนเดินกลับบ้านเขาดังก็ถามกันว่า

“นี่เทศน์อะไรกันอย่างนี้ ที่ทำให้คนบ้ากลับเป็นคนดีได้”

ก่อนตะวันจะตกดินในวันนั้น ข่าวที่พระเยซูทรงกระทำก็กระจายไปทั่วเมือง

ภายหลังนมัสการแล้ว พระเยซูเสด็จไปยังบ้านของซีโมนทรงพบความยากลำบากอีกอย่างหนึ่ง รอท่านพระองค์อยู่ แม่ยายของซีโมนนอนป่วยอยู่ พระเยซูเสด็จไปจับมือพุงเขาลุกขึ้นทันใดนั้น ไข้กี้หาย และเขาสามารถหุงหาอาหารได้

พระเยซูทรงพักผ่อนตลอดบ่ายวันนั้น แต่เมื่อตะวันตกดิน พระองค์ต้องเสด็จไปทำงานต่อไป ชาวเมืองได้ยินเรื่องพระเยซูทรงรักษาคนวิกลจริต และคนป่วยให้หาย ตลอดวันสะบาโตเขาจำต้องอยู่

บ้านเจียบ ๆ แต่เมื่อตะวันตกดินแล้วก็หมดวันสะบาโต จะไปทำอะไรต่อไปได้ทั้งสิ้น ดูเหมือนคนทั้งเมืองอยากจะทำสิ่งเดียวกันเท่านั้น คือไปเฝ้าพระเยซู

คนป่วยคนเจ็บมากคอยกันกลุ่มใหญ่หน้าประตูบ้าน และคนที่มากอยคูก็มี พระเยซูเสด็จออกมา รักษาคนป่วย ตกกลางคืนยังมีคนมาขอให้พระองค์ถูกต้องรักษาโรคให้หาย ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าต้องรักษาโรคจนกระทั่งตีคืน พระองค์กระทำงานหนักในวันสะบาโต แต่บรรทมคืนเข้ามิดก่อนตะวันขึ้น แล้วเสด็จไปตามลำพังเพื่อพักผ่อน สิ่งที่ต้องพระประสงค์มากที่สุดคือการอธิษฐาน พระองค์ต้องอยู่ตามลำพังกับพระบิดาสักครู่หนึ่ง ยังมีคนอื่นเป็นจำนวนมากที่ต้องทรงสั่งสอนและพวกที่ถึงเกลียดคงซึ่งพระองค์ก็มีมากเหมือนกัน พระเยซูทรงต้องการกำลังสำหรับสารพัดอย่าง และทรงทราบว่า การอธิษฐาน จะช่วยให้พระองค์แข็งแรงขึ้น

ขณะที่ทุกคนกำลังหลับสนิท ความมืดยังปกคลุมอยู่ทั่วพระเยซูทรงเลี้ยวออกไปจากบ้าน ทรงพบที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งซึ่งจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดรบกวนพระองค์

แต่เมื่อซีโมนและสาวกอื่น ๆ ตื่นขึ้น จะคอยให้เสด็จกลับมาเองไม่ได้จึงไปตามพระองค์ ทูลให้ทรงทราบว่า ใคร ๆ กำลังหาพระองค์

ที่เนินเขานั้นเจียบสงบ พระเยซูโปรดที่จะพำนัก ณ ที่นั้นตลอดวันเพื่อทรงพักผ่อนและอธิษฐาน แต่ครั้นแล้วทรงนึกถึงผู้คนที่มากอยพระองค์ ทรงนึกถึงผู้ที่ต้องการให้พระองค์ทรงช่วยเขา ทรงนึกถึงสถานที่ที่ยังไม่ได้เสด็จไปเยี่ยม ยังมีงานอีกมากมาย แต่เวลาช่างมีน้อยเหลือเกิน

พระองค์เสด็จลุกขึ้นรับสั่งว่า

“ให้เราไปเมืองใกล้เคียงนี้เถาะ เราจะได้เทศนาที่นั่นการที่เราใน โลกนี้เพื่อ จะแจ้งให้ประชาชนทราบถึงข่าวดี ของพระเจ้า”

พระเยซูเสด็จจากที่เจียบสงบนั้นเข้าไปในเมือง ผู้คนที่รักพระองค์ก็พากันรอกอยอยู่ที่นั่นแล้วพร้อมทั้งคนที่เกรงกลัวและคนที่ออกจะเกลียดพระองค์ก็มากอยอยู่เหมือนกัน

พระเยซูเสด็จมาในเมือง ที่ทั้งมิตรและศัตรูของพระองค์คอยทำอยู่

6. มิตรและศัตรู

พระเยซูทรงเห็นว่า เป็นเวลาเหมาะแล้วที่จะเสด็จมาเยี่ยมเยียนนาซาเร็ธ ก่อนจากไปหาผู้หนึ่ง ผู้ใดคิดว่า พระองค์สำคัญอย่างไรเลย แต่แล้วก็ทรงมีชื่อเสียง ทั้งแคว้นกาลิลีต่าง โยษกันถึงพระองค์ และขณะนี้เสด็จกลับบ้านประทับท่ามกลางมิตรสหายและครอบครัวของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

เข้าวันสะบาโต พระองค์เสด็จไป ธรรมศาลาที่เคยเสด็จเสมอ ผู้คนมาประชุมนมัสการกันคับคั่ง เพราะต่างก็มั่นใจว่าพระเยซูจะทรงเทศนา พระองค์ไม่เคยเทศนาที่นาซาเร็ธเลย

เมื่อได้เวลาอ่านพระธรรม พระเยซูเสด็จไปข้างหน้ารับม้วนพระธรรมจากพระ เปิดบทหนึ่งในหนังสือพระธรรมอิสยาห์ ทรงอ่านดังนี้

“พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่นือข้าพเจ้าเพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจนพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดา เชลยให้ ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ใ้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปราน ของพระผู้เป็นเจ้า”

พระเยซูทรงหยุดอ่าน ส่งม้วนพระธรรมคืนให้แก่พระแล้วประทับลงบนม้านั่งที่จัดไว้สำหรับนักเทศน์แสดงธรรมแก่ประชาชนในศาลานั้น

ที่ประชุมเงียบกริบ ต่างคอยฟังว่าพระเยซูจะรับสั่งว่าอย่างไร ข้อพระธรรมที่ทรงอ่านนั้นนำ ตื่นเต้น ทำให้เขาระลึกถึงพระเมสสิยาห์ สักวันหนึ่งผู้เทศน์จะกล่าวว่า “ข้อความนี้สำเร็จดังคำพยากรณ์แล้ว” และนั่นหมายความว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว

พระเยซูทอดพระเนตรดูหน้าเขาเหล่านั้น ซึ่งทรงรู้จักแล้วเพราะเสด็จอยู่ท่ามกลางเขาตั้งสามสิบปี บัดนี้เสด็จกลับมาบอกข่าวที่เขาไม่เคยทราบเลย

พระองค์ทรงตั้งต้นดังนี้

“วันนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นว่าพระธรรมนี้เป็นความจริงแล้ว”

ผู้ฟังต่างรู้สึกประหลาดใจ พระธรรมนั้นเป็นจริง พระเมสสิยาห์เสด็จมาจริง ๆ แล้วหรือนี่ ทรงหมายถึงพระองค์เองหรือว่าเป็นพระเมสสิยาห์ บางคนตกตลึง บ้างก็หัวเราะ บ้างก็โกรธต่างคนต่างพูดกัน

“พระเมสสิยาห์? นั่นนะหรือ ก็นั่นเยซู ลูกชายช่างไม่น่า”

“ใคร ๆ ก็รู้จักว่าเยซูเป็นใครมาจากไหน อยู่ถนัดนี่เองตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบละ”

“เขานี้กว่าเขาเป็นใครนะ”

พระเยซูทรงเปล่งเสียงดังเหนือคนอื่น

“เราทราบว่าคุณกำลังจะว่าอะไร ท่านจะกล่าวภยันิตนี้แก่เรา “หมองจรักษาตัวเองเถิด” และท่านกำลังจะบอกให้เรากระทำบรรดากิจการต่าง ๆ ที่ท่านได้ยินว่า เรากระทำในเมืองคาฟรานาอุม เราไม่ประหลาดใจเลยผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่เคยเป็นที่นับถือในเมืองของตน เรื่องนี้ปรากฏมาแล้วแต่โบราณ

“อย่าคิดว่า เราจะกระทำการอัศจรรย์อย่างใดในเมืองนาซาเร็ธ ถึงได้เห็นท่านก็ยังไม่เชื่ออยู่นั่นเอง ทำไมท่านจึงคิดว่าท่านควรรับสิทธิพิเศษจากพระเจ้า”

ที่ประชุมสงัดเสียงไม่พอใจ เพื่อนเก่า ๆ ของพระองค์ลุกขึ้นจากที่นั่ง ถลันขึ้นมาข้างหน้าธรรมศาลา ฉวยพระกรพระเยซูพาออกไปนอกบริเวณ ที่ชายเมืองเป็นหน้าผาสูง เขาพาพระองค์ไปที่นั่นหมายจะผลักให้ตกหน้าผา แต่พระเยซูสะบัดพระหัตถ์จากเขา ทรงดำเนินกลับฝ่าหมู่มชนนั้นโดยไม่มีใครกล้าแตะต้องพระองค์

พระเยซูไม่เสด็จกลับไปยังนาซาเร็ธอีกเลย ครั้งหนึ่งขณะที่ทรงเทศนาอยู่ที่เมืองใกล้เคียง ๆ มีคนมาทูลพระองค์ว่า มารดาและน้องชายมารับพระองค์กลับบ้าน เขานึกว่าควรจะทรงเลิกการแสวงเป็นพระเมสสิยาห์กันเสียที

แต่พระเยซูไม่เสด็จกลับไปกับเขา เพราะเขาไม่เชื่อพระองค์เสียเลย ประทับอยู่กับพวกสาวกคิดว่า ทรงรู้สึกเป็นกันเองกับผู้ที่เชื่อในพระองค์ จึงตรัสว่า

“ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา”

แล้วทอดพระเนตรมายังสาวกของพระองค์ รับสั่งว่า “นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา สาวกของเราทั้งหลาย ผู้ใดกระทำตามพระทัยพระบิดา ผู้นั้นเป็นพี่น้องและมารดาของเรา เราต้องการครอบครัวเช่นนี้แหละ”

ที่นาซาเร็ธไม่มีใครคิดว่า พระเยซูกระทำประโยชน์อันใด แต่ที่อื่น ๆ แล้ว พระองค์เป็นผู้ประเสริฐสำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ พวกฟาริสียินดีที่จะเห็นพระองค์เสด็จไปจากถิ่นของพวกเขา แต่คนยากจนและคนป่วยไข้มารับพระองค์ก็ครั้ง ๆ ก็ยังไม่จู้ใจเขาเลย

ครั้งหนึ่งมีคนโรคเรื้อนมาเฝ้าพระองค์ ผิวหนังคนโรคเรื้อนสีขาว เนื้อเน่าเปื่อย ใครเป็นแล้วต้องตายเพราะ โรคนี้คนโรคเรื้อนต้องการความช่วยเหลือแต่ไม่มีใครกล้าไปแตะต้องเขา

ประชาชนที่เมืองนาซาเร็ธยิ่ง เกินไปที่จะยอมรับว่าบุตรชายช่างไม้ที่อยู่สุดถนนอาจเป็นพระเมสสิยาห์ แต่คนโรคเรื้อนอ่อนสุภาพมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัยจะโปรดให้ข้าพเจ้าหายสะอาด พระองค์ก็ทรงกระทำได้”

พระเยซูทรงกระทำสิ่งที่ใคร ๆ ไม่กล้าทำ กล่าวคือวางพระหัตถ์บนคนป่วย แล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงหายโรคและสะอาดเถิด”

ชายผู้นั้นหายโรคทันทีทันใด พระเยซูรับสั่งให้เขาไปขอบพระคุณพระเจ้า มิให้แพร่งพรายเรื่องนี้แก่ผู้ใด แต่คนโรคเรื้อนอดพูดไม่ได้ พระเยซูมีชื่อเสียงโด่งดังในการรักษาโรคมามากยิ่งขึ้น

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูทรงรักษาคนตาบอดให้เห็นได้ พวกฟาริสีพยายามให้ชายผู้นั้นพูดว่า คนที่รักษาเขาหาได้มาจากพระเจ้าไม่ แต่ชายที่เคยตาบอดมาแล้วก็รู้ว่าท่านผู้นั้นคือใครถึงจะถูกฟาริสีขู่เชิญอย่างไรก็ไม่กลัว จึงตอบว่า

“ตั้งแต่เดิมมา ไม่มีใครได้ยินว่า ผู้ใดได้เปิดตาของคนตาบอดแต่กำเนิด แต่ชายผู้นี้กระทำได้ ถ้าท่านไม่ได้มาจากพระเจ้า ท่านจะทำให้ตาข้าพเจ้าเห็นได้อย่างไร”

เมื่อพระเยซูได้ทรงฟังดังนั้น พระองค์เสด็จไปพบชายผู้นั้นอีกและทรงถามเขาว่า

“เจ้าเชื่อหรือว่า เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ชายผู้นั้นตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อเช่นนั้น”

ต่อมามีคนง่อยผู้หนึ่งเคลื่อนไหววิริยอุตสาหะไม่ได้ พวกเพื่อนจึงพาเขาเข้ามาเฝ้าพระเยซู แต่ในบ้านที่พระเยซูกำลังทรงสั่งสอนนั้น มีคนแน่นมาก จะเข้าไปใกล้พระองค์ไม่ได้ แต่อย่างไรเสียเขาก็ต้องพาคนง่อยเข้าไปให้ได้

บ้านเรือนในประเทศปาเลสไตน์มีหลังคาแบน และมีบันไดทอดไปข้างบนได้ เขาอุ้มเพื่อนวางลงบนที่นอน หามกันขึ้นบันไดแล้วรื้อหลังคาออก เอาเชือกผูกทั้งสี่มุมที่นอนหย่อนลงไปทางช่องหลังคาที่รื้อ จนถึงพื้นแทบพระบาทพระเยซู เมื่อทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาเช่นนั้นก็ดีพระทัย ตรัสแก่คนง่อยว่า “ลูกเอ๋ยความผิดของเจ้าทรงโปรดยกเสียแล้ว”

มีทั้งพวกธรรมจารย์และฟาริสียืน ณ ที่นั้น คอยจับผิดพระเยซูเช่นเคย เขาพูดกันในระหว่างพวกเขาเองว่า

“คนนี่คือใครกันนะ พูดยุยกับว่าเขาเป็นคนพระเจ้าก่อนข้างโอหัง ใครจะยกความผิดได้ เว้นเสียแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น”

แต่พระเยซูทรงทราบว่าเขาพูดว่าอะไร จึงตรัสตอบว่า

“ท่านคิดว่าอย่างไรจะง่ายกว่ากัน ที่จะพูดว่า ‘ความผิดของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว’ หรือ ‘จงยกที่นอนเดินไปเถิด’ เราจะแสดงให้ท่านเห็นว่าเราอาจกระทำการใดอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้”

แล้วทรงหันมายังคนง่อยตรัสว่า

“จงยกที่นอนเดินกลับไปบ้านของคุณเถิด”

ในบัดเดี๋ยวนั้นคนง่อยลุกขึ้น ม้วนที่นอนแบกกลับไปบ้านขณะที่เดินไปนั้น เขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ในใจคนที่เห็นก็รู้สึกประหลาดใจจนไม่ทราบว่ายินดีหรือกลัว แต่เขากล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

“เราได้เห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดมากในวันนี้”

ไม่ว่าพระเยซูจะทรงกระทำอะไร มักเป็นที่ขว้างขวางตาพวกฟาริสีเสียทุกอย่าง สิ่งที่เขาโกรธมากที่สุดคือพระองค์ไม่ทรงถือตามบัญญัติเคร่งครัดเท่าที่เขาคิด

พวกฟาริสีถือตรงตามบัญญัติเป็นเส้นบรรทัด เขาเคร่งครัดต่อพระบัญญัติของพระเจ้ามากเกินไป จนไม่เห็นความสำคัญของพระธรรม ในสายตาของพวกเขาฟาริสีนั้น ถึงใครจะกระทำความดีสักปานใดก็ตาม แต่ถ้าไม่รักษาบัญญัติหุุมหิมต่าง ๆ แล้ว ก็นับว่าใช้ไม่ได้ เขาหาว่าพระเยซูไม่รักษาวันสะบาโต พวกฟาริสีบัญญัติงานไว้สามสิบเก้าอย่างที่ไม่อนุญาตให้กระทำในวันสะบาโต ชาวยิวต้องระมัดระวังตัวมาก เพราะหาไม่แล้วก็จะผิดบัญญัติสำหรับวันสะบาโตโดยไม่รู้ตัว ยกตัวอย่าง เช่น ถ้าผูกเชือกเป็นปมที่แก้ไขได้มือเดียวก็ไม่ผิด แต่ถ้าหากใช้สองมือแก่นับว่าไม่รักษาวันสะบาโตแม้จะนั่งเก้าอี้ก็ต้องระวัง ถ้าลากเก้าอี้ข้ามพื้นดินก็นับว่าบาปหนักเพราะฟาริสีถือว่าเป็นการไถนา วันสะบาโตห้ามจุดไฟการหุงต้มต่าง ๆ ต้องทำกันไว้ตั้งแต่วันก่อน แล้วเก็บไว้ให้ร้อน ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าตั้งไว้บนเตาไฟได้ เพราะจะทำให้อาหารร้อนจัดขึ้นทุกที และนั่นก็เหมือนกับคิดไฟ ฉะนั้นแม่บ้านจึงต้องหานวมยัดขนนกสำหรับวางหม้อ หรือเอาผ้าหลาย ๆ ชั้นห่อหม้อไว้ เพื่อเก็บความร้อนได้ อาหารจะได้อุ่นอยู่เสมอ

พระเยซูไม่ทรงคิดว่าบัญญัติเหล่านี้ ตรงกับความหมายในพระธรรมที่ว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต และตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์” พระองค์ไม่ทรงคิดว่ากรกระทำเช่นนี้ เป็นการถวายเกียรติยศต่อพระเจ้า และเพราะพระเยซูไม่ทรงเห็นด้วยกับเขาในเรื่องวันสะบาโต พวกฟาริสีจึงคอยเฝ้าจะจับผิดพระองค์ให้ได้

ครั้งหนึ่ง เป็นวันสะบาโต พระเยซูและเหล่าสาวกเดินไปในนา พวกฟาริสีเห็นสาวกรับประทานข้าว การรับประทานไม่มีอะไรผิดร้ายเลย หิวก็ต้องรับประทานด้วยกันทั้งนั้น แต่ก่อนที่จะได้เมล็ดข้าว สาวกต้องเคี้ยวตรงข้าวซึ่งชาวฟาริสีหาว่าเป็นการเก็บเกี่ยว นอกจากนี้ยังต้องขี้นิ้วชี้วงข้าวให้เมล็ดร่วง ซึ่งพวกฟาริสีว่าเหมือนกับการนวดข้าว ไม่ควรเลยจะกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต เขาจึงถามพวกสาวกว่า เพราะเหตุใดจึงกระทำผิดบัญญัติของวันสะบาโต

ความจริงเขาอยากจะทำเรื่องกับพระเยซูมากกว่า พระเยซูจึงตรัสตอบแทนพวกสาวกว่า

“ท่านคงจะได้อ่านหนังสือพระธรรม ตอนที่กษัตริย์ดาวิดและทหารเข้าไปในโบสถ์ และเสวยขนมซึ่งตั้งถวาย พระเท่านั้นจึงจะรับประทานได้ ถ้ากษัตริย์ดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นได้ สาวกของเรา ก็เคี้ยวข้าวกินได้เหมือนกัน

“ท่านยังไม่เข้าใจว่า วันสะบาโตตั้งไว้ทำไม เราไม่จำเป็นต้องเป็นทาสของวันสะบาโต วันนี้ควรจะช่วยให้เราดีขึ้นต่างหากวันสะบาโตนั้นตั้งไว้สำหรับมนุษย์ มิใช่ตั้งมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต”

แล้วพระองค์ตรัสต่อไป ซึ่งทำให้พวกฟาริสีประหลาดใจมาก

“บุตรมนุษย์เป็นเจ้าของวันสะบาโตด้วย”

เขาถนงยิ่งขึ้น พระเยซูตรัสราวกับว่า พระองค์เองเป็นพระเจ้า ในสายตาของพวกฟาริสี พระเยซูทรงเป็นแต่เพียงนักเทศน์ธรรมดาคนหนึ่งที่ทำผิดบัญญัติ

พวกฟาริสีเฝ้ามองดูพระองค์ทุกฝีก้าว และก็สบโอกาสเหมาะที่จะจับผิดพระองค์ได้อีก พระเยซูเสด็จไปที่ธรรมศาลาเพื่อเทศนา มีชายมือลีบใช้การไม่ได้มาฟังเทศน์ ถ้าเป็นวันอื่นพระเยซูก็คงรักษาชายผู้นี้ให้หาย แต่ในวันนี้เป็นวันสะบาโต ถ้าจะรักษาคบป่วยในวันนี้ ก็นับว่าผิดบัญญัติ นอกจากคนจวนจะตายนี้เพียงมือลีบจะคอยอีกวันหนึ่งก็ไม่เป็นไร แน่นอนพระเยซูคงไม่กล้าล่วงบัญญัติข้อนี้

พระเยซูทรงทราบว่าเขากำลังเฝ้ามองว่า พระองค์จะทรงทำประการใด เขาจะไม่ยอมยกโทษพระองค์ถ้าหากรักษาชายผู้นี้

พระองค์ทรงเรียกชายผู้นั้น

“จงยืนขึ้นเถอะ มาข้างหน้านี้”

เมื่อชายผู้นั้นไปยืนอยู่ข้างหน้าที่ประชุมแล้ว พระเยซูทรงหันมาทางพวกฟาริสี

“เราขอถามท่านสักหน่อยเถอะ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีแกะอยู่ตัวหนึ่ง แล้วแกะตกลงไปในบ่อวันสะบาโตท่านจะไม่ไปช่วยเอามันขึ้นหรือ ท่านไม่คิดหรือว่ามนุษย์มีค่ามากกว่าแกะ ท่านว่าการรักษาโรควันสะบาโตผิดบัญญัติ แต่เราว่าการกระทำความดีแก่ผู้อื่นนั้นเป็นความชอบธรรม ไม่ว่าสะบาโตหรือวันไหน ๆ ทั้งหมด”

พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ๆ ด้วยความไม่พอพระทัยน้ำใจเขาจะให้ชายผู้นั้นทนทุกข์เวทนาต่อไปอีกวันหนึ่ง โดยไม่จำเป็นเช่นนั้นหรือ ทรงหันกลับมาและตรัสแก่ชายผู้นั้นว่า

“จงเหยียดมือออกเถิด”

พอรับสั่ง มือของเขาก็หายสนิทเหมือนอีกข้างหนึ่ง พวกฟาริสีออกไปจากธรรมศาลา หน้าตาบูดบึ้งด้วยความโกรธ เขาต่างพูดกันว่า “ทำเกินขอบเขต”

“หักล้างบัญญัติดี ๆ ของเราเสียหมด ประเทศชาติของเราไม่ปลอดภัยเสียแล้ว ขึ้นให้ท่านผู้นั้นอยู่ต่อไปไม่ได้แน่ ท่านต้องตาย”

เขาหมายความเช่นนั้นจริง ๆ และเข้าใจว่าตนเป็นฝ่ายถูก เขากลัวการกระทำของพระเยซู จึงไปปรึกษาแม้แต่กับศัตรูของเขาเองว่าจะหาวิธีกำจัดพระองค์อย่างไร

ในเวลาเดียวกันนั้น พระเยซูเสด็จออกไปนอกเมืองเพื่อประทับตามลำพังบนเนินเขาเปล่าเปลี่ยวแห่งหนึ่ง ในท่ามกลางแสงจันทร์ พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาตลอดคืน ส่วนในเมืองก็มีผู้คิดหา

ช่องทางที่จะประทัดประหารพระองค์ แต่บนเขาพระยงูทรงอธิษฐานทูลขอกำลังที่จะกระทำดีแก่
มนุษย์

7. ยากที่จะเข้าใจ

มิใช่ฟารีสีทุกคนที่ทำตัวเป็นศัตรูกับพระเยซู มีคนหนึ่งชื่อซีโมนเชิญพระเยซูไปเสวยพระกระยาหารที่บ้าน บางทีซีโมนอาจคิดว่า ฟารีสีอื่น ๆ ร้ายต่อพระองค์ก็ได้ หรือเขาอาจจะคิดว่า เขาจะชี้ให้พระองค์ทรงเห็นความผิดที่ได้กระทำ หรือเขาอาจจะอยาก رؤ้อากเห็นก็ได้ พระเยซูทรงเป็นที่รู้จักเลื่องลือแก่ประชาชนส่วนมาก เขาพากันเรียกพระองค์ว่า “รับบี” ซึ่งแปลว่า “อาจารย์” ถ้าซีโมนได้สนทนากับท่านรับบีตลอดเวลาบ่ายก็คงจะผลิตเพลินมาก

จะเป็นเพราะเหตุใดก็ตาม ซีโมนเชิญเสด็จพระเยซูมาเสวยพระกระยาหารกับเขาและเพื่อน ๆ ขณะที่เลี้ยงกันอยู่นั้น มีหญิงผู้หนึ่งแอบเข้ามาเงิบ ๆ เขามีได้รับเชิญ ซีโมนคงไม่เชิญหญิงผู้นี้เข้ามาในบ้านเป็นแน่เพราะใคร ๆ ขนานนามว่า “เป็นหญิงไม่ดี” พบปะกันกลางถนนต่างก็เบือนหน้าหนี

ถ้าแม้เป็นเวลาอื่น หญิงผู้นี้ก็คงไม่อย่างกรายเข้ามาในบ้านของซีโมน เพราะใครก็คงไม่ชอบให้ถูกผลักไสออกจากบ้าน หรือถูกคนมองอย่างเหยียดหยาม แต่วันนี้พระเยซูประทับในบ้านนั้น

หญิงนั้นนำหีบน้ำมันหอมมาด้วย เป็นธรรมเนียมของชาวยิวที่จะใช้น้ำมันหอมชโลมคนสำคัญหรือเพื่อนที่รัก ถือว่าเป็นการให้เกียรติ นางกำหีบน้ำมันหอมแน่น ค่อย ๆ คลานเข้าไปในห้องจนถึงที่ที่พระเยซูประทับอยู่ แล้วร้องไห้ น้ำตาตกต้องพระบาทพระองค์ นางเช็ดพระบาทด้วยผมและจูบพระบาท แล้วเปิดหีบน้ำมันลงบนพระบาท

ไม่มีใครพูดจาว่าอะไร แต่ซีโมนโกรธและไม่พอใจพระเยซู เป็นอันว่าพวกฟารีสีอื่น ๆ พูดของเขาถูก!

นี่หรือคือผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าส่งมา ซีโมนครุ่นคิด ถ้าพระเยซูเป็นพระผู้เผยพระวจนะจริงแล้ว โฉนเราจึงเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ พระองค์ควรจะทรงทราบชีวว่าหญิงชนิดไหนที่มาถูกต้องพระองค์ ใคร ๆ เขาก็รู้จักกันหมดว่าเป็นคนชั่ว !

ไม่ต้องมีใครมาทูล พระเยซูก็ทรงทราบว่าซีโมนคิดนี้อย่างไรขณะที่ทรงประทับอยู่ที่นั่น และหญิงนั้นยังกอดพระบาทพระองค์อยู่ พระเยซูตรัสว่า

“ซีโมน เรามีอะไรบางอย่างที่จะพูดกับท่าน”

“รับบี เรื่องอะไร” ซีโมนทูลถาม

พระเยซูตรัส “เราจะเล่าเรื่องให้ท่านฟัง ครั้งหนึ่งเจ้าหนนี้มีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ห้าร้อยบาท อีกคนหนึ่งเป็นหนี้ห้าสิบบาท เมื่อเขาทั้งสองไม่มีอะไรจะใช้หนี้ ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้หมด เขาทั้งสองไม่ต้องนำเงินมาใช้อีก บอกเราซิว่า ในสองคนนี้ คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า”

ซีโมนทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เป็นหนี้มากที่สุด”

“ถูกแล้ว” พระเยซูตรัสตอบ “ซีโมน จงดูหญิงผู้นี้เมื่อเราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าเราเหมือนที่เขาทำกันในบ้านเพื่อน แต่หญิงผู้นี้ชำระเท้าเราด้วยน้ำตา และเช็ดเท้าด้วยผม ท่านมิได้จะสุภาพต่อเรา แต่หญิงผู้นี้ได้จูบเท้าของเราท่านไม่เคยนึกที่จะชโลมศีรษะเราด้วยน้ำมัน แต่หญิงนี้ชโลมเท้าเราด้วยน้ำหอมที่มีค่า

“ท่านคิดว่าหญิงผู้นี้เป็นคนบาปหนา ก็จริงของท่าน เขากระทำความบาปไว้หลายอย่าง แต่ความผิดบาปของหญิงผู้นี้ได้โปรดยกเสียแล้ว เราได้นำชีวิตใหม่มาให้เขา และเขาไม่ต้องกังวลถึงบาปที่ล่วงแล้วต่อไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงรักเรามาก แต่ผู้บาปที่ผิดของตนยังไม่ได้โปรดยกเสีย ก็ยังไม่รู้เรื่องความรัก”

พระเยซูทรงหันพระพักตร์ไปจากซีโมน คล้ายจะตรัสต่อไปว่า

“ฟาริสีเช่นท่าน ซึ่งแน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดร้ายในตัวเลย นั้นร้ายยิ่งไปกว่าหญิงผู้นี้ ท่านมีบาปต้องเป็นกังวลต่อไปแต่ไม่รู้ตัว”

แต่พระเยซูมิได้ตรัสเช่นนั้น พระองค์จะให้ซีโมนคิดเอาเอง แทนที่จะรับสั่งกับซีโมน กลับตรัสกับหญิงนั้นว่า

“ความบาปผิดของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว”

ผู้คนในห้องนั้นต่างพึมพำกัน “ดูซี โปรดยกบาปอีกแล้วเป็นใครกัน จนชั้นความบาปผิดก็ยกได้”

แต่พระเยซูมิได้ทรงใส่พระทัย รับสั่งกับหญิงที่เบื่องพระบาทว่า

“ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”

การเลี้ยงที่บ้านซีโมนสิ้นสุดลงแล้ว แต่เสียงซุบซิบนินทาเรื่องการคบค้าสมาคมของพระเยซูหาได้สิ้นสุดลงแค่นี้ไม่ บางคนเข้าใจว่าพระเยซูคงเลวทราม เพราะคบกับคนที่พวกฟาริสีไม่ยอมพูดด้วย ไม่ว่าจะเสด็จไปแห่งใด ก็มีเสียงนินทานั้น

ตั้งหลาย ครั้งหลายหน พระเยซูทรง พยายามที่จะอธิบายให้เขาเข้าใจว่า ทำไมพระองค์จึงสนพระทัยในความบาปมากกว่าคนชนิดอื่น คนที่พวกฟาริสีดูถูกหมิ่นต้องการความรักจากพระองค์มากที่สุด การช่วยผู้หนึ่งต้องการความรักจากพระองค์มากที่สุด การช่วยผู้หนึ่งผู้ใดให้พ้นจากความชั่วร้ายไม่ดีหรือ

พระเยซูทรงเล่าเรื่อง เพื่อแสดงให้พวกฟาริสีเห็นว่าทรงหมายถึงอะไร คราวหนึ่งตรัสว่าดังนี้

“สมมุติว่ามีผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว ถ้าตัวหนึ่งหลงหายไป เขาจะไม่ละแกะสิบเก้าตัวนั้นไว้ และไปเที่ยวหาตัวที่หายจนกว่าจะพบหรือ และเมื่อพบแล้ว เขาก็แบกขึ้นบ่ากลับบ้านด้วยความ

ยินดี แล้วไปบอกกับเพื่อนบ้านว่า “จงแสดงความยินดีกับข้าพเจ้าเถอะ เพราะข้าพเจ้าพบแกะตัวที่หายไปในั้น”

“หรือสมมุติว่าหญิงผู้หนึ่งมีเงินเหรียญอยู่สิบบาทเหรียญหนึ่งตกลงบนพื้น เขาจะไม่จุดเทียนกวาดบ้าน ดูทุกหนทุกแห่งจนกว่าจะพบเงินเหรียญนั้นหรือ แล้วเขาจะบอกเพื่อนบ้านว่า “จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเงินเหรียญที่หายไปในั้น”

“ในทำนองเดียวกัน” พระเยซูตรัสต่อไปว่า “พระเจ้าทรงพอพระทัยที่คนบาปคนใดคนหนึ่งหยุดกระทำความผิดบาปมาก”

พวกฟาริสีก็ยังหาเข้าใจไม่ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเล่าอีกเรื่องหนึ่ง

“คบหาดีผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน วันหนึ่งบุตรคนเล็กมาพูดกับบิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่เป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด” บิดาจึงแบ่งทรัพย์ให้แก่บุตรทั้งสองคนนั้น

“ต่อมาบุตรน้อยเก็บทรัพย์สมบัติของตนไปเที่ยวเมืองไกลและใช้จ่ายเงินทองในทางเหลวแหลกจนหมด เมื่อเงินหมดแล้วก็ไม่มีอะไรกิน จึงไปอาศัยอยู่กับชาวนา ชาวนาใช้ให้เลี้ยงหมู เขาหิวมาก และใครจะกินอาหารของหมูแต่ไม่มีใครให้อะไรเขากินเลย

“มาวันหนึ่งเขารำพึงว่า “เรานี้โง่จริง จะอยู่ที่นี้ทำไม” เขาจึงนึกถึงลูกจ้างที่บ้านว่ายังมีอาหารกินมากมาย แต่เขากำลังอดตาย เขากล่าวว่า เราจะกลับไปหาบิดาและบอกท่านว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดต่อท่านและต่อพระเจ้า” เราจะสารภาพกับท่านว่า “ข้าพเจ้าไม่สมควรเป็นบุตรของท่าน ขอให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านเถิด”

“แล้วเขาก็กลับไปบ้านแต่ก่อนที่จะถึงบ้าน บิดาได้เห็นเขาและวิ่งออกมาต้อนรับ บุตรน้อยกำลังจะเอ่ยปากพูดว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดต่อท่าน ข้าพเจ้าไม่สมควรจะเป็นบุตรของท่านต่อไป” แต่บิดาของเขากลับสั่งคนใช้ว่า “จงไปเอาเสื้อผ้านี้ที่สุกในบ้าน กับรองเท้ามาสวมให้เขา แล้วฆ่าลูกวัวที่อ้วนพีมาเลี้ยงกันเถอะ เพราะว่าลูกของเรากลับมา เราต้องมีงานฉลอง”

“ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อกลับมาบ้านได้ยินเสียงมะโหรีและเต้นรำกัน จึงถามคนใช้ว่าทำไมจึงมีการเลี้ยงกัน พอทราบเรื่องก็โกรธเป็นกำลัง ถึงกับไม่ยอมเข้าบ้านบิดาจึงออกมาชวนให้เข้าไปกินเลี้ยง แต่เขากลับตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่บ้านปฏิบัติท่านตลอดมาหลายปีแล้ว มิได้ละเมิดคำสั่งของท่านสักข้อ แต่ท่านไม่เคยมีการเลี้ยงให้ข้าพเจ้าแม้ครั้งเดียวดูเถอะน้องของข้าพเจ้าเมื่อผลาญเงินทองจนเกลี้ยงแล้ว กลับบ้านยังได้รับการเลี้ยงดูถึงปานนี้”

“แต่บิดากลับตอบอย่างใจดีว่า “ลูกเอ๊ย เจ้าอยู่กับเราตลอดเวลา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีก็เป็นของเจ้า นี่เราฉลองกันด้วยความชื่นชมก็สมควรแล้ว เพราะน้องของเจ้าคนนี้เท่ากับว่าตายแล้ว และกลับเป็นขึ้นมาอีก หายไปแล้ว แต่กลับมาพบกันอีก”

วันเวลาล่วงไป บางวันก็ดี บางวันก็ร้าย นาน ๆ ครั้งพระเยซูจึงจะทรงพบผู้ที่เข้าใจพระองค์และเชื่อพระองค์ แต่แล้วก็ดูเหมือนว่าการที่พระองค์ทรงพยายามกระทำนั้นจะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้

คราวที่พระองค์รักษาบ่าวของนายทหาร โรมันนั้นนับว่าเป็นวันดี พระเยซูฟังจะเสด็จกลับมาเมืองคาฟารนาอุม ภายหลังจากที่ทรงสั่งสอนตามบ้านนอก นายทหารผู้นี้เข้ามาเฝ้าพระองค์ ถึงแม้เขาจะเป็นนายทหารโรมัน มียศเป็นนายร้อยเอก แต่ชาวเมืองคาฟารนาอุมชอบพอกันมาก เพราะเขาสร้างธรรมศาลาให้พวกยิวหลังหนึ่ง และใคร ๆ ก็ทราบว่ารักใคร่ชนชาติยิว

เขามาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า บ่าวของข้าพเจ้าเจ็บหนักทนทุกขเวทนาอยู่บ้าน”

พระเยซูรับสั่งว่า “เราจะไปรักษาเขา”

แต่นายร้อยเอกสิ้นศีรษะทูลว่า

“พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่สมควรที่พระองค์จะเสด็จเข้ามาในบ้าน ขอได้โปรดตรัสแต่เพียงคำเดียว ทั้ง ๆ ที่ประทับที่นี่ แล้วบ่าวของข้าพเจ้าก็จะหาย ข้าพเจ้าบังคับบัญชาทหารกองหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าสั่งทหารว่า “มานี่” เขาก็มา ข้าพเจ้าสั่งบ่าวให้ทำอะไรเขาก็กระทำทันที พระองค์ก็ทรงมีอำนาจเช่นนั้นเหมือนกัน พอพระองค์ตรัสว่าบ่าวของข้าพเจ้าหาย แล้วเขาต้องหาย”

พระเยซูทรงชื่นชมยินดีที่ได้ทรงฟังคำพูดเช่นนี้ รับสั่งแก่ผู้ที่ยืนอยู่รอบ ๆ ว่า

“เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า เราหาได้พบความเชื่อมากเช่นคนโรมันผู้นี้ในพวกยิวไม่ เราขอบอกท่านดังนี้ เมื่อท่านพูดถึงแผ่นดินของพระเจ้า ท่านไม่ควรคิดว่า พระเจ้าไม่มีที่สำหรับคนอื่น นอกจากพวกยิว พระเจ้าจะทรงนำคนนานาชาติ ๆ คนที่มีความเชื่อเหมือนอย่างนายร้อยเอกผู้นี้เข้ามาในแผ่นดินของพระองค์ และคนยิวบางคนจะต้องอยู่ภายนอกเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้”

แล้วทรงหันมาทูลนายร้อยเอกผู้นั้นตรัสว่า

“กลับไปบ้านของท่านเถอะ ท่านมีความเชื่อในเรา และเราให้ตามที่ท่านขอแล้ว”

เมื่อนายทหารผู้นั้นกลับไปบ้าน ก็พบบ่าวของเขาหายเป็นปกติเวลาเดียวกันกับที่พระเยซูรับสั่ง

วันใดที่พระเยซูทรงพบผู้ที่เชื่อพระองค์ วันนั้นก็นับว่าเป็นวันดี แต่วันร้ายก็มีคือ วันที่พระเยซูทรงทราบว่าเพื่อนเก่าของพระองค์หมดความเชื่อในพระองค์ ยอห์นบัพติสโตไม่เชื่อแน่ต่อไปอีกว่าพระเยซู คือพระเมสสิยาห์

ขณะนั้นยอห์นถูกติดคุก เพราะได้เทศนาตักเตือนกษัตริย์เฮโรด กษัตริย์เฮโรดนี้เป็นโอรสองค์ที่ สวรรคต สมัยเมื่อพระเยซูยังทรงเป็นทารกอยู่ กษัตริย์เฮโรดองค์นี้ทรงสมรสกับภรรยาของชายผู้หนึ่ง ยอห์นบัพติสโตทูลว่า การที่ทรงกระทำเช่นนั้นบาปกษัตริย์จึงจำคุกยอห์น

วันแล้ววันเล่า ขณะที่ขอร้องให้ต้องนอนอยู่ในคุก ท่านนี่กษัตริย์พระเยซู ท่านได้คิดผิดไปหรือที่คิดว่าพระเยซูคือ พระเมสสิยาห์ พระเยซูยังไม่ทรงกระทำอะไรมากมายเลย พวกโรมันก็ยังอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง คนมั่งมีก็ชั่วร้ายเช่นเดิม ส่วนคนจนก็ยังยิ่งจนลง

ในที่สุดขอร้องทนอยู่ต่อไปไม่ได้ พอลศิษย์สองคนมาเยี่ยมที่คุกจึงส่งไปทูลถามพระเยซูว่า พระองค์เป็นใครกันแน่

“ทูลถามพระองค์เถอะ ว่าพระองค์เป็นหรือไม่เป็นพระเมสสิยาห์”

ศิษย์ของขอร้องไปพบพระเยซูกำลังสาละวน รักษาคนป่วยอยู่ เขาเชิญเสด็จเสด็จออกมาจากหมู่คน แล้วทูลถามตามที่ขอร้องต้องการทราบ

“พระองค์ทรงเป็นท่านผู้นั้นหรือ” เขาทูลถาม “หรือพวกข้าพเจ้าต้องไปค้นหาคนอื่นอีก”

แม้แต่ขอร้องนักบิดาโตก็สงสัยพระองค์ ขอร้องผู้ซึ่งทูลพระองค์ว่า ท่านไม่ควรจะให้บิดาบิดาพระเยซู ขอร้องผู้เคยเรียกพระเยซูว่าพระเมสสิยาห์บุตรของพระเจ้า

พระเยซูทรงชี้ไปที่หมู่ชนซึ่งพระองค์ทรงรักษาให้หาย แล้วตรัสแก่ศิษย์ของขอร้องว่า

“จงกลับไปบอกขอร้องถึงสิ่งที่ท่านเห็นและได้ยินเถอะ บอกเขาว่าเรากำลังทำสิ่งที่เราจะทำได้ คนตาบอดเห็นได้ คนง่อยเดินได้ และคนโรคเรื้อนหายได้ บอกเขาเถอะว่าเรากำลังสอนคนยากจน จงเล่าให้เขาฟังทั้งหมดว่าเรากำลังทำอะไร และให้เขาตัดสินใจเองว่า เราเป็นเมสสิยาห์ใช่หรือไม่ และบอกเขาด้วยว่าผู้ที่เชื่อเราและรับเราขณะที่เรามีความเป็นอยู่เช่นนี้เป็นสุข”

พระเยซูไม่ทราบว่ายขอร้องคิดเห็นอย่างไรในเรื่องนี้เพราะขอร้องมีชีวิตอยู่ต่อมาไม่นาน วันหนึ่งกษัตริย์เฮโรดทรงฉลองวันเฉลิมพระชนมพรรษา หญิงสาวสวยผู้หนึ่งออกมาเต้นรำเป็นที่พอพระทัยมาก กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงนั้นว่า จะประทานทุกสิ่งที่คุณหญิงนั้นไปถามมารดาของคุณว่าควรจะให้ประทานอะไรดี มารดาเกลียดชังขอร้องมากเพราะพูดความจริง จึงบอกบุตรสาวของคุณว่า

“ไปขอประทานสิริษะของขอร้องนักบิดาโตใส่ถาดเอามาที่นี่เถอะ”

หญิงสาวไปเฝ้ากษัตริย์ขอประทานสิริษะของขอร้อง กษัตริย์ทรงเสียดพระทัยที่ได้สัญญาเช่นนั้น ทรงเป็นทุกขนัก แต่เป็นกษัตริย์ตรัสแล้วคืนคำมิได้ จึงสั่งให้เพชรฆาตไปตัดสิริษะของขอร้องนักบิดาโตใส่ถาดส่งเข้ามาในวัง

ครั้นพระเยซูทรงทราบเช่นนี้ ก็ทรงเสียดพระทัยยิ่งนัก ตรัสแก่สาวกกว่า

“ให้เราไปหาที่เงียบสงบ พักกันสักครู่หนึ่งเถอะ”

สถานการณ์ค่อนข้างมืดมัว ขอร้องนักบิดาโตก็ตายเสียแล้วและเฮโรดก็หาทางจะปลงพระชนม์พระเยซู วันหนึ่งมีคนมาทูลเตือนพระองค์ให้เสด็จออกไปนอกประเทศเสีย แต่พระเยซูตรัสว่า

“จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า เรากำลังรักษาโรคและต่อสู้กับความชั่วร้าย งานของเรามีมากไม่ว่าเฮโรคหรือใครจะมาห้ามเราไม่ได้จนกว่างานของเราจะสำเร็จ

แต่เหตุการณ์ดูเหมือนจะผ่านไปทุกที พระเยซูทรงเห็นว่าไม่มีคนที่เข้าใจคำเทศนาสั่งสอนของพระองค์ หรือรู้จักว่าพระองค์คือผู้ใด น้อยคนนักที่เชื่อ แต่บางคนพอสักหน่อยก็ขาดความสนใจ คล้ายกับไม่เคยได้ยิน ได้ฟังเลย นาน ๆ ครั้งหนึ่งจึงจะทรงเห็นผลการกระทำของพระองค์

พระองค์ทรงอธิบายความเป็นไปเช่นนี้ โดยทรงเล่าเรื่องว่า

“มีขวานาผู้หนึ่งออกไปหว่านพืช และเมื่อเขาหว่าน พืชนั้นก็ตกอยู่ริมหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำบ้าง หรือนกมาเก็บกินเสีย ที่ตกที่หิน เมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไป เพราะรากหยั่งลึกลงไปไม่ได้ ที่ตกกลางหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมเสีย แต่พืชที่ตกที่ดินดีก็งอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า”

เมื่อสาวกอยู่ตามลำพังกับพระองค์ เขาทูลถามว่า “เรื่องนั้นหมายความว่าอะไร” พระเยซูตรัสว่า “พืชได้แก่คำเทศนาของพระองค์ บางคนได้ฟังแล้วในไม่ช้าก็ลืม เหมือนกับพืชที่หล่นริมทาง บางคนฟังแล้วในชั้นต้นดูต้นเตี้ย แต่การปฏิบัติตนตามคำสอนนั้นยาก ในไม่ช้าก็สิ้นความพยายามเหมือนพืชที่หล่นที่หิน ไม่มีดินมีน้ำ รากหยั่งลงไปไม่ได้”

มีบางคนพะวงแต่เรื่องทรัพย์สินสมบัติ และความสนุกรื่นเริงต่าง ๆ มากกว่าเอาใจใส่ในเรื่องพระเจ้า เหมือนกับพืชที่หนามงอกปกคลุมเสีย

แต่บางคนได้ฟังพระเยซูเทศนา แล้วก็เลื่อมใสศรัทธาด้วยความเต็มใจ ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ เรื่อยไป คำเทศนาของพระองค์จึงเกิดผลเหมือนพืชที่ตกบนพื้นดินที่ดี

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าหากมนุษย์ยังไม่เลื่อมใสในตัวเรา เขาจะเข้าใจพระเจ้าไม่ได้เลย เขาเห็นสิ่งที่เรากระทำแล้ว แต่ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เขาได้ยินเราพูด แต่ไม่ทราบว่าได้ยินอะไรเราจะสอนเขาได้อย่างไร แต่ท่านผู้เป็นสาวกของเรา ท่านเลื่อมใสในตัวเรา สักวันหนึ่งท่านจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง”

พวกสาวกจะเป็นดินดีสำหรับพืชที่พระเยซูทรงหว่าน

8. ความมั่นคงของพระเยซู

คืนวันนั้นพระเยซูรับสั่งแก่เหล่าสาวกว่า “ให้เราข้ามไปฟากข้างโน้นเถิด”

ซีโมน อันดรออา ซากอบ และยอห์น ล้วนเป็นชาวประมง จึงทราบว่าจะไปขอยืมเรือที่ไหน และเขารู้จักเล่นเรือใบด้วย

พระเยซูและสาวกสิบสองคนลงเรือ แล้วแล่นออกไปจากฝั่ง ในเวลากลางวันทะเลกาลิลีงาม น่าดูมาก น้ำทะเลสีเขียวครามต้องแสงอาทิตย์ดูพราวแพรว กลางคืนก็มีละลอกน้อย ๆ กระทบข้างเรือเหนือศีรษะดวงดาวส่องแสงระยิบระยับ คุณภูมิภาพงามเช่นเดียวกัน

แต่ทะเลกาลิลีไม่สงบเงียบหรือนำดูเสมอไป บางทีพายุพัดจัด คลื่นใหญ่ ๆ นำกลัว แดกกระจาย เป็นฟองขาว

เมื่อเรือแล่นออกไปจากฝั่งนั้น ทะเลเงียบสงบ แต่พอออกไปได้สักหน่อยเดี๋ยวก็มีพายุใหญ่พัดมารอบ ๆ เรือ โคลงเคลงคล้ายท่อนไม้ลอยไป จะบังคับให้แล่นกลับฝั่งก็ไม่ได้

สาวกบางคนเป็นชาวประมงมาตลอดชีวิต รู้ว่าพายุที่พัดมาทันทีทันใดเช่นนี้มีพิษสงอย่างไร ท้องฟ้ามืดดำดูหมึก ดูเหมือนพายุพัดดาวไปหมด คลื่นลูกใหม่ ๆ กระแทกข้างเรือ น้ำแตกกระจายเข้ามาในเรือ ไม่มีใครสามารถจะทำอะไรได้ จะหันหางเสือไปทางไหนก็ไม่ได้ทั้งสิ้น พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่จะทรงช่วยเขาให้รอดกลับมายังฝั่งได้

ทะเลยิ่งมีคลื่นจัดเข้าทุกที สาวกต่างก็กลัว เวลาพายุพัดจัดคนอยู่กลางทะเลย่อมหวาดถึงภัยอันตรายด้วยกันทุกคน เพราะมนุษย์อ่อนแอและตัวก็เล็ก ส่วนทะเลเหมือนกับยักษ์ใหญ่โยนเขาขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วในที่สุดก็คลื่นเขาหายเข้าไปหมด

ทำไมหนอเขาจึงไม่อยู่ที่ภาคพื้นดิน ทั้งสะดวกสบายทุกอย่าง คืนนั้นเขาทั้งเหนื่อยทั้งร้อนใจ จึงรู้สึกท้อถอยในเรื่องงานของพระเยซู และบัดนี้ก็เกิดพายุใหญ่มาซ้ำเติมเข้าอีก ดูคล้ายจะไม่มีใครรอดชีวิตอยู่เห็นวันรุ่งขึ้นเลย เขาเสียดสละทิ้งบ้านทิ้งครอบครัวเพื่อมาติดตามพระองค์ มีประโยชน์อะไรที่จะมาติดตามพระเยซูแล้วต้องจมน้ำตายกันหมด

น้ำเข้าเต็มเรือ เขาพยายามวิดออก แต่รู้ว่าไม่ได้ผลอะไรยิ่งวิดน้ำก็ยิ่งเข้า ในที่มีคนต่างคนต่างไม่เห็นหน้ากัน ไม่ทราบว่าใครเป็นใคร พระเยซูประทับอยู่เสียที่ไหน ตั้งแต่เกิดพายุไม่มีใครได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์เลย

เขาพบพระองค์ที่ท้ายเรือ ที่ซึ่งพระองค์ประทับเวลาเรือออกจากฝั่ง ทรงบรรทมเหยียดยาวหนุนพระเขนยและบรรทมหลับสนิท

สาวพากันโกรธเคือง เรือเกือบจะคว่ำอยู่แล้ว และพระเยซูบรรทมหลับ เหมือนกับว่าไม่มี เหตุการณ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเสียเลย

คนหนึ่งเข้าไปปลุกพระองค์ เขาต่างตะโกนเพราะพายุกำลังพัดจัด “พระอาจารย์เจ้าข้า พวก ข้าพเจ้ากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้วไม่ทรงเป็นห่วงหรือ”

พระเยซูทรงลุกขึ้นยืน ขณะที่เรือกำลังโคลงเคลง ลมพัดต้องพระพักตร์พระองค์ คลื่นใหญ่ซัด เข้ามาในเรืออีก จึงรับสั่งว่า “จงสงบเงียบเถิด”

ทันทีทันใดนั้นลมก็สงบ คลื่นที่ซัดเมื่อนาทีที่แล้วก็หยุดเช่นเดียวกัน ดวงดาวฉายแสงเช่นเดิม เสียงต่าง ๆ ก็สงบ นอกจากระลอกเล็ก ๆ ซัดข้างเรือ

พระเยซูตรัสกับสาวกว่า

“ทำไมท่านจึงขลาดเช่นนี้ ท่านไม่มีความเชื่อหรือ”

แต่สาวกไม่ได้เอาใจใส่ว่าพระองค์ตรัสว่าอย่างไร เขารู้สึกกลัวมากยิ่งขึ้น คราวนี้ไม่กลัวทะเล กลับกลัวพระเยซู ต่างพูดกันว่า

“ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด แม้แต่ลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

รุ่งเช้าเขานำเรือลำเล็กมาจอด อีกฝั่งหนึ่งที่เมืองกะดาราเมืองกาลิลีดูไกลออกไปมาก

มีผาสูงอยู่ริมฝั่ง พระเยซูและสาวกปีนขึ้นไปบนเนินผาคลุมิประเทศรอบ ๆ ไม่มีอะไรน่าดูนัก นอกจากมีคนสองสามคนเลี้ยงหมู ไกลออกไปสักหน่อยก็เป็นป่าช้า

ขณะนั้นมีชายผู้หนึ่ง เปลือยกายวิ่งออกมาจากป่าช้า เนื้อตัวมีบาดแผลเขียวช้ำ ชายผู้นี้เสียจริต อาศัยอยู่ในป่าช้า ท่องเที่ยวไปตามหุบเขา เขาเอาโซ่มาล่ามไว้ แต่คนวิกลจริตนี้แข็งแรงมากหักโซ่ตรวน ขาดง่ายคายคล้ายกับดิ่งเชือก ตลอดวันตลอดคืนมักจะส่งเสียงร้องและเอาหินแหลม ๆ ทิ่มแทงตัว ไม่มี ใครกล้าเข้าไปใกล้เขา

คนวิกลจริตวิ่งเข้ามาหาพระเยซู ร้องตะโกน เสียงของเขาก็เหมือนกับคนที่เอะอะเมื่อพระองค์ กำลังเทศนาในธรรมศาลา

“ข้าพเจ้ามีสาเหตุอะไรกับท่าน พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด โปรดอย่าทรมาณข้าพเจ้า ต่อไปอีกเลย”

พระเยซูตรัสว่า “เจ้าชื่ออะไร”

ชายผู้นั้นตอบว่า “ชื่อกอง ฟีโล โครกทั้งกองอยู่ในตัวข้าพเจ้า”

พวกสาวกฟังแล้วสยดสยอง มีสิ่งชั่วร้ายในตัวชายผู้นี้มาก ร้ายเท่ากับพายุเมื่อคืนที่แล้ว เขาได้ ยินพระเยซูรับสั่งว่า “จงออกมาจากชายผู้นี้” ดวงตาที่ขุ่นมัวสักครู่หนึ่งกลับแจ่มใสชายผู้นั้นเป็นคนปกติ แล้วแต่ฝูงหมูกลับวิ่งกันให้เพ่นพ่านคล้ายเป็นบ้า แล้วกระโจนจากหน้าผาลงไปในทะเล

ต่อจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบสงัด เหมือนเมื่อพระเยซูทรงให้คลื่นลมสงบ แสงอาทิตย์ส่องสว่างจ้าในท้องดินนั้น ไม่มีอะไรอีกที่น่าสยดสยอง

คนเลี้ยงหมูอัศจรรย์ใจเป็นที่ยิ่ง ไม่เคยเห็นอะไรแปลกประหลาดดังนี้มาก่อนเลย เขารีบวิ่งไปที่หมู่บ้านเล่าเรื่องให้คนที่นั่นฟัง ผู้คนแตกตื่นกันมาดูเหตุการณ์ด้วยตนเอง พอมาถึงก็เห็นคนวิกลจริตนั่งพูดจากับพระเยซูเป็นปกติ สวมเสื้อผ้าแสดงกิริยาเหมือนคนอื่น ๆ

ที่แรกเขาพากันกลัวคนวิกลจริต แต่บัดนี้กลับกลัวพระเยซู เขาลำโพงล่ำมตรวนชายผู้นี้ แต่ก็เอาไว้ไม่อยู่ คุณอะท่านที่แปลกถิ่นมาจากกาลิลี รักษาคนวิกลจริตด้วยวาจาแต่เพียงสองสามคำเท่านั้น “ท่านผู้นั้นคือใครที่ไหน” เขาคิด “ท่านมีฤทธิ์อำนาจอะไร”

เขารู้สึกลุ่มใจไม่ทราบว่าจะทรงกระทำอะไรต่อไปอีก จึงทูลขอให้พระองค์เสด็จไปจากเมืองนั้นเสีย พระเยซูหาได้ทรงโต้ตอบประการใดไม่ ทรงชวนสาวกของพระองค์กลับลงเรือ คนที่หายป่วยจากโรควิกลจริตขอติดตามมาด้วย แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“เจ้ามีหน้าที่ที่จะต้องทำอยู่แล้ว จงไปบอกพวกพี่น้องของเจ้าถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า”

“ชายผู้นั้นกลับไปในเมือง เล่าเรื่องของตน รู้กันเชิงแซ่ไปหมด ผู้ฟังทั้งหมดรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก

สำหรับพวกสาวกแล้ว พวกกันเห็นว่า คืนนั้นและวันนั้นเต็มไปด้วยความมหัศจรรย์ ขณะที่เล่นเรือกลับบ้าน เขาหาทราบไม่ว่ายังมีงานใหญ่ยิ่งคอยทำพระเยซูอีกฟากทะเลข้างโน้น

ขณะที่เรือแล่นเข้ามาใกล้ฝั่ง เขาเห็นชนหมู่นั่งยืนอยู่ที่ชายหาด ทุกคนกำลังตั้งตาตั้งใจคอยให้พระเยซูเสด็จกลับ

พอเสด็จขึ้นจากเรือ ประชาชนก็หลีกทางให้ชายผู้มีชื่อเสียงในเมืองนั้น เขาชื่อยาอีโร เป็นนายธรรมศาลา

ยาอีโรกราบลงที่พระบาทพระเยซู ทูลอ้อนวอนให้พระองค์เสด็จมายังบ้านของเขาทันที

“บุตรสาวคนเล็กของข้าพเจ้าเกือบจะตายอยู่แล้ว ขอเชิญเสด็จไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อจะได้รอดตายมีชีวิตอยู่”

พระเยซูเสด็จไปกับยาอีโร ประชาชนเบียดเสียดตามกันไปดูว่าจะทรงทำอะไร ขณะที่เดินกันไปตามถนน มีผู้คนเบียดเสียดแน่นไปหมดทุกด้าน ทันใดนั้นพระเยซูหยุดดำเนิน รับสั่งว่า

“ใครถูกต้องเสื้อผ้าของเรา”

พวกสาวกไม่อาจสันนิษฐานได้ว่าทรงตรัสถึงอะไร เขาทูลว่า

“พระองค์ทรงเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ ใคร ๆ ก็ถูกต้องพระองค์ทั้งนั้น ทำไมยังทรงถามอีกว่า “ใครถูกต้องเสื้อผ้าของเรา”

แต่พระเยซูตรัสตอบว่า

“มีใครคนหนึ่งจงใจมาถูกต้องเรา เราสู้สักฤทธิ์ซ่านไปจากเรา”

เพราะคำตรัสนี้ หญิงผู้หนึ่งจึงออกมาจากหมู่คน นั่งลงตรงพระพักตร์พระเยซู ตัวเนื้อสั่นด้วยความกลัว แล้วนางก็เล่าเรื่องถวายว่า ป่วยมาถึงสิบสองปี เสียเงินเสียทองให้หมอรักษาโรคจนหมดตัว แต่ไม่หาย จึงคิดว่าถ้าแม่ได้ถูกต้องเพียงฉลองพระองค์ โดยไม่มีคนเห็นเลยโรคก็จะต้องหาย

พระเยซูทรงพระเมตตาหาหญิงผู้นั้น รับสั่งว่า

“ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้ตัวรอด จงไปเป็นสุขเถิด”

ขณะนั้นยาอีโรกำลังคอยพระเยซู อยากให้เสด็จเร็ว ๆ เพราะอาจสายไปก็ได้ ทันใดนั้นมีคนมาบอกว่า หมดหวังเสียแล้วบุตรหญิงตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนพระเยซูให้ลำบาก สายไปจริง ๆ

แต่ก่อนที่ยาอีโรจะปริปากพูด พระเยซูก็จับแขนเขา แล้วรับสั่งว่า

“อย่าวิตกเลย จงเชื่อเถอะ”

พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครตามไปเลย นอกจากซีโมน ยากอบ และยอห์น ยาอีโรนำทางเข้าบ้าน พอไปถึงก็ทราบแน่ชัดว่าข่าวร้ายกลายเป็นจริง เด็กหญิงนั้นตายเสียแล้ว พวกเป่าปี่ในงานศพมาถึงแล้ว พร้อมทั้งนางร้องไห้

พระองค์ตรัสถามเขาว่า

“เหตุใดท่านจึงว่านางตายกันนัก เด็กหญิงนี้ไม่ตายแต่กำลังหลับอยู่”

ทุกคนพากันหัวเราะเยาะพระองค์คล้ายกับว่า พระองค์เสียดสีต่างก็พูดกันว่า “นี่ท่านไม่ทราบหรือว่าคนตายกับคนนอนหลับต่างกันอย่างไร” แต่พระเยซูทรงจับไหล่พวกเหล่านั้นออกจากบ้าน แล้วเสด็จเข้าไปในห้องกับยาอีโรและภรรยา กับสาวกทั้งสามคน

เด็กหญิงนั้นตายจริง ๆ นอนยาวเหยียดแข็งทื่อ ตัวก็เย็นซืด ไม่มีแพทย์คนใดในโลกนี้จะรักษาให้คืนชีพมาได้

พระเยซูทรงก้มลงใกล้ตัวเด็กหญิงนั้นและตรัส ซีโมน ยากอบ และยอห์นกลับหายใจไม่ก็ชั่วโมงมานี้เองเขาได้ยืนพระองค์สั่งกับทะเล “จงสงบเงียบเถิด” ทะเลก็เชื่อฟังพระองค์ เขาได้ยืนพระองค์ตรัสกับคนวิกลจริต แล้วผู้นั้นก็หายเป็นปกติดังเดิมแต่จะมีประโยชน์อะไรที่จะรับสั่งกับคนตาย คนตายแล้วจะได้ยินพระองค์หรือ

หรืออาจได้ยิน พระเยซูเคยรับสั่งแก่เขาครั้งหนึ่งว่า “แม้แต่ผู้ตายก็ฟังเสียงเรา”

เด็กหญิงนั้นไม่ทราบอะไร ไม่ได้ยินอะไร คนตายแล้วจะได้ยินอะไร

แล้วเสียงนั้นทำลายความเงียบสงัด เด็กหญิงรู้สึกว่ามีใครกำลังพูดเป็นเสียงผู้ชาย พูดเหมือนกับแม่เคยปลุกให้ตื่นขึ้นทุก ๆ เวลาเช้า

“ลูกเอ๊ย ลูกขึ้นเถอะ”

เด็กลืมนตา มองดูพระพักตร์พระเยซู พระองค์ทรงจับมือและพยุงลุกขึ้นนั่ง ทั้งบิดาและมารดาอยู่
พร้อมหน้ากันเด็กหญิงจึงโผล่ไปหา

พระเยซูรับสั่งว่า “จงหาอาหารมาให้เด็กกินสักหน่อยและอย่าไปบอกเหตุการณ์เรื่องนี้แก่ใคร
เลย”

แต่ไม่มีใครเก็บความลับไว้อยู่ ในไม่ช้าทุกคน ๆ คนก็ทราบเรื่องพระเยซูทรงรักษาคนตาให้
คืนซีฟได้อีก

9. ทรงปฏิเสธไม่รับมงกุฏ

จนกระทั่งถึงเวลานั้น พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอน เหล่าสาวกเป็นแต่ผู้ฟัง ขณะที่ทรงรักษาคนป่วยเขาก็คอยดู พระองค์จึงรับสั่ง ถึงเวลาแล้วที่สาวกควรจะทำภาระงานบ้าง พระองค์จึงทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคน แล้วตรัสว่า

“เราจะสั่งท่านไปทำงานแทนเรา จงออกไปเป็นคู่อื่นๆ ไปตามเมืองและหมู่บ้านสั่งสอนเขา ตามที่ท่านได้ยินจากเราเรื่องพระเจ้าเสด็จมายังโลกทรงครองจิตใจของมนุษย์ เมื่อเห็นคนป่วยเจ็บหรือคนวิกลจริตก็จงรักษาเขาให้หาย เหมือนกับที่ท่านเห็นเรากระทำ”

พระองค์ทรงกำชับเขาดังนี้

“อย่าเอาเงินเอาทองไป และอย่าขอเงินจากผู้ใด เสื้อผ้าก็ไม่ต้องเอาไปมากมาย ออกเดินทางไปโดยเร็ว อย่าเป็นกังวลถึงเรื่องเสื้อผ้าเงินทอง เพราะจะมีผู้เลี้ยงดูท่าน

“เมื่อเข้าไปในเมืองหรือในหมู่บ้านใด จงไปหาครอบครัวที่จะต้องรับนักเทศน์ อยู่ในบ้านนั้น จนกว่าจะย้ายไปยังที่อื่นถ้าหากว่าไม่มีใครฟังท่าน จงไปต่อไปเถิด แต่ก่อนที่จะไปจงเตือนผู้คน ณ ที่นั้นว่า การที่ไม่ยอมฟังพระธรรมของพระเจ้านั้นบาปมาก”

ดังนั้น เหล่าสาวกจึงแยกทางกันไปประกาศสั่งสอนตามที่พระเยซูทรงสั่ง เขา รักษาคนป่วยได้เหมือนพระองค์ด้วย

การที่พวกสาวกออกไปสั่งสอน ครั้งแรกนั้นได้รับผลดีมากไปกันเสียหลายวัน พอกลับมาต่างก็เล่าเรื่องที่เขาได้สั่งสอนและได้กระทำ

พระเยซูทรงฟังรายงานของเหล่าสาวกแล้วรับสั่งว่า

“ถึงเวลาที่พวกท่านจะพักผ่อนบ้างแล้ว จงไปกับเราที่เปเลียสซัสแห่งหนึ่ง จะได้ไม่มีใครมารบกวนพวกเรา”

แล้วพระเยซูกับสาวกก็ลงเรือ ไปยังที่สงัดแห่งหนึ่งใกล้เมืองเบธซาอิดา แต่เขาไม่มีโอกาสพักผ่อน เพราะชาวเมืองคาฟารนาอุมเห็นเขาลงเรือไป

คนหนึ่งพูดขึ้นว่า “โน่น พระเยซูและสาวกกำลังจะไปเมืองเบธซาอิดา”

ผู้คนพากันเดินริมฝั่งทะเลสาบไปดักพระองค์ ยิ่งเดินไปก็ยิ่งมีจำนวนคนจากหมู่บ้านมาสมทบมากขึ้นทุกที เวลานั้นพระเยซูทรงเป็นที่นิยมของชาวกาลิลี ไม่ว่าจะเสด็จไปไหนประชาชนก็มาห้อมล้อมพระองค์ เขาพากันเดินบ้างวิ่งบ้าง จนถึงที่สงัดใกล้เมืองเบธซาอิดาพร้อม ๆ กันกับพระองค์ เมื่อเสด็จขึ้นจากเรือ มีประชาชนนับพัน ๆ คนคอยอยู่ที่ชายหาดแล้ว พระเยซูเสด็จไปเพื่อพักผ่อน แต่เมื่อทอดพระเนตรเห็นหมู่ชนก็ทรงเมตตาเขา ทรงคิดว่า “เขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยงคอยเฝ้ารักษา”

พระเยซูตรัสแก่ประชาชนว่า ทรงยินดีที่ได้พบปะกับเขาอีก แล้วก็ทรงสั่งสอนดั่งที่เคยกระทำในเมือง วันนั้นทั้งวันพระองค์ตรัสเทศนา และถ้ามีเงินเจ็บก็ทรงรักษาให้หาย

จนถึงเวลาเย็น สาวกสองคนไปทูลพระองค์ว่า

“อาจารย์เจ้าข้า เวลาเย็นมากแล้ว บอกประชาชนให้ไปหาซื้ออาหารรับประทานที่หมู่บ้านใกล้ ๆ นี่ไม่ดีหรือ ที่นี่ไม่มีอะไรรับประทานเลย”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ไม่จำเป็นที่เขจะต้องไปหาซื้ออาหาร หากให้เขารับประทานเสียทีเถอะ”

สาวกมองดูพระองค์ ไม่ทราบว่าจะทรงหมายความว่าอย่างไรจริงหรือไม่ “พระองค์เจ้าข้า จะทรงใช้ให้พวกข้าพเจ้าไปซื้ออาหารมาเลี้ยงคนพวกนี้ทั้งหมดหรือ เราจะไปเองเงินที่ไหนจึงจะพอ”

อันดเรอาทูลว่า “ที่นี้มีเด็กคนหนึ่งมีขนมปังอยู่ห้าก้อนและปลาอีกสองตัว แต่อาหารเท่านั้นจะเลี้ยงคนห้าพันได้อย่างไร”

พระเยซูตรัสตอบว่า “บอกให้เขานั่งลงเถอะ”

พวกสาวกไปบอกให้ทุกคนนั่งลงเป็นหมู่ หมู่ละห้าสิบคน

พระเยซูทรงหยิบขนมปังและปลา ขอบพระคุณพระเจ้าแล้วทรงแบ่งขนมปังและปลา มอบให้สาวกไปแจกอีกต่อหนึ่ง เขาแจกไปเท่าไรก็ไม่หมด ไม่มีใครทราบว่าขนมปังและปลามาจากไหน แต่พอสำหรับทุกคนรับประทาน ยังเหลืออีกด้วย

ประชาชนต่างคนก็ทิวเพราะเดินทางเป็นระยะทางไกลแล้วต้องมาขึ้นกร้าแดดอีกตั้งหลายชั่วโมง จึงรับประทานได้คนละมาก ๆ เมื่ออิ่มแล้วเขาก็ถึนึกถึงเหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้น

“อาหารนั้นมาจากไหน พระเยซูได้อาหารมาจากที่ใด”

“มีขนมอยู่ห้าก้อนและปลาสองตัวเท่านั้น และเรายังกินกันจนอิ่ม เหลือเพื่อเสียด้วยซ้ำ”

ต่างก็โง่กันแข็งแะ “พระเยซูประทานอาหารแก่เรา” “น่าอัศจรรย์จริง ไม่มีอะไรเลยก็ยังมีทรงหาอาหารให้เรากินได้” “นี่แหละคือท่านที่เราต้องการละ” “ท่านจะทำให้ชนชาติยิวมั่งคั่งแข็งแรง เพราะทรงนิรมิตอาหารได้”

ประชาชนพากันลุกขึ้น แล้วโห่ร้อง “ให้เราเชิญท่านเป็นกษัตริย์ พระเยซูกษัตริย์ของชาติยิว” เขาตะโกนร้อง “ขอให้ท่านเป็นกษัตริย์”

แต่พระเยซูทรงเสด็จไปที่อื่นแล้ว แม้แต่สาวกก็ไม่ทราบว่าเสด็จไป ณ แห่งใด พระองค์ประทับอยู่แต่ผู้เดียวที่ภูเขาจนกระทั่งค่ำ

อนิจจา ความโง่ของคนเรา เขาช่างไม่เข้าใจพระองค์เสียเลยเขาไม่นึกถึงอะไรทั้งหมด นอกจากท้องอย่างเดียวเท่านั้นหรือ

พระเยซู ทรงระลึกคราวที่มารมาทดลองพระองค์ในป่ามาได้กล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ จงเปลี่ยนก้อนหินเหล่านี้ให้เป็นขนม”

ประชาชนพวกนี้จะสนับสนุนพระองค์ ถ้าทรงเลี้ยงเขา เช่นนี้บ่อย ๆ เขาจะตั้งพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ถ้าเขานึกว่าพระองค์สามารถจะขับไล่พวกโรมันออกไป แล้วทรงกอบกู้ประเทศให้เป็นอิสระ มั่งคั่งสมบูรณ์ มีอำนาจใหญ่โตขึ้นแม้แต่เพียงเลี้ยงดูเขาเท่านั้น เขายังคิดอยากให้พระเยซูเป็นกษัตริย์ พระองค์นี้แหละเป็นผู้ที่เขารอคอยมานานแล้ว แต่พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามความนึกคิดของชนพวกนี้ พระองค์ไม่มีพระประสงค์ที่จะเป็นกษัตริย์ดังที่กล่าวแล้ว

ในไม่ช้าก็จะถึงเทศกาลปัสกา หลายปีล่วงมาแล้ว เมื่อพระเยซูยังทรงพระเยาว์ ได้เคยเสด็จไปที่พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา ทรงเห็นเขาฆ่าแกะเป็นเครื่องถวายบูชาปีหน้าเมื่อถึงเทศกาลนี้อีก พระองค์จึงจะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเสด็จเยรูซาเล็มคราวนี้จะทรงเป็นกษัตริย์ของชาวยิว แล้วจะทรงกระทำสิ่งที่ยังทรงทราบว่าต้องกระทำสักวันหนึ่ง

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับเมืองคาฟารนาอุม พระองค์พาพวกสาวกไปทางทิศเหนือไกลออกไปจากตัวเมืองมาก คราวนี้ไม่มีใครติดตาม ไม่มีใครอยากติดตามต่อไปอีกแล้ว เพราะเขาทั้งโกรธทั้งเจ็บใจที่พระองค์ไม่ยอมเป็นกษัตริย์

พระเยซูและสาวกมาใกล้เมืองซีซารยาฟีลิปปี ณ ที่นั้นมีลำธารสายหนึ่งไหลออกจากน้ำในไหลเขาลงสู่แม่น้ำจอร์แดนพวกกรีกที่อาศัยอยู่ในตำบลนี้ได้สร้างศาลาเทวรูปไว้บูชาที่นั่น

พระเยซูมีพระประสงค์ที่จะประทับตามลำพังกับพวกสาวกเพราะถึงเวลาแล้วที่จะต้องพูดกันถึงเรื่องสำคัญ พระองค์รับสั่งถามเขาว่า

“ประชาชนคิดว่าเราคือผู้ใด”

สาวกทูลว่า “บางคนว่าพระองค์เป็นยอห์นบัพติศโตฟื้นขึ้นมาจากตาย บางคนว่าเป็นเอลียาห์ หรือเยเรมีย์ หรือผู้เผยพระวจนะคนใดคนหนึ่ง ทุก ๆ คนเห็นว่าพระองค์เป็นผู้ประเสริฐใหญ่ยิ่ง”

พระเยซูตรัสถามอีกว่า

“พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใดเล่า”

เจียบกันไปแล้วสักครู่หนึ่ง ซีโมนทูลว่า “พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

นี่แหละ พระเยซูทรงคอยมานานแล้ว พระพักตร์แจ่มใสปิยยินดี ทรงหันไปตรัสกับซีโมนว่า “ซีโมนเอ๋ย นี่เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในตัวท่านที่ทราบว่าเราคือใคร มนุษย์มิได้แจ้งให้ท่านทราบแต่พระเจ้าได้สำแดงให้ท่านทราบว่าเราคือเมสสิยาห์ ในเมื่อคนอื่นเขาไม่เชื่อ ต่อไปนี้เราจะเรียกชื่อท่านใหม่ว่า “เป

โตร” แปลว่าศิลา ท่านเชื่อในเรา ความเชื่อนี้เป็นเหมือนศิลาเราจะตั้งคริสตจักรของเราไว้บนความเชื่ออย่างเช่นท่านนี้ และไม่มีสิ่งใดจะเอาชนะเราได้ จะแข็งแกร่งที่สุดในโลก”

“และบัดนี้” พระเยซูรับสั่งเบา ๆ ต่อไป “บัดนี้ท่านทั้งหลายก็ทราบแล้วว่าเรคือผู้ใด เรายังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่จะบอกท่าน ในชั้นต้นนี้อย่าเพิ่งไปบอกกับใครเรื่องที่ว่า เรคือเมสียาห์ ยังไม่ถึงเวลาและนี่เป็นเรื่องสำคัญ ต่อไปนี้เราจะขาดคนนิยมไปมาก เราจะไปกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อถึงที่นั่นศัตรูของเราจะวางแผนการจับเราฆ่า”

เปโตรคิดว่านี่เป็นเรื่องไม่เป็นเรื่อง ใคร ๆ ก็ทราบว่าพระเมสียาห์จะไม่ถูกปลงพระชนม์เช่นนั้น แต่จะเป็นวีรบุรุษผู้เรื่องนามและเป็นกษัตริย์ด้วย เปโตรทูลเสียงแข็ง “เป็นไปได้เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย”

พระเยซูทรงหันไปทางเปโตร คราวนี้แทนที่จะทรงปดิดยิดกลับไม่พอพระทัย ตรัสตอบเปโตรเหมือนที่ตรัสกับมารในป่าว่า

“ซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เปโตรเอ๋ย ที่ท่านพูดนั้นพระเจ้าไม่ทรงเห็นด้วยแน่ ท่านพูดเหมือนกับคนอื่น ๆ ท่านเป็นคนอ่อนแอ ผู้ใดใครจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต ผู้ใดใครจะบำเพ็ญชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะเข้าใจว่าการมีชีวิตอยู่นั้นหมายความว่าอะไร”

แต่พระเยซูทรงเห็นว่าสาวกยังไม่เข้าใจ แม้แต่เปโตรก็ขาดความเชื่อไปอีกแล้ว อย่างไรก็ตามพระองค์จำต้องทำให้เขาเลื่อมใสในพระองค์ และเชื่อถือพระองค์

ดังนั้นต่อมาอีกหกวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์นไปบนภูเขาสูงเพื่อแสดงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ณ ที่นั่นเขาได้เห็นนิมิตอย่างมหัศจรรย์ พระพักตร์พระเยซูสว่างจ้าดุจพระอาทิตย์และฉลองพระองค์สีขาว สาวกเล่าทีหลังว่า โมเสสและเอลียาห์ซึ่งเป็นคนมีชื่อเสียงของพวกยิวในสมัยโบราณ ลงมาสนทนากับพระองค์

เปโตรไม่ทราบว่าจะพูดอะไรดี จึงทูลว่า

“พระองค์เจ้าข้า อยู่ที่นี่อย่างนี้ก็ดี ให้เราสร้างพลับพลาขึ้นสามหลัง หลังหนึ่งเป็นของพระองค์ อีกหลังหนึ่งของโมเสสอีกหลังหนึ่งของเอลียาห์”

แล้วมีเมฆเหมือนเงามาปกคลุมภูเขานั้น เขาได้ยินเสียงจากเมฆเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเราเราพอใจท่านมาก จงฟังท่านเถิด”

สาวกทั้งสามชบหน้าลงกับพื้นดิน และชบอยู่เช่นนั้นจนพระเยซูถูกต้องตัวเขา ครั้นเงยหน้าขึ้นก็ไม่เห็นใครอีกนอกจากพระเยซูพระองค์เดียว

พระเยซูตรัสว่า “ลงไปข้างล่างเถอะ แล้วอย่าไปเล่าให้ใครฟังถึงสิ่งที่ได้เห็นนี้”

ต่อจากนั้นเป็นเวลาช้านานเขาจึงเล่าเรื่องที่เขาได้เห็นความสว่าง ความงาม และท่านอัครทูตอะ
สมัดัยโบราณลงมาพบพระเยซู พระสุรเสียงที่ตรัสว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่เวลานั้น
เขาหาปริปากเล่าให้ใครฟังไม่

เขาทราบว่าเป็นบุญเขานั้นเขาได้เฝ้าพระเจ้า

10. ทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

พระเยซูทรงตั้งพระทัยไว้ว่า จะเสด็จกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีสกาปีหน้าพระองค์ทรงทราบว่า ถ้าเสด็จไปจะต้องประสบความยุ่งยาก พวกสาวกก็ทราบเหมือนกัน เพราะพระองค์รับสั่งแก่เขาว่า เวลาแห่งความยากลำบากรอคอยอยู่ข้างหน้า

ไม่มีใครที่พระเยซูจะทรงพึ่งได้ แม้พวกสาวกก็หาเข้าใจพระองค์ไม่ นาน ๆ สักครั้งหนึ่งจะมีผู้สมัครเป็นศิษย์ของพระองค์ แต่น้อยคนนักจะติดตามพระองค์จริง ๆ เพราะได้ยินพระองค์อธิบายว่า ผู้ที่เป็นศิษย์นั้นต้องเสียสละเพื่อพระองค์

มีชายหนึ่งมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “พระองค์เจ้าข้าพระองค์จะเสด็จไปไหน ข้าพเจ้าจะตามไปด้วย”

พระเยซูตรัสว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรงอาศัยนอนและนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่เราเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วประเทศไม่มีบ้านช่องอาศัยอยู่ของเราเอง”

ชายผู้นั้นนึกถึงบ้านอันสำราญของเขา ในที่สุดก็ตัดสินใจไม่ติดตามพระเยซูไป

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่พระเยซูทรงเชิญให้ชายผู้หนึ่งมาเป็นศิษย์ของพระองค์ เขาก็ว่าเขายินดีที่จะมา แต่บิดาของเขาพึ่งตายจึงต้องกลับไปดูแลทำศพให้เรียบร้อยเสียก่อน พวกยิวนับถือขนบธรรมเนียมจัด ถ้าใครตายเขามักจะมีพิธีตั้งหลาย ๆ วันพระเยซูทรงคอยชายผู้นี้ไม่ได้ จึงตรัสว่า

“ให้คนที่เขาไม่เลื่อมใสในเราจัดการเรื่องนี้ก็แล้วกัน ท่านมีสิ่งอื่นที่สำคัญว่า หน้าทีของท่านคือการออกไปสั่งสอนทันที ถ้าท่านมีศรัทธาในเราจริงแล้ว ท่านคงจะมากกระทำการนี้”

มีอีกคนหนึ่งอยากติดตามมาด้วยเหมือนกัน แต่เขาจะต้องกลับไปบ้านลาครอบครัวของเขาเสียก่อน พระเยซูก็ทรงเห็นว่า ชายผู้นี้ก็ยังไม่ได้ตัดสินใจอย่างแท้จริงที่จะถวายหมดทุกอย่างต่อพระเจ้า พระองค์รับสั่งว่า

“ท่านเป็นเหมือนขานาที่ตั้งต้นไถนา แล้วหันหลังกลับคิดว่าควรจะทำอะไรสักอย่างสักอย่างหนึ่งที่บ้านเสียก่อน ถ้าหากว่าไม่ติดตามเรามาโดยเต็มใจแล้ว เรากลัวว่าท่านจะไม่ทำประโยชน์อะไร”

แม้แต่บางคนที่เรียกตนเองว่า ศิษย์ของพระเยซู ก็ผละทิ้งพระองค์ไป พระเยซูรับสั่งกับสาวกสิบสองคนผู้ติดตามพระองค์มาแต่ต้นว่า

“ท่านทั้งหลายจะผละไปจากเราด้วยหรือ”

เปโตรทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะกลับไปหาผู้ใดเล่า เราต้องตายถ้าหากเราไม่ได้ยินคำสอนของพระองค์เราเชื่อว่าพระองค์เป็นพระคริสต์”

พระเยซูรับสั่งว่า “เราได้เลือกพวกท่านให้อยู่กับเรา แต่ตอนปลายคนหนึ่งในพวกท่านจะเสียคน”

พระองค์ทรงหมายถึงสาวกผู้หนึ่งชื่อยูคาอิสคาริโอธ แต่ไม่มีใครทราบ พระเยซูทรงทราบว่า ยูคาเป็นคนที่ไม่น่าไว้ใจ

ในวันรุ่งขึ้นพระเยซูทรงยืนที่ลานนอกกำแพงเมือง ๗ สาวกก็รู้สึกรู้ว่าเขากำลังกำลังจากพระเจ้า ครึ่งหนึ่งเมื่อพระเยซูทรงยืนจบลงแล้ว เขาพูดว่า “พระเจ้าข้า โปรดสอนให้ข้าพเจ้าอธิษฐานเหมือนอย่างยอห์นบัพติศมาสอนศิษย์ของท่าน”

ดังนั้นพระเยซูจึงสอนให้เขาอธิษฐานดังนี้

“ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลกขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ และขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์เหมือนข้าพระองค์ยกโทษผู้ที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้นและขอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พ้นจากซึ่งชั่วร้าย हेตุว่าราชอำนาจ และฤทธิ์เดชและพระสิริเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน”

“สมมุติว่าท่านไปหาเพื่อนคนหนึ่งเลย แล้วเรียกเขาทางหน้าต่างว่า “ขอยืมขนมปังสักสองสามก้อนเถิด เพื่อนของฉันมาไม่ทันรู้ตัว แล้วในบ้านฉันไม่มีอะไรกินด้วย” เพื่อนของท่านไม่อยากจะลุกขึ้นจากเตียงเลย แต่ท่านอ้อนวอนเขาจนกระทั่งเขาต้องหยิบให้ ในทำนองเดียวกัน จงอธิษฐานต่อพระเจ้าเรื่อยไป การอธิษฐานเหมือนกับเกาะที่ประตู เกาะแล้วประตูก็จะเปิด”

พระเยซูทรงทราบว่าพวกฟาริสีว่า เขาต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้ามากเท่าใด

ในสองสามเดือนต่อมา มีคนชอบมาลองความรู้พระเยซูเสียเหลือเกิน วันหนึ่งมีธรรมาจารย์ผู้หนึ่ง ซึ่งคิดว่าตนมีความรู้ดีกว่าพระเยซู เขาอยากมาโต้เถียงกับพระองค์ ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ใคร ๆ ทราบว่าเขามีความรู้แค่ไหน จึงมาเฝ้าพระองค์ทุกถามว่า

“ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร เพื่อจะได้ชีวิตจำริญเป็นนิรันดร์”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ในพระบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร”

เขาพูดว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า ด้วยสิ้นสุดกำลังและสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต”

ธรรมาจารย์ตีความหมายว่า พระเยซูว่า

“ท่านรู้ดีตลอดแล้ว ทำไมจึงมาถามอีกล่ะ” ธรรมาจารย์จึงอยากจะลองดีกับพระองค์ต่อไป จึงพูดว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าควรรัก”

พระเยซูตรัสตอบเป็นคำอุปมาดังนี้

“ชายผู้หนึ่งเดินทางเปลี่ยวระหว่างเมืองเยรูซาเล็ม และเมืองเยริโค ถูกโจรผู้ร้ายปล้น และทุบตีเอา เขานอนเจ็บเกือบจะตายอยู่ข้างทางเดิน ปุโรหิตผู้หนึ่งจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มเดินผ่านมา เขามองดูคนป่วยแล้วข้ามไปเดินเสียดีกฟากถนนหนึ่ง อีกคนหนึ่งมาจากพระวิหารเหมือนกัน เครื่องครัดในเรื่องศาสนา มาก ก็เดินผ่านไปอีกเหมือนกัน

“ในที่สุด ชาวสะมาเรียเดินมาทางนั้น ไม่ต้องบอกก็ทราบได้ว่าพวกสะมาเรียและพวกยิวนั้นเกลียดชังกันปานใด แต่ชาวสะมาเรียนั้นเห็นคนป่วยก็รู้สึกเวทนา หาผ้ามาพันแผลแล้วพาไปที่โรงแรมรุ่งเช้าก่อนเดินทาง เขาไปชำระค่าพักผ่อนให้ชายคนป่วยนั้น และขอร้องให้เจ้าของโรงแรมดูแลรักษาคนป่วยต่อไป จากกลับมา เขาจะชำระเงินค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด

“คิดดูทีหรือ ในสามคนนี้ คนไหนเป็นเพื่อนบ้านของชายผู้ที่ถูกโจรปล้น”

ธรรมจารย์ทูลว่า “คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา”

พระเยซูตรัสว่า “จงไปทำอย่างนั้นเถิด”

พระเยซูมีพระประสงค์ให้ธรรมจารย์ผู้นั้นเข้าใจว่า “ท่านรู้อยู่แก่ใจแล้วว่าเพื่อนบ้านที่ดีควรปฏิบัติอย่างไร เพราะพระเจ้าจะทรงเมตตาแก่ท่าน แต่ท่านไม่สนใจเป็นเพื่อนบ้านที่ดีแก่ผู้ต้องการความช่วยเหลือจากท่านเสียเลย”

แต่ถ้าธรรมจารย์ผู้นั้นมองไม่เห็น ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบอกเขา เขาหยิ่งเกินไปที่จะเข้าใจ

อีกวันหนึ่งมีชายผู้หนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า

“พระอาจารย์เจ้าข้า ขอได้โปรดรับสั่งกับพี่ชายของข้าพเจ้า บิดาของข้าพเจ้าตายเมื่อไม่นานมานี้เอง แล้วพี่เขารวบเอาสมบัติไว้คนเดียว โปรดสั่งพี่ให้แบ่งสมบัติให้ข้าพเจ้า”

พระเยซูไม่โปรดตัดสินความ จึงตรัสแก่เขาว่า

“ท่านควรจะคิดถึงสิ่งอื่นที่สำคัญยิ่งกว่าสมบัติ ชีวิตของคนเรสำคัญยิ่งกว่าสรรพสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นเราจะเล่าเรื่องให้ท่านฟัง

“มีฆานาผู้หนึ่ง เกี่ยวข้าวได้มากมายจนกระทั่งไม่มียุ้งจะใส่ เขาจึงรำพึงในใจว่า “เราจะรื้อยุ้งเก่านี้เสีย แล้วสร้างใหม่ให้ใหญ่โตยิ่งกว่านี้ แล้วเราจะไม่ทำอะไรหมด เพราะมีเงินมีทองกินไปได้หลายปี”

“แต่คืนวันนั้น พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “คน โง่เอ๋ย คืนนี้เจ้าต้องตาย เข้าของเงินทองของเจ้าไม่มีค่าอะไรสำหรับเจ้าแล้ว” นี่แหละคนที่เก็บเงินเก็บทองสำหรับตัวเองเท่านั้น ไม่เพื่อแต่ผู้ใดไม่คิดถึงพระเจ้า ก็จะมีอันเป็นเช่นนี้”

ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งทำให้พระเยซูเศร้าพระทัยมาก เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นผู้มีชื่อในท้องถิ่นนั้น เขามาเฝ้าและคุกเข่าลงทูลว่า

“พระอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะอย่างไรจึงจะมีชีวิตจำริญเป็นนิจ
คำถามนี้เหมือนกันกับของธรรมมาจารย์ผู้นั้น แต่ชายผู้นี้ถามเพื่ออยากรู้จริง ๆ ไม่ใช่มาลองดี
อะไร พระเยซูตรัสตอบว่า

“ทำไมท่านจึงเรียกเร่าผู้ประเสริฐ ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้า”

พระเยซูสงสัยว่าเศรษฐีหนุ่มผู้นี้ทราบหรือไม่ว่า เขากำลังพูดกับพระเมสสิยาห์ หรือเขาคิดว่าพระ
เยซูเป็นแค่เพียงมนุษย์ธรรมดาที่คิดว่าผู้อื่นสักหน่อย พระเยซูตรัสต่อไป

“ถ้าท่านอยากจะมีชีวิตจำริญเป็นนิจ จงรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ท่านทราบแล้วว่ามิ
อะไรบ้าง อย่าฆ่าคน รักษาตัวให้บริสุทธิ์ อย่ากล่าวเท็จ นับถือบิดามารดาและรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตัวเอง”

ชายหนุ่มรีบพูดว่า “แต่ข้าพเจ้ารักษาพระบัญญัติเหล่านี้มาตั้งแต่เล็ก ข้าพเจ้ายังบกพร่องในข้อ
ไหนอีก”

พระเยซูทรงเห็นชายหนุ่มผู้นี้อยากรู้จริง ๆ ก็ทรงเมตตาเขาตรัสว่า

“ท่านมีข้อบกพร่องเพียงอย่างเดียว คือยังรักเงินทองอยู่มาก จงแจกจ่ายให้คนยากจนเสียบ้าง
แล้วท่านจะได้บำเหน็จในแผ่นดินสวรรค์ จงสละทุกอย่างที่ท่านมีและตามเรามา”

ชายหนุ่มลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า นั่นเป็นการเสียสละมากเกินไป เขาจะอยู่กินได้อย่างไรโดยไม่มี
เงิน เขายังต้องการเงินเสมอเขาจะทราบได้อย่างไรว่า พระเจ้าจะทรงเลี้ยงดูถ้าหากเขาไม่ดูแลตนเอง เขา
กลับไปโดยไม่พูดไม่จาเลยสักคำเดียว

พระเยซูตรัสว่า “การที่คนมั่งมีจะเชื่อฟังพระเจ้านั้นยากมาก”

พวกสาวกพากันประหลาดใจ เพราะเขานึกว่าการที่คนเรามั่งมีก็เพราะพระเจ้าทรงพอพระทัยว่า
เขาปฏิบัติตนอยู่ในความดีเขากล่าวว่า “ถ้าคนมั่งมีไปสวรรค์ไม่ได้ ใครเล่าจะมีหวังได้ไป”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ไม่มีใครไปสวรรค์ได้เลยเพราะยังไม่ดีพอ แต่พระเจ้าทรงช่วยคนบาปให้
รอดได้ คนเราไม่ว่ามั่งมีหรือจน มีบาปด้วยกันทั้งนั้น พระเจ้าทรงเป็นที่พึ่งของมนุษย์”

เปโตรพูดแทนสาวกอื่น ๆ เขาพูดว่า

“พวกข้าพเจ้าสละทุกสิ่งทุกอย่างติดตามพระองค์มา”

พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าท่านสละทุกสิ่งทุกอย่างเพราะเรา ท่านจะไม่เสียใจเลยตลอดชั่วชีวิตนี้
และภายหลังท่านตายแล้ว”

เดือนหนึ่ง ๆ ล่วงไป และถึงเวลาที่จะต้องเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงพาพวกสาวก
ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพักตะวันออก แล้วเดินทางต่อไปทางใต้ จึงข้ามแม่น้ำอีกครั้งหนึ่งถึงเมืองเยรีโค

เมืองเยรีโคอุดมสมบูรณ์มาก มีสวนงดงาม ต้นปาล์มขึ้นสูงตระหง่าน ผู้ที่ท่องไปมาในแถบลุ่มน้ำจอร์แดนมักหยุดพักที่เมืองนี้ก่อนที่จะเดินทาง ทั้งเปลี่ยวทั้งกันดาร ไปยังกรุงเยรูซาเล็มหนทางข้างหน้าต้องข้ามทะเลทรายแห้งแล้ง และเนินเขาหลายลูกในเมืองเยรีโคบริบูรณ์ ทั้งน้ำกินและอาหาร ที่พักอาศัยก็สบายมากแต่พระเยซูจะประทับในเมืองเยรีโคนานไม่ได้ เพราะจะต้องเสด็จกรุงเยรูซาเล็ม

ชาวเมืองเยรีโคได้ยินว่าพระเยซูจะเสด็จผ่าน ก็พากันมาดูพระองค์แน่นไปหมด มีชายผู้หนึ่งชื่อ ซักคาย ตัวเตี้ยมองไม่เห็น คนอื่นบ่งหน้าเสียหมด จะขอให้เขาหลีกเลี่ยงก็ไม่ได้ เพราะไม่มีใครชอบซักคาย เขาเป็นคนเก็บภาษีและเคยกระทำเช่นเดียวกับมัทธิวเคยกระทำมาแล้วแต่หันหลัง ซักคายเก็บภาษีเงินมั่งมีมาก แต่ก็คนเกลียดมากด้วยเหมือนกัน พวกยิวเห็นว่าเขาคือคนทรยศต่อชาติ เป็นยิวแท้ ๆ กลับไปร่วมมือกับชาวโรมัน ริดเงินริดทองจากพวกตนเองแล้วเก็บเข้ากระเป๋าของตนเสียเงินมั่งมี

ซักคายตั้งใจไว้แล้วว่า จะดูพระเยซูให้เห็นให้ได้ จึงชิงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อ คราวนี้เขาสูงกว่าเพื่อน มองลงมาข้างล่างก็จะเห็นพระเยซูได้ถนัด แต่พระองค์คงจะไม่มองขึ้นไปดูเขาเป็นแน่

พอพระเยซูเสด็จผ่านมาถึงที่ต้นไม้มัน ซึ่งซักคายแฝงกายปีนอยู่บนกิ่ง จึงหยุดทรงพระพักตร์ดูเขา ทรงรู้ว่าเขาคือใคร

“รีบลงมาจากต้นไม้มันเถอะซักคาย” พระเยซูตรัสเรียก “วันนี้เราจะไปอาศัยอยู่บ้านของท่าน”

ซักคายทั้งประหลาดใจและดีใจระคนกัน รีบลงมาจากต้นไม้มัน พาพระเยซูไปบ้านของตน ประชาชนรู้สึกแปลกใจ แต่ไม่พอใจเลย บ่นกันพึมพำว่า

“พระองค์เสด็จไปเป็นแขกของเจ้าคนคิดคดทรยศต่อชาติคนเก็บภาษีซื่อ”

แต่ในวันนั้นซักคายเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง เขาทูลพระองค์ว่า

“ข้าพเจ้าจะแบ่งเงินครึ่งหนึ่งที่มีอยู่ให้แก่คนอนาถา และถ้าข้าพเจ้าได้อิถียงเงินทองผู้ใดมา ข้าพเจ้าจะยอมคืนให้เขาเสีย”

พระเยซูทรงยินดีที่ได้เรียกซักคายลงมาจากต้นไม้มัน ทรงตรัสว่า

“ซักคายเอ๋ย วันนี้เจ้ารอดพ้นจากความบาปแล้ว”

พระเยซูทรงยินดีที่มากพบคนมั่งมี แต่คนเดียวเท่านั้นที่รักพระเจ้ามากกว่าเงิน ซักคายไม่เหมือนกับเศรษฐีหนุ่มผู้นั้นที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้ามาตั้งแต่เด็ก พอซักคายได้ยินพระเยซูสั่งสอน เขาก็รู้ว่าผิด จึงกลับตัวใหม่ทันที

พระเยซูตรัสว่า “นี่แหละ เรามาเพื่อแสวงหากลับใจคนบาปเช่นนี้เพื่อจะช่วยเขาให้รอด

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ประสบความสำเร็จมากในการที่จะช่วยมนุษย์ให้พบชีวิตใหม่แต่ถึงแม้ว่าพระองค์จะต้องทรงเสียดสละสักเท่าใดก็ตาม ผลก็ได้คุ้มค่า

11. โกลีกรุง

เทศกาลปีศาจจวนมาถึงแล้ว พระเยซูและเหล่าสาวกจึงออกจากเมืองเยรีโค เดินข้ามเนินเขาและทะเลทรายซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม

ทางนี้พระเยซูเคยเสด็จมาในการเลี้ยงปีศาจ ครั้งหนึ่งเมื่อยี่สิบปีล่วงมาแล้ว คราวนั้นมีชันษาได้สิบสองปี มาเรีย และโยเซฟพาพระองค์มาในการเลี้ยงใหญ่ในพระนครหลวง ก่อนหินใหญ่ร้อยก็ยังคงอยู่ระเกะระกะ แผ่นดินก็แห้งแล้งเช่นเคย แต่กระนั้นก็ดี ผู้คนทั่วประเทศปาเลสไตน์ยังพากันมุ่งตรงไปกรุงเยรูซาเล็ม ดังเช่นปู่ย่าตายายของเขาเคยมาเลี้ยงปีศาจในพระนครบริสุทธิ์ของชาวยิว ขณะเดินไปนั้นหมู่หนึ่ง ๆ ร้องเพลงกันเรื่อยไป เนื้อเพลงมีว่าดังนี้

“ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า

“ให้เราไปยังพระนิเวศพระเจ้าฯ เกิด”

จงอธิษฐานของสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็ม

ว่า ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเริญ”

อีกสองสามวันเขาก็จะนำลูกแกะไปถวายบูชา เขาจะอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงพระเมตตาต่อชนชาติยิว และทรงคุ้มครองไว้ให้พ้นจากศัตรู อีกไม่กี่คืนเขาก็นั่งล้อมวงกันรับประทานลูกแกะอย่างในการเลี้ยงปีศาจ เมื่อเสร็จการเลี้ยงแล้วเขาจะร้องเพลงซึ่งมีเนื้อว่าดังนี้

“จงสรรเสริญพระเจ้า ๆ เกิด

จงโสมทนาขอบพระคุณพระเจ้าฯ

เพราะพระองค์ประเสริฐ

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”

พระเยซูและเหล่าสาวกเดินพ้นทะเลทรายมาถึงสวนมะกอกเทศใกล้หมู่บ้านเบธานี และใกล้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาแล้วพอข้ามภูเขามะกอกเทศและลำธารจิตโรนก็ถึง พวกที่ไปในการปีศาจเดินเข้าประตูเมือง และขึ้นไปยังพระวิหารกันแล้ว ในเทศกาลปีศาจที่พักในกรุงยากมาก เพราะผู้คนมาจากทุกทิศทุกทาง แน่นกันไปหมด แต่พระเยซูทรงมีมิตรสหายสนิทที่เบธานี จึงไปพักอยู่กับเขา

พระเยซูได้ทรงรักษาซีโมนให้หายจากโรคเรื้อน บ้านของเขาอยู่ที่เบธานี จึงเชิญเสด็จให้พระองค์ให้ไปประทับที่นั่น ที่เบธานีผู้มีหญิงผู้หนึ่งชื่อมาเรีย นำน้ำมันหอมอย่างวิเศษมาชะโลมพระเศียรพระเยซู ขณะที่พระองค์กำลังเสวยอยู่ในบ้านของซีโมนหญิงผู้หนึ่งกระทำเช่นนี้เหมือนกัน ซึ่งทำให้พวกฟาริสีโกรธแต่คราวนี้ไม่มีฟาริสีในบ้านนั้นเลย ผู้ที่เดือดร้อนกลับเป็นสาวกของพระองค์เอง เขา

กล่าวว่า เอน้ำมันอย่างดีราคาแพงมากกระทำเช่นนี้เสียของเปล่า ๆ ยูดาอิสคาริโธธเป็นตัวตั้งตัวตีเอ่ยขึ้นว่า “ทำไมไม่เอาน้ำมันนี้ไปขาย ได้เงินมาจะได้แจกเลี้ยงคนยากจน”

ความจริงยูดาไม่เป็นห่วงคนยากจนเลย เขาเป็นคนถือถุงเงินของพระเยซูและสาวก ถ้าหากเขาต้องการอะไรส่วนตัวก็แอบล้วงเงินซึ่งเป็นของคนอื่นใช้ตามสบาย เขาคิดว่าถ้าขายน้ำมันหอม ก็จะมีเงินในถุงมากขึ้น

เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสาวกบ่นว่า เรื่องน้ำมันหอมของมาเรีย ก็รับสั่งว่า “อย่าทำให้เขาเสียใจเลย เขาได้กระทำความดีแก่เรา คนจนจะอยู่กับท่านเป็นนิจ และท่านจะทำทานได้ตามใจชอบ เมื่อเราจากไปแล้ว เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไปท่านทราบธรรมเนียมของเราดีอยู่แล้วว่า ถ้าคนที่รักของเราตาย เราพรมน้ำมันหอมบนตัวเขาก่อนเอาไปฝัง มาเรียได้มาเตรียมเราไว้ให้พร้อมที่จะฝังก่อนเราตาย เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า ชื่อเสียงของหญิงผู้นี้จะเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก เพราะเขาได้ชโลมเราในวันนี้”

พวกสาวกไม่พอใจเรื่องน้ำมันหอมที่หญิงผู้นั้นจะโลมพระเศียรพระองค์ ในสองสามเดือนที่ผ่านพ้นมานี้ พระเยซูต้องรับสั่งอย่างรุนแรงกับสาวกของพระองค์ ดูเหมือนยังอยู่ไปกับพระองค์นานเข้า เขายังไม่เข้าใจในคำสั่งสอนของพระองค์ จึงทรงรู้สึกหัวขี้ขึ้นทุกวัน ความยากลำบากยังคงคอยทำพระองค์อยู่ข้างหน้า

วันหนึ่งขณะที่เดินกันไปตามถนน ขอห์นมาทูลพระองค์อย่างกุ่มิใจว่า

“พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าเห็นผู้หนึ่งรักษาคณวิกลจริตและใช้พระนามของพระองค์ ข้าพเจ้าได้ห้ามปรามเขา เขาไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะใช้พระนามของพระองค์ เพราะไม่ใช่พวกเรา”

พระเยซูตรัสว่า อย่าห้ามเขา เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อันก็เป็นฝ่ายท่านแล้ว”

วันหนึ่งมีเรื่องร้ายแรงอย่างหนึ่งเกิดขึ้น พวกสาวกต่างทะเลาะโต้เถียงกันว่า เมื่อพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์แล้ว ใครจะเป็นใหญ่ที่สุด ต่างคนต่างจะแย่งตำแหน่งสูงสุดที่สุดเป็นของตนพระเยซูจึงตรัสว่า

“ท่านไม่ควรจะแสวงหาลาภยศเป็นของตน เหมือนอย่างพวกโรมัน เขาอยากเป็นกษัตริย์ มีอำนาจใช้คน แต่ผู้ใดใครจะเป็นใหญ่ในพวกท่าน ก็จงรับใช้ผู้อื่น ช่วยเขาจนสุดความสามารถของตน ท่านอยากนั่งที่โต๊ะมีคนใช้นำอาหารมาส่งให้ หรืออยากเป็นคนใช้ส่งอาหารให้เขา ท่านคงอยากนั่งที่โต๊ะแล้วมีคนใช้มาปฏิบัติ แต่เราสมควรที่จะเป็นคนรับใช้ของท่าน คนรับใช้ของทุก ๆ คน”

พวกสาวกยังนึกแค้นแค้นอยู่เสมอ ว่าใครเป็นคนสำคัญกว่ากัน และพวกเขาคิดว่าใคร ๆ ทั้งหมด วันหนึ่งมารดาของสามคนนำลูกมาเฝ้าพระเยซู เพื่อขอให้พระองค์วางพระหัตถ์ด้วยพระพรสาวกเห็นว่าเด็ก ๆ ยุ่งไม่เข้าเรื่อง จึงบอกกับมารดาเหล่านั้นว่า ไม่ควรพาเด็กเข้ามาเลย เพราะไม่ใช่ที่สำหรับเด็ก แต่พระเยซูทรงเรียกเด็กมาหาพระองค์ ตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ มาหาเรา อย่าห้ามเขา

เลย แผ่นดินของพระเจ้ามีแต่ผู้ซึ่งคล้ายเด็กทั้งนั้น พระเจ้าไม่มีที่สำหรับผู้ที่คิดว่าเขาเป็นคนสำคัญ เด็ก ๆ เหล่านี้ไม่เห่อเหิมตั้งตัวเป็นใหญ่แต่สุภาพอ่อนโยน ถ้าท่านดูเด็กเป็นตัวอย่างก็จะดี”

แล้วพระเยซูก็ทรงวางพระหัตถ์ และอวยพรให้เด็กเหล่านั้นตามประสงค์ของมารดา

สาวกยังไม่เข้าใจเรื่องที่พระเยซูสอนอีกอย่างหนึ่ง คือการยกโทษผู้ที่กำหนดความผิด ความชั่ว ต่อเขา วันหนึ่งเปโตรทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าหากมีผู้หนึ่งกระทำผิดต่อข้าพเจ้าเสมอ ข้าพเจ้าจะยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง เจ็ดครั้งพอไหม”

เปโตรคิดว่าเจ็ดครั้งก็มากพออยู่แล้ว แต่พระเยซูรับสั่งว่า “เจ็ดครั้งคูณด้วยเจ็ดสิบ ยกโทษให้เขานับครั้งไม่ถ้วน”

เมื่อสาวกได้ยินดังนั้นก็ทราบว่ พระเยซูทรงหมายความว่าให้ยกโทษผู้ที่กระทำผิดต่อเขาทุกครั้งไป ไม่ต้องหยุดยกโทษเขารู้สึกว่าสิ่งนี้จะกระทำได้ถ้าพระเจ้าไม่ทรงช่วยเขาเขายังต้องการความเชื่อในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น จึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามีมากยิ่งขึ้น”

พระเยซูตรัสว่า “ความจริงพวกสาวกก็ยังไม่มีความเชื่อเสียเลย ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าพันธุ์ ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งต้นไม้ที่อยู่โน้นว่า “จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเลแล้วมันจะฟังท่าน”

พวกสาวกไม่มีความเชื่อมากเท่าใดเลย เขาไม่เข้าใจพระเยซู เขาริษยากันและกัน เขาคิดว่าพระเยซูคงจะเป็นกษัตริย์แล้วต่างคนก็ต่างคิดว่าจะเป็นคนนั่งข้างขวา เป็นคนสนิท เมื่อพระเยซูเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม เขาเองไม่ทราบว่าเกิดเหตุร้ายอะไร ต่างคนจึงต่างกลัวขี้ขลาด เขามีความเห็นอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า พระเยซูควรหนีไป ณ ที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งศัตรูของพระองค์จะตามไปพบ

ร้ายยิ่งกว่านั้นมีคนหนึ่งเ็นพวกสิบสองคนนี่ที่ไม่จงรักภักดีต่อพระองค์ ชื่อยูดา อิสคาริโอท ยูดาคิดแผนการร้ายแรงอย่างหนึ่งซึ่งไม่มีใครทราบ นอกจากพระเยซู

ในการที่พระเยซูทรงคอยจนพวกสาวกจะเข้าใจนั้น ไม่ได้เสียแล้ว พระองค์จะทรงคอยให้เขากลับขึ้น หรือเข้มแข็งขึ้นหรือดีขึ้น ก็ไม่ได้เช่นกัน เพราะถ้าจะทรงคอย จะต้องคอยไม่มีที่สิ้นสุด เวลาที่มีน้อยเต็มที

มีสิ่งหนึ่งที่พระองค์จะต้องทรงกระทำ ณ บัดนี้ สิ่งนั้นทรงกะไว้ตลอดมา เมื่อครั้งประทับองค์เดียวในป่า ภายหลังที่ยอห์นให้ศิลาบัพติศมาพระองค์ที่แม่น้ำจอร์แดนนั้น ทรงทราบว่าวันหนึ่งจะต้องทรงทำอะไร เวลาที่มาถึงแล้ว พระองค์ต้องเสด็จกลับไปยังพระวิหาร ซึ่งครั้งหนึ่งได้ทอดพระเนตรเขาฆ่าแกะปีสกา คราวนั้นชันษาได้สิบสองปี พระองค์ต้องเสด็จไปเตรียมสำหรับปีสกา

อีกราวสามกิโลเมตรก็จะถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จะประทับต่อไปในเบธานีไม่ได้ ต้องเสด็จกรุงเยรูซาเล็มทันที

พระองค์ทรงเรียกสาวกสองคน และสั่งเขาว่า “จงไปที่หมู่บ้าน แล้วท่านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่มีใครเลยที่นั่นเลย จงแก้มันจูงมาเถิด ถ้าเจ้าของเขาถามจะบอกว่า พระองค์ต้องประสงค์ลานี้ เขาจะให้ท่านทันที”

สาวกรีบไปโดยเร็ว เขาเข้าใจว่า พระเยซูทรงหมายความว่าอะไร เพราะเขาอ่านพระธรรม ถ้าพระเยซูจะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องกลัว พระธรรมกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ว่าจะเสด็จทางลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม คำจารึกในพระธรรมมีว่าดังนี้

“ธิดาแห่งซีโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอบนตรีแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอทรงความยุติธรรมและมีความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา”

พระเยซูเสด็จทรงลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มเป็นพระเมสสิยาห์ ในที่สุดใคร ๆ ก็จะทราบว่า พระองค์คือผู้ใดเพราะพระธรรมมีจารึกไว้ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จเข้ากรุงเช่นนี้ ให้ชนชาติยิวเตรียมพร้อมที่จะต้องรับกษัตริย์ซึ่งคอยกันมาช้านานแล้ว

คราวนี้ไม่ต้องรอคอยกันต่อไปอีกแล้ว พระเมสสิยาห์มหากษัตริย์กำลังเสด็จสู่บัลลังก์

12. ในกรุงเยรูซาเล็ม

สาวกไปที่หมู่บ้านตามรับสั่งของพระเยซูก็พบลา เขาแก้มันจูงมา บางคนเอาผ้าปูบนหลังลา บางคนก็เอาผ้าปูตามถนนเพื่อเป็นการถวายเกียรติแก่กษัตริย์

พระเยซูทรงลา พวกสาวกเดินนำหน้า พอจวนใกล้เมืองเหล่าสาวกก็โห่ร้อง พระเยซูเคยทรงกำชับไม่ให้เขาบอกใครว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ แต่เวลานี้เขาบอกทั้งโลกได้แล้ว เพราะพระเยซูมีพระประสงค์ให้ทุกคนทราบ เขายินดียิ่งที่ไม่ต้องเก็บความลับอันนี้อีกต่อไป

เขาโห่ร้องว่า “โฮซันนา” ซึ่งแปลว่า “ช่วยเราให้รอดและร้องเพลงสรรเสริญว่าดังนี้ “โฮซันนา แก่ราชโอรสของดาวิดขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ โฮซันนา ในที่สูงสุด”

นักท่องเที่ยงทั้งใน และนอกประเทศมาในกรุงแน่นไปหมดต่างก็มุ่งมาเพื่อการเลี้ยงปีศาจ ประชาชนแลเห็นขบวนแห่มาเช่นนั้นก็ระลึกถึงพระธรรมที่จารึกไว้ว่า พระเมสสิยาห์จะทรงลาเข้ามาในกรุง เขาได้ยินเสียงโห่ร้องก็เข้าใจความหมายถ้อยคำเหล่านั้น นั่นแหละผู้คนจะพากันร้องเช่นนั้น เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมาบางคนก็เลยร้องตามพวกสาวกบ้าง เสียงโฮซันนาดังก้องถนน ทุก ๆ คนดูเหมือนจะกล่าวว่า “ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” บางคนตัดกิ่งไม้มาโบกข้างหน้าขบวนเป็นการต้อนรับกษัตริย์

พวกพระ พวกฟาริสี และผู้ที่เกี่ยวกับฝ่ายปกครองเหล่านี้ไม่ยอมให้พระเยซูเสด็จมาเลย

“นี่เราจะทำอะไร” เขาปรึกษากัน “ดูซิ คนทั้งโลกติดตามท่าน”

ทั่วทั้งเมืองตื่นตื่นกันหมด มีคนแปลกถิ่นก็หลายคนที่ไม่เคยได้ยินเรื่องพระเยซูเลย

“ใครกันนะ” เขาถาม

คนที่รู้จักพระองค์ก็ตอบว่า “นั่นคือพระเยซู ศาสดาจากนาซาเร็ธ มณฑลกาลิลี”

พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร ทอดพระเนตรประชาชนที่มากันอย่างเนืองแน่น นี่ก็พระวิหารของราชบิดาและของพระองค์ด้วย ประชาชนเหล่านี้เป็นของพระบิดา และของพระองค์

กษัตริย์ชนชาติยิวคอยมานานแล้ว ในที่สุดก็เสด็จมาครอง

คืนวันนั้น พระเยซูกับสาวกกลับไปพักผ่อนที่บ้านเบธานี

เช้าวันรุ่งขึ้นเสด็จกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก แล้วเสด็จเข้าไปในพระวิหาร คราวนี้ทรงถือเอา

ด้วย

ในห้องที่ชาวต่างดาวเข้าได้นั้น เขานับเงินเสียงกะทกกันดังกริ่ง ๆ เหมือนเมื่อครั้งพอพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ ผู้รับแลกเงินนั่งกันเป็นโต๊ะ ๆ พวกนี้ทำไรในทางแลกเงินจนมังมี คนขายนกพิราบสำหรับถวายบูชาที่ยังขายอยู่ พวกคนจนต้องเสียเงินมากมายในการนมัสการพระเจ้า

พระเยซูทรงดำเนินเข้าไปในห้องนั้น ทรงถือเส้ แล้วคว้าโต๊ะแลกเงินเสีย ทรงขับไล่พวกพ่อค้าและเงิน พ่อค้าขายสัตว์พร้อมทั้งฝูงแกะฝูงวัวออกไปนอกพระวิหาร ตรัสว่า “มีคำเขียนไว้ในพระธรรมมิไซห์หรือว่า “วิหารของพระเจ้าเป็นที่อธิษฐาน”แต่เจ้าทั้งหลายมาทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร”

พวกพระ และคนสำคัญฝ่ายปกครองพากันโกรธเคืองพระเยซู ถึงกับบางคนมาเฝ้าพระองค์ ทูลถามว่า

“ท่านมีสิทธิ์อะไรที่กระทำเช่นนี้ ใครให้ท่านมีอำนาจทำการอย่างนี้ได้”

จนครบเท่าเวลานั้น พระเยซูยังไม่เคยตรัสว่า พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ แต่พระองค์ทรงปฏิบัติดังเช่นพระเมสสิยาห์ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหวังว่าพระองค์จะตรัสอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเขาจะจับผิดพระองค์ได้ แต่พระเยซูฉลาดกว่าเขา รับสั่งว่า

“เราจะตอบคำถามของท่าน ถ้าท่านตอบคำถามของเราเมื่อโยฮันบัพติสโตเทศนาสั่งสอน และให้ประชาชนรับศีลบัพติศมานั้น ใครให้สิทธิ์อันนี้แก่ท่าน”

เขาไม่ทราบว่าจะตอบว่าอย่างไร จึงปรึกษากันว่า

“ถ้าเราว่าพระเจ้าส่งยอห์นมาประกาศ ท่านจะถามเราว่า “ทำไมไม่เชื่อยอห์นเล่า” ถ้าเราว่ายอห์นไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะประกาศสั่งสอน ประชาชนก็จะโกรธและฆ่าเรา เพราะใคร ๆ พากันเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าส่งมา”

ดังนั้นพระองค์จึงตรัสตอบว่า “เราก็จะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เราได้กระทำการนี้โดยอำนาจอะไร”

ทุก ๆ วันในสัปดาห์นั้น พระเยซูเสด็จมาสั่งสอนในพระวิหาร พวกศัตรูก็พยายามมาจับผิดพระองค์ ล่อให้รับสั่งอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งจะทำให้ประชาชนเกลียดพระองค์ แต่พระเยซูก็ทรงตอบเขาหนึ่งไปทุกครั้ง วันหนึ่งเขาทูลถามพระองค์ว่า “เราควรจะเสียภาษีให้แก่ชาวโรมันหรือไม่”

คำถามนี้ตอบยาก พวกยิวเกลียดชังพวกโรมัน และถ้าพระเยซูตรัสว่า เป็นหน้าที่ที่จะต้องเสียภาษี ประชาชนก็จะเกลียดพระองค์ แต่ถ้าหากว่ารับสั่งว่าไม่ควรเสีย เขาก็จะฟ้องเจ้าเมืองโรมันให้จัดการกับพระองค์

พระเยซูตอบว่า “จงเอาเงินตรามาให้เราดู”

ใครคนหนึ่งส่งเงินแผ่นหนึ่งถวายพระองค์ ข้าพหนึ่งตีตราเป็นรูปคน พระเยซูรับสั่งถามว่า

“นี่รูปใคร”

เขาทูลว่า “รูปของซีซาร์ จักรพรรดิกรุงโรม”

พระเยซูตรัสว่า “ดีแล้ว จงทำหน้าที่ของท่านต่อซีซาร์ และต่อรัฐบาลของท่าน และจงทำหน้าที่ของท่านต่อพระเจ้าด้วย”

คำตอบนี้หลักแหลมมาก ทำให้ทุกคนยอมจำนน พระเยซูยังไม่ได้ตรัสอะไรเพียงพล้ำลงไป ที่เขาจะจับผิดพระองค์ได้เลย แต่ก็มีหลายอย่างที่ทำให้เขาโกรธ สำหรับพวกฟาริสีแล้วพระองค์ทรงใช้คำรุนแรง แล้วรับสั่งดังนี้ว่า

“จงระวังพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีให้ดี และอย่าเอาอย่างเขา เขาชอบสวมเสื้อขาวยาวเดินไปมา ชอบให้คนเคารพพินอบพิเทากลางถนน และนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่การเลี้ยงตลอดเวลาเขาเรียกเอาเงินหญิงแม่หม้าย และปกปิดความชั่วของตนโดยอธิษฐานยืดยาว”

ทรงหันไปทางฟาริสี รับสั่งว่า

“วิบากแก่เจ้าพวกฟาริสี เจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ที่มีศพเนาเปื้อย ใครเดินข้ามไปก็ไม่ทราบว่าจะไรอยู่ภายในนั้น ไม่มีใครทราบว่าเจ้าร้ายอย่างไร เจ้าพวกงูร้าย เจ้าจะพันโทษซึ่งพระเจ้าจะทรงปรับเจ้าได้อย่างไร”

พระองค์ทรงละจากพวกฟาริสี แล้วเสด็จเข้าไปในพระวิหารที่เขาถวายทรัพย์ พวกเศรษฐีต่างก็นำเงินเป็นถุง ๆ เทลงไปในหีบ ขณะนั้นมีหญิงหม้ายยากจนผู้หนึ่ง นำสตางค์มาหย่อนในหีบแต่เพียงสองสตางค์เท่านั้น

พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาตรัสแก่เขาว่า

“เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า หญิงหม้ายยากจนผู้นี้บริจาคเงินถวายมากกว่าเศรษฐีอีก เพราะเศรษฐีมีทรัพย์มากมายและเขานำมาถวายนั้นเป็นเงินเหลือใช้ แต่หญิงหม้ายนี้ขัดสนยังนำเงินที่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่หีบ”

ตลอดสัปดาห์นั้น พระเยซูทรงสั่งสอนและเล่าเรื่องอุปมาให้ประชาชนที่ล้อมรอบพระองค์ฟังทุกวัน เรื่องสุดท้ายมีว่าดังนี้

“สักวันหนึ่งเราจะนั่งบัลลังก์ของเรา และพิพากษานานาชาติ เราจะบอกแก่บางคนว่า

“ท่านทั้งหลายได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับรางวัลที่ทรงเตรียมไว้แล้วสำหรับท่าน เพราะว่าเมื่อเราอยากอาหารท่านก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ได้ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเรา เราขาดเครื่องนุ่งห่มท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรา เมื่อเราเจ็บไข้และถูกขังในเรือนจำท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา

ขณะนั้นบางคนจะถึงแปลกใจ และกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำการเหล่านี้ให้พระองค์เมื่อไร

“เราจะกล่าวแก่เขาว่า “ท่านเมตตาต่อคนอัครคัคฆสันและคนเจ็บไข้ และคนที่คอยยาก ซึ่งล้วนเป็นผู้ต่ำต้อยในโลกนี้ ในเวลานั้นท่านไม่ทราบว่ ความเมตตาที่ท่านแสดงต่อคนพวกนี้นั้น แท้ที่จริงท่านได้กระทำต่อเราด้วย”

“แล้วเราจะบอกแก่บอกคนว่า “ไปให้พ้นเถะพระเจ้าทรงตัดขาดจากท่านเสียแล้ว เพราะว่าเมื่อเราคอยยาก หิวกระหายไม่มีเครื่องนุ่งห่ม ป่วยไข้ และถูกขังในเรือนจำ ท่านไม่ได้เหลียวแลช่วยเราเลย”

“คนพวกนี้จะประหลาดใจเช่นเดียวกัน เขาจะกล่าวว่ “พระองค์เจ้าข้า เมื่อไรที่ข้าพเจ้าเห็นพระองค์คอยยาก หิวกระหาย ไม่มีเครื่องนุ่งห่ม ป่วยไข้หรือถูกขังในเรือนจำ ถ้าพวกข้าพเจ้าเห็นพระองค์ต้องประสงค์สิ่งใด ก็จะต้องนำมาถวาย”

“และเราจะบอกเขาว่า “คนยากจนมีอยู่มากมายที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่ท่านไม่ช่วยเขาเมื่อท่านเพิกเฉยต่อเขา ท่านก็เพิกเฉยต่อเราด้วย เวลานี้สายเสียแล้ว”

ทั้งพวกพระและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองไม่ทราบว่าจะจัดการกับพระเยซูอย่างไรดี ถึงจะเป็นพระเมสสิยาห์จริง เขาก็ทั้งเกลียดและทั้งกลัวพระองค์ เขากลับพวกโรมันด้วย เจ้าเมืองโรมันจะว่อย่างไรถ้าหากทราบว่ มีใครคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มสมมุตตัวขึ้นเป็นกษัตริย์ของชาวยิว

ทั้งพวกพระ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอยากปลงพระชนม์พระเยซู แต่ไม่ทราบว่าจะใช้อุบายอย่างไร เพราะไม่ว่าจะเสด็จกรุงเยรูซาเล็มเวลาไหนมีประชาชนห้อมล้อมพระองค์อยู่เสมอ ถ้าจะจับพระองค์ ประชาชนคงไม่ยอมแน่ ดูเหมือนผู้คนจะพากันเชื่อแล้วว่พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว แต่พวกศัตรูของพระองค์คบคิดกันว่ จะต้องกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การเลี้ยงปีศาจก็จวนจะถึงอยู่แล้ว

คนหนึ่งออกความเห็นว่ “เราจะต้องจับพระเยซูเสีย ะ”

“จริงซี” คนอื่น ๆ เห็นด้วย “จะคอยถึงปีศาจไม่ได้ ถ้าหากว่จับท่านวันนั้นคงเกิดจลาจลแน่”

เขาจนปัญญาไม่ทราบว่าจะจับพระองค์ด้วยวิธีใด ผู้ที่ปราดเปรื่องที่สุดในกรุงเยรูซาเล็มคิดไม้ออกว่จะทำอย่างไรดี

มีเสียงเคาะที่ประตู สวากคนหนึ่งนลิปสองคนนั้นมาหาพวกพระและเจ้าหน้าที่

ชื่อของเขานะหรือ-ยูดา อิสคาริโอธ

ยูดาพูดว่ “ถ้าข้าพเจ้านำจับพระเยซู ท่านจะให้อะไรข้าพเจ้าละ”

พวกพระและเจ้าหน้าที่แทบจะไม่เชื่อหูตนเอง เขาตอบว่ “ถ้านำจับได้ เราจะให้เงินสามสิบแผ่น”

เพียงเงินสามสิบแผ่นเท่านั้น ยูดาตกลงจะนำเขาไปจับพระเยซูในเวลาทีพระองค์ประทับตามลำพังกับสวากลิปสองคน

ยูดาสั่งว่า “เวลาข้าพเจ้าบอกท่านก็ขอให้ส่งทหารไป สวาททุกคนอยู่ที่นั่นด้วย ทหารจะไม่รู้จัก
ว่าใครเป็นใคร ฉะนั้นข้าพเจ้าจะจูบพระองค์ ผู้ที่ข้าพเจ้าจูบนั่นแหละเป็นผู้ที่ท่านต้องการ”

อีกไม่นานนักในคืนใดคืนหนึ่งที่มีด ที่เจียบสด ไม่มีใครเห็น และแล้วจะไม่มีใครต้องเป็นทุกข์
เป็นร้อนเรื่องพระเยซูชวาวนาซาเรธอีกต่อไป

13. คืนวันสุดท้าย

วันนั้นเป็นวันพฤหัสบดี วันศุกร์บ่ายเขาก็จะมาลูกแกะสำหรับการเลี้ยงปีศา และกลางคืนวันศุกร์ชนชาติยิวที่เป็นผู้ชอบธรรมก็จะรับประทานแกะในการเลี้ยงปีศา พวกเขาไม่แน่ใจว่าพระองค์จะโปรดให้ฉลองปีศาจกันที่ไหน

แต่พระเยซูไม่ทรงคอยจนถึงวันศุกร์ ในการที่จะมีการเลี้ยงกับเขาในวันพฤหัสบดีนั่นเอง พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนจากบ้านเบธานีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม รับสั่งให้เขาไปหาชายมีชื่อผู้หนึ่ง

“ไปหาเขาแล้วบอกกับเขาว่า ถึงเวลาแล้ว เขาจะพาท่านไปชี้ห้องที่เราจะเลี้ยงกัน แล้วจงไปเตรียมอาหารเถาะ”

คืนวันนั้นพระเยซูและสาวกสิบสองคนไปพบกันที่บ้านหลังนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม มีอาหารจัดเตรียมไว้สำเสร็จบนห้องชั้นที่สอง

ขณะที่รับประทานด้วยกัน พระเยซูรับสั่งว่า “คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศต่อเรา”

ทุกคนหยุดรับประทาน ต่างคนต่างสงสัยตนเองว่าจะไม่จงรักภักดีต่อพระเยซู จึงทูลถามว่า

“พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าหรือ”

พระเยซูตรัสแต่เพียงว่า

“เป็นคนหนึ่งในพวกท่านสิบสองคนที่แหละ ถ้าผู้ทรยศต่อเรานี้ไม่เกิดมาก็จะดีกว่า”

สักครู่หนึ่งยูดา อิสคาริโอทก็ลุกขึ้น ออกจากห้อง ไป เหล่าสาวกหาทราบไม่ว่าเขาไปไหน

พระเยซูตรัสอีกว่า

“เรามีความปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะกินปีศาจนี้กับท่าน ท่านก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน แต่เราจะไม่กินปีศาจนี้กับท่านจนกว่าจะถึงวันอันสำราญ ซึ่งเราจะอยู่ร่วมกันอีก”

พระองค์ทรงหยิบขนมปังขึ้นหนึ่ง ขอบพระคุณพระเจ้าแล้วหักออกส่งไปให้เหล่าสาวกซึ่งเหลือเพียงสิบเอ็ดคนเท่านั้น พระองค์รับสั่งถ้อยคำที่เขาไม่เข้าใจว่าดังนี้

“จงรับและกินขนมปังนี้แหละเป็นกายของเรา”

พระองค์ทรงหยิบน้ำองุ่นถ้วยหนึ่ง แล้วขอบพระคุณอีกส่งถ้วยไปให้สาวกและรับสั่งว่า

“จงดื่ม-ทุกคน-ดื่มน้ำองุ่นนี้ นี่เป็นโลหิตของเราซึ่งไหลออก เพื่อบาปผิดของมนุษย์จะได้โปรดยกเสีย ต่อไปในวันหน้าจงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเราเสมอ” แล้วเขาก็ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยกัน คืนนั้นมีด เขาพากันเดินไปที่ภูเขามะกอกเทศ

ขณะที่เดินกันไปในคืนนั้น พระเยซูรับสั่งแก่เหล่าสาวกว่า

“คืนวันนี้ท่านจะทิ้งเรา เพราะมีคำเขียนไว้ในหนังสือพระธรรมว่า “เมื่อผู้เลี้ยงแกะได้รับภัย พิบัติฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป” แต่เราจะพบกับท่านอีก

เปโตรทูลอย่างกล้าหาญอีก”

“ถึงแม้ใคร ๆ จะละทิ้งพระองค์ ข้าพเจ้าจะอยู่กับพระองค์”

พระเยซูตรัสตอบว่า

“คืนนี้ก่อนไก่ขันย่ำรุ่ง ท่านจะปฏิเสธสามครั้งว่าท่านไม่รู้จักเรา”

แต่เปโตรยืนยันว่า ถึงแม้จะต้องตายเขาก็จะซื่อตรงต่อพระองค์ และสาวกอื่น ๆ ก็ปฏิบัติตาม เช่นเดียวกัน

ในที่สุดเมื่อมาถึงเกิธเซมาน เวลาค่อนข้างดึกแล้ว พระเยซูตรัสแก่สาวกว่า

“จงนั่งคอยที่นี่ ขณะที่เราไปอธิษฐาน”

พระองค์ทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์น ไปห่างจากคนอื่น ๆ แล้วตรัสว่า

“เราเป็นทุกข์มาก ไม่ทราบว่า จะทนต่อไปอีกได้หรือไม่จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

พระเยซูทรงดำเนินไปอีกสองสามก้าว แล้วทรงคุกเข่าอธิษฐานว่าดังนี้

“โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้จอห์นนี้เลื่อนพ้นไปจากข้อพระองค์เถิด โปรดอย่าให้สิ่งเหล่านี้บังเกิดแก่ข้าพระองค์เลย แต่กระนั้นก็ขออย่าให้เป็นไปตามความปรารถนาของข้าพระองค์ ขอให้เป็นไปตามชอบน้ำพระทัยของพระองค์”

เมื่ออธิษฐานแล้ว ก็เสด็จกลับมายังสาวกทั้งสาม เปโตร ยากอบ และยอห์น ทั้งสามหลับสนิท พระเยซูทรงปลุกเปโตรขึ้น รับสั่งว่า

“เป็นอย่างไรนะ ท่านจะเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ จงตื่นขึ้นแล้วอธิษฐาน อธิษฐาน สำหรับตัวท่านเอง ท่านต้องการกำลังเพราะท่านไม่แข็งแรงเท่าที่ควร”

พระเยซูเสด็จไปจากเหล่าสาวก และทรงอธิษฐานว่า

“ข้าแต่พระบิดา ถ้าข้าพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานแล้วขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ครั้นเสด็จกลับมา สาวกต่างนอนหลับสนิท เพราะเหนื่อยด้วยกันทุกคน

ครั้งที่สามเสด็จไปอธิษฐานอีก อธิษฐานใช้ถ้อยคำเหมือนกับคราวก่อน แล้วทันใดนั้นทรงมีพระกำลังขึ้น เสด็จมาหาเหล่าสาวกทรงปลุกเขาว่า

“ท่านยังนอนหลับอยู่อีกหรือ นี่ก็นอนกันมานาน บัดนี้ถึงเวลาแล้ว เราจะต้องถูกจับส่งไปให้คนบาป ลุกขึ้นเถอะ คนทรยศมาแล้ว”

ขณะที่ตรัสอยู่นั้น ทหารหมู่หนึ่งถือดาบถือพลองพรวดเข้ามาทางพุ่มไม้ ยูดาวิศคาริโธสนำหน้า ยูดาตรงรีเข้ามาถึงองค์พระเยซูแล้วจับพระองค์ ทูลว่า

“พระอาจารย์เจ้าข้า”

พระเยซูรับสั่ง “สหายเอ๋ย ท่านมาทำไม”

แล้วทหารก็เข้าล้อมจับพระองค์ ไม่ให้หนีไปได้

เปโตรตื่นขึ้น เขานำดาบติดตัวมาด้วย จึงชักออกฟันหูทหารผู้หนึ่งขาด พระเยซูตรัสกับเปโตร ว่า “จงเอาดาบไปตีฟันเสียพระบิดาโปรดให้เรารับการทรมานนี้ ถ้าเราทูลขอ พระองค์จะทรงช่วยเรา แต่จะไม่เป็นเช่นนั้น”

แล้วพระเยซูผินพระพักตร์ไปทางหมู่ทหารตรัสว่า

“ทำไมท่านถือดาบถือพลองมาจับเราเหมือนกับเราเป็นผู้ร้าย เราสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านจะจับเรานั้นก็ได้ แต่ท่านไม่ทำ นี่แหละพระธรรมได้กล่าวไว้แล้วว่า เหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นแก่พระเมสสิยาห์”

เหล่าสาวกไม่กล้าอยู่นั้นต่อไป ต่างคนต่างกลัวเลยหนีไปหมด ทั้งพระเยซูไว้ในหมู่ศัตรูแต่พระองค์เดียว

14. วันสุดท้าย

พวกทหารจับพระเยซูพามายังกรุงเยรูซาเล็ม แล้วนำมาที่วังของมหาปุโรหิต พวกหัวหน้าพระและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองกำลังประชุมปรึกษากัน

ที่ประชุมตกลงกันแล้วว่า จะต้องปลงพระชนม์พระเยซูแต่หาเหตุอันใดมาฟ้องร้องพระองค์ไม่ได้ เขาต้องพิสูจน์ว่าพระองค์ตรัสหรือทรงกระทำอย่างไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นความผิดถึงจะลงโทษพระองค์ พยานเท็จก็หาไม่ปรากฏว่าพระเยซูได้หลายคนแล้ว แต่หาผู้ให้การตรงกันสองคนไม่ได้

ในที่สุดมหาปุโรหิตผู้มีนามว่า คายาฟา ยืนขึ้นพูดว่า

“ท่านได้ยินเรื่องที่เขาปรักปรำท่านแล้ว ท่านจะไม่ต่อสู้บ้างหรือ”

พระเยซูไม่ตรัสตอบ

มหาปุโรหิตกล่าวซ้ำอีก

“ในพระนามของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราขอถามว่า ท่านเป็นพระคริสต์ พระเมสสิยาห์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?”

พระเยซูตรัสตอบว่า

“ท่านว่าถูกแล้ว”

เท่านั้นเองที่ประชุมต้องการฟัง คายาฟาถือศีลของตนด้วยความโกรธ ตะโกนลั่นว่า

“ทำไมเราจะต้องหาพยานอีกเล่า ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดอยู่กับปากแล้ว เขาว่าเป็นพระเจ้า ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร”

ที่ประชุมทั้งหมดตอบว่า “ความปรบโทษถึงตาย”

แล้วมีบางคนถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ เขาปิดพระเนตรเสียแล้วตบพระองค์ ตะโกนว่า

“ถ้าเจ้าเป็นพระเมสสิยาห์ เจ้าคงรู้ว่าใครตบเจ้า บอกหน่อยเถอะเมสสิยาห์ บอกซิว่าใครตบ”

ที่วังในห้องต่อไปจากห้องนั้น สาวกผู้หนึ่งยืนอยู่ ความเชื่อซึ่งเขามีอยู่ครั้งหนึ่งกำลังจะเหือดหายไปแล้ว ผู้นั้นคือเปโตรสาวกอีกผู้หนึ่งรู้จักกับพระ ได้ล่วงหน้าไปก่อนแล้วสั่งหญิงคนใช้ให้อนุญาตเปโตรเข้าไปด้วย

หญิงผู้นั้นมองดูเปโตรแล้วถามว่า “ท่านอยู่กับพระเยซูไม่ใช่หรือ”

เปโตรตอบว่า “ที่เจ้าพูดนั้นข้าไม่รู้เรื่อง”

คืนนั้นหนาว พวกคนรับใช้มหาปุโรหิตยืนผิงไฟกันอยู่ เปโตรก็เข้าไปผิงไฟด้วยคนหนึ่ง คนใช้พูดว่า

“ท่านเป็นสาวกของพระเยซูด้วย”

ความเชื่อของเปโตรสูญไปสิ้นแล้ว เขาตอบว่า
“ข้าไม่ได้เป็น”
แต่สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งมายืนยันว่า
“แน่แล้ว ท่านเป็นสาวกของพระเยซูท่านมาจากกาลิลีฟังเสียงพุดก็รู้”
เปโตรสวดสาบาน แล้วกล่าวว่า “เราไม่เคยรู้เลยว่าพระเยซูที่ท่านพุดถึงนี่คือใครกัน”
ขณะนั้นไก่ขัน แล้วพระเยซูก็เสด็จออกประตูไป และทรงทอดพระเนตรมายังเปโตร
เปโตรระลึกถึงคำตรัสของพระเยซูขึ้นได้
“วันนั้นก่อนไก่ขันท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”
เปโตรออกจากวังไป ร้องไห้เป็นทุกข์มาก
ที่ปรึกษาใหญ่ของชาวยิวตัดสินประหารชีวิตได้ แต่จะลงโทษเองไม่ได้ เจ้าเมืองโรมันผู้เคียวที่
ตั้งลงโทษ
เจ้าเมืองโรมัน ชื่อพนทิโอปีลาต มากรุงเยรูซาเล็ม ในการเลี้ยงปีศาจ พอสว่างเขาก็พาพระเยซูมา
วังปีลาต
เมื่อยูดา อิสคาริโอทเห็นเหตุการณ์ดังนั้น รู้สึกความผิดของตน เขามาหาพวกพระนำเงินสามสิบ
แผ่นมาคืน แล้วกล่าวว่า
“ข้าพเจ้าผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าล่อลวงท่านผู้ปราศจากราศี”
พวกพระกลับเยาะเย้ย
“นั่น ไม่ใช่การอะไรของเรา เอาเงินของเจ้ากลับไปเถอะ”
แต่ยูดาทิ้งเงินลงกับพื้น วิ่งออกไปข้างนอก เขาเอาเชือกไปเส้นหนึ่ง ปีนขึ้นไปบนต้นไม้แล้วผูก
คอตาย เพราะการที่เขาล่อลวงพระเยซูเช่นนี้ เขาทนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้
ขณะพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าปีลาต ที่ปรึกษาได้ฟ้องว่าพระเยซูตั้งพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของ
พวกยิว เขากล่าวโทษพระองค์ว่า กำลังชักชวนผู้คนให้กะด้างกะเดื่องต่อซีซาร์ และคิดว่าปีลาตคงจะ
ลงโทษพระองค์ถึงตาย เพราะพวกโรมันคงจะกลัวว่าพระเยซูจะขบถต่อรัฐบาล โรมัน
ปีลาตทูลถามพระเยซูว่า
“ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?”
พระเยซูตรัสตอบว่า
“ท่านว่าถูกแล้ว”
แล้วพวกพระและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ก็ปรับปราพระเยซูหลายประการ
ปีลาตทูลถามพระเยซูอีกครั้งหนึ่งว่า

“ท่านจะไม่พูดอะไรบ้างหรือ ได้ยินไหมที่เขาปรักปรำท่าน”

แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบว่าอย่างไร ปีลาตประหลาดใจและแลเห็นว่าที่ปรักปรำนำพระเยซูมาหา ก็เพราะมีสาเหตุอยู่ข้อเดียวเท่านั้นคือเขาวิธยาพระองค์

ขณะนั้นประชาชนมาฟังการตัดสินกันเนืองแน่น ส่วนมากเคยเป็นผู้ติดตามพระเยซูมาแล้ว แต่บัดนี้เขาเลิกติดตามพระองค์เมื่อเขาเห็นพระเยซูถูกไต่สวนคล้ายกับผู้ร้าย เขาก็ตัดสินใจว่าพวกพระและเจ้าหน้าที่เป็นฝ่ายถูก แล้วต่างก็พูดปรักปรำพระเยซูด้วยเหมือนกัน

ปีลาตไม่แน่ใจว่าจะปล่อยพระเยซูไปดีหรือไม่ ทันใดนั้นก็นึกขึ้นมาได้ว่า ธรรมเนียมพวกยิว นั้น ทุก ๆ ปีสกาเขาปล่อยนักโทษคนหนึ่ง

ปีลาตกล่าวว่า “ทุก ๆ ปีเราเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งบัดนี้ท่านจงเลือกเอา ในคุกเรามีนักโทษผู้หนึ่ง ชื่อบารับบาสคนที่ก่อการขบถเมื่อเร็ว ๆ นี้ เราคิดจะตรึงเขาเสีย แต่ก็มีอีกคนหนึ่งคือ พระเยซู คนไหนล่ะที่เราควรปล่อย บารับบาสผู้ร้ายหรือพระเยซูที่เรียกกันว่าพระคริสต์”

เสียงตะโกนกึกก้อง

“บารับบาส”

ปีลาตไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี จึงพูดกับประชาชนอีก

“เราจะทำอย่างไรกับพระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์”

เสียงตะโกนกึกก้องอีก

“ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาบนกางเขนจนกว่าเขาจะตาย”

ทุก ๆ คนดูเหมือนจะเป็นศัตรูกับพระองค์เสียทั้งนั้น แต่กระนั้นปีลาตก็ลองอีกครั้งหนึ่ง

“แต่เราหาความผิดในท่านผู้นี้ไม่ได้”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองชาวยิวตอบว่า “กฎหมายของเราลงโทษเขาถึงตาย เพราะเขาแสรังทำตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ปีลาตร้อนใจ เขากลับมาทูลพระเยซูอีก แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบ

“ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่ามีอำนาจจะตรึงท่าน และมีอำนาจจะปล่อยท่านได้”

พระเยซูตรัสว่า

“ท่านจะมีอำนาจเหนือเรา ก็หาไม่ได้ เว้นแต่พระเจ้าจะประทานแก่ท่าน”

เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้นก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์อีก แต่ประชาชนจับกลุ่มกันมากขึ้นทุกที เสียงก็ดังขึ้น ดูเขากระหายเลือดไปตาม ๆ กัน ตะโกนอีกว่า

“ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย”

ปีลาตตอบว่า

“จะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายหรือ”

หัวหน้าพระทั้งหลายของพวกยิว ซึ่งเกลียดชังซีซาร์เป็นที่ยิ่ง ตอบว่า

“กษัตริย์ของพวกเราไม่มี เว้นแต่ซีซาร์”

ปีลาตเป็นคนอ่อนแอ ผู้ต่อไปอีกไม่ไหว เขานึกหวั่น ๆ อยู่เหมือนกันว่าซีซาร์จะว่าอย่างไร ถ้าหากไม่ตรึงผู้ที่ตั้งตนเป็นกษัตริย์ของพวกยิว

“เอาเขาไป” ปีลาตสั่ง “เอาเขาไปตรึงเสียเถอะ”

ก่อนที่เขาจะนำพระเยซูไปตรึง เขาโบยพระองค์ด้วยเชือกหนัง ซึ่งผูกตะปูแหลมหรือเศษแก้ว หวดลงไปทีหนึ่งก็เป็นแผลโลหิตไหลและฟกช้ำ ทหารโรมันที่โบยพระองค์ก็นึกสนุกขึ้นมาเลยนำเสื้อสีม่วง มาสวมให้พระองค์ แล้วเขาก็ทำมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์เหมือนที่จักรพรรดิโรมันสวม แต่มงกุฏนี้เป็นหนามทิ่มแทงพระเศียรจนโลหิตไหล ไชวมพระพักตร์ ทหารบางคนก็ถ่มน้ำลายรดบ้างก็มาเยาะเย้ย คำนับพระองค์แล้วพูดว่า

“กษัตริย์ของพวกยิว ขอให้ทรงพระเจริญ”

แล้วเขาถอดเสื้อสีม่วงออก แล้วสวมฉลองพระองค์ให้ตามเดิม เขาพาพระองค์ออกไปนอกเมือง เพื่อไปตรึง พระเยซูทรงเหนื่อยอ่อนแบกกางเขนของพระองค์เช่นผู้ที่ถูกตรึงไม่ไหว ทหารจึงเกณฑ์ชายผู้หนึ่งมาจากเมืองคูเรเนชื่อซีโมน ให้แบกกางเขนแทน

เขามาถึงเนินแห่งหนึ่งชื่อ กลโกธา แล้ววางกางเขนลงเขาถอดฉลองพระองค์พระเยซูออก จับพระองค์เหยียดบนกางเขน เหยียดพระหัตถ์ทั้งสองข้าง แล้วตอกตะปูตรึงพระหัตถ์และพระบาทลงบนกางเขน เสร็จแล้วก็ยกกางเขนขึ้นปัก พระเยซูห้อยติดอยู่ ข้างบนกางเขนเขาเขียนป้ายติดว่า “นี่คือกษัตริย์ของชนชาติยิว” เขาตรึงโจรผู้ร้ายสองคนพร้อมกับพระองค์ เอาไว้ข้างซ้ายคนหนึ่ง และข้างขวาคนหนึ่ง

พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดยกโทษแก่เขาเพราะเขาไม่ทราบว่าเขาทำอะไร”

พวกทหารเอาฉลองพระองค์มาแบ่งกัน แต่ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง เขาจึงจับฉลากกันว่าใครควรจะได้

ทหารนำน้ำองุ่นเปรี้ยวมาถวาย เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดแต่ไม่ทรงดื่ม ผู้คนผ่านไปมาแล้วร้องตะโกนเยาะเย้ยพระองค์

“ทรงช่วยคนอื่นได้ แต่ทำไมไม่ช่วยตัวเองเล่า” โจรผู้หนึ่งหันหน้ามาพูดหยาบซ่าต่อพระองค์

“ท่านเป็นพระคริสต์มิใช่หรือ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด”

แต่โจรอีกผู้หนึ่งห้ามปรามว่า

“เจ้ายังจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าอีกหรือ เรากำลังจะตายอยู่แล้ว เจ้าไม่กลัวหรือที่พูดดังนั้น เราถูกลงโทษถึงตายก็สมควรแล้วแต่ท่านผู้นี้มีได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างไร” แล้วเขาทูลพระเยซูว่า

“พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแผ่นดินของพระองค์แล้ว”

พระเยซูตรัสตอบว่า

“เราบอกเจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในสวรรค์”

มารดาของพระเยซูและหญิงอื่น ๆ ที่ชอบพอกับพระองค์ได้มายืนอยู่ใกล้ ๆ ทางเขน ยอห์นสาวกก็อยู่ที่นั่นด้วย พระเยซูตรัสกับมารดาของพระองค์และยอห์นว่า

“ตั้งแต่นี้ต่อไปยอห์นจะเป็นบุตรของท่าน ยอห์น นี่คือมารดาของท่าน”

ยอห์นก็รับมารดาของพระเยซูไปบ้านของตนตั้งแต่นั้นมา

ต่อมาอีกหลายชั่วโมง ถึงเวลาที่ในเมืองเขมาลูกแกะสำหรับการเลี้ยงปีศา มณปคคคุมพระอาทิตยมีดหมด มีดเหมือนเวลากลางคืน

พระเยซูทางเปล่งเสียงดัง

“พระเจ้าข้าเหตุไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์” ประชาชนพากันสนใจ คิดว่าจะเกิดอะไรต่อไป พระเยซูทรงอ่อนเปลี้ยมากขึ้น ตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

ทหารวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำส้มใส่ปลายไม้ส่งที่พระโอบริฐของพระองค์

พระเยซูตรัสอีกครั้งหนึ่ง

“สำเร็จแล้ว พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากวิญญาณจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์พระองค์”

พระเสีรอ่อนชลลงมา มีเสียงดังคล้ายฟ้าร้อง และแผ่นดินไหว

พอเสียงสงบลง ทหารโรมันผู้หนึ่งพูดว่า

“แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

แต่พระเยซูไม่ทรงได้ยินเสียงแล้ว พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว

ครั้นตกเย็นวันนั้นโยเซฟฮาริมาธยาได้ไปหาปีลาต โยเซฟเป็นเศรยฐี มีคนนับหน้าถือตามาก และเขาเลื่อมใสในพระเยซูเขากลัวพวกยิว จึงแอบไปหาปีลาต เพื่อขออนุญาตรับพระศพพระเยซูปีลาตก็อนุญาต

โยเซฟมาที่ทางเขน เอาพระศพลง แล้วห่อด้วยผ้าเนื้อดีนำไปไว้ที่อุโมงค์แห่งหนึ่ง ที่เจาะเข้าไปในศิลา ญาติมิตรสหายของพระองค์จะนำเครื่องหอมมาพรมพระศพไม่ได้ จนกระทั่งภายหลังวันสะบาโต

พอบรรจพระศพแล้ว เขาก็ลี้ภัยหนีก่อนใหญ่มาปิดที่ปากอุโมงค์

มาเรียมักคาลา และมาเรียมารดาของพระเยซูมาขึ้นคูเขาบรรจुพระศพท่านผู้เป็นที่รักยิ่ง

15. กษัตริย์ผู้มีชัย

รุ่งขึ้นถัดจากวันสะบาโต หญิงสามคนมาที่สวนที่เขาฝังพระเยซูไว้ เขานำน้ำมันหอมและเครื่องหอมมาชโลมพระศพของพระองค์ตามธรรมเนียม

พอมาตามทางเขาระลึกขึ้นได้ว่า หินก้อนใหญ่ปิดอยู่ปากอุโมงค์ แล้วจะเข้าไปข้างในได้อย่างไร

“ใครจะช่วยเรากลับหินนั้นออกล่ะ” เขาต่างถามกัน

แต่เมื่อไปถึงอุโมงค์แล้ว เขาเห็นก้อนหินกลิ้งออกมาแล้วใครคนหนึ่งมาก่อนหน้านี้ ปากอุโมงค์จึงเปิด

หญิงทั้งสามคนเดินเข้าไปในอุโมงค์ พบชายหนุ่มผู้หนึ่งสวมเสื้อผ้าสีขาวนั่งอยู่มุมหนึ่ง พอเห็นหญิงเหล่านั้นประหลาดใจชายหนุ่มจึงกล่าวว่า

“อย่าพิศวงงงงวยเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชวนาซาเรธ ซึ่งถูกตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ ทรงฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว จงดูที่ที่เขาวางพระศพของพระองค์เถิด”

เขาดูและเห็นว่าพระศพไม่ได้อยู่ที่นั่นจริง ๆ

ชายหนุ่มนั้นกล่าวต่อไป

“จงไปเดี๋ยวนี้ไปบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว”

หญิงทั้งสามก็รีบออกจากอุโมงค์ ตัวสั่นด้วยความกลัวและความประหลาดใจ หญิงผู้หนึ่งชื่อมาเรียมัคดาลาวังไปพบสาวกสองคน คือยอห์นและเปโตร นางจึงร้องเรียกและบอกว่า

“ใครเอาพระศพพระเยซูออกจากอุโมงค์แล้ว และเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหนก็ไม่ทราบ”

ยอห์นและเปโตรรีบวิ่งมาที่อุโมงค์ยอห์นวิ่งเร็วกว่าจึงมาถึงก่อน เขามองเข้าไปทางปากอุโมงค์แลเห็นผ้าขาวที่ห่อพระศพพับวางอยู่อย่างเรียบร้อย แต่ไม่มีพระศพอยู่ในนั้น เปโตรวิ่งมาทัน พรวดเข้าไปในอุโมงค์ทันที ก็มองเห็นแต่ผ้าพับไว้ ทั้งยอห์นและเปโตรจึงกลับบ้าน จนปัญญาคิดไม่ออก

ขณะนั้นมาเรียมัคดาลากลับมาอีก ยืนอยู่ในสวนใกล้กับอุโมงค์ ร้องไห้เสียจนหัวใจแทบแตกสลาย พอหันมาก็เห็นชายผู้หนึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ ชายนั้นกล่าวว่า

“เจ้าร้องไห้ทำไม มหาไคร”

มาเรียเข้าใจว่าชายนั้นเป็นคนทำสวน นางพูดสิ่งที่กำลังสอื้น

“นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกดิฉันให้รู้ว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”

ชายนั้นเรียกชื่อนางเบา ๆ

“มาเรีย”

นางเหลือบตามองคู่อีกครั้งหนึ่งจำเสียงได้ไม่ใช่ใครอื่น คือพระเยซู พระเยซูทรงเรียกนาง
“พระอาจารย์เจ้าข้า”

นางรีเข้าไป คล้ายกับว่าจะเหนียวรั้งพระองค์ไว้ พระเยซูรับสั่งอีกครั้งหนึ่ง เป็นองค์พระเยซูจริง

๑

“อย่าเหนียวรั้งเราไว้ เรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเราบนสวรรค์ จงไปหาพวกสาวกบอก
เขาว่า เรากำลังจะไปหาพระบิดาของเรา”

แล้วมาเรียกก็ไปบอกสาวกว่า

“ข้าพเจ้าเห็นพระองค์เจ้าแล้ว”

ต่อมาไม่มีใครจำได้หมดทุกอย่างว่า เกิดอะไรขึ้นบ้างในวันนั้น ไม่มีใครทราบว่าเรื่องราวเป็น
อย่างไรกันแน่ ไม่มีใครทราบว่าเชื่อดีหรือไม่เชื่อดี ว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจริง ๆ

ตอนบ่ายวันนั้น สาวกสองคนกำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอู เขา
สนทนากันถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันศุกร์และวันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ขณะที่พูดกันอยู่มีชายแปลกหน้าผู้หนึ่งเข้า
ร่วมวงสนทนาด้วย ชายแปลกหน้าถามว่า

“ท่านพูดถึงเรื่องอะไร”

สาวกหยุดพูด เขารู้สึกเสرวิใจจนไม่อยากกล่าวอะไรต่อไปอีกแล้ว แต่คนหนึ่งตอบว่า

“ท่านเป็นนักท่องเทียวผู้เดียวในกรุงเยรูซาเล็มกระมังที่ไม่ทราบเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในสอง
วันนี้”

ชายแปลกหน้าถามว่า “เหตุการณ์อะไรกัน”

สาวกตอบว่า

“อ้าว เรื่องพระเยซูนาซาเร็ธอย่างไรล่ะ”

“ท่านเป็นทั้งผู้เผยพระวจนะใหญ่ยิ่ง และเป็นทั้งอาจารย์พวกหัวหน้าพระ และเจ้าหน้าที่ฝ่าย
ปกครองตรึงท่านเสียที่กางเขนเราเคยหวังกันว่าท่านจะเป็นพระเมสสิยาห์ ซึ่งจะมาช่วยชนชาติยิวให้รอด
แต่ทว่าท่านสิ้นชีพมาแล้วสองวัน แล้วก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นพวกผู้หึงเขาไปที่อุโมงค์แล้ว กลับมาเล่า
ว่าท่านฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

ชายแปลกหน้าพูดว่า

“นี่ท่านไม่ใช่ความคิด ช่างไม่ยอมเชื่อฟังคำทำนายของผู้เผยพระวจนะเสียเลย ไม่ทราบดอก
หรือว่า พระเมสสิยาห์จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น เพื่อจะได้เป็นกษัตริย์” แล้วท่านอธิฐานพระ
ธรรมที่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เช่นท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้มานานมาแล้วว่าดังนี้

“ท่านเป็นที่ดูหมิ่น และคนไม่คบหา เป็นคนเจ้าทุกข์และใคร ๆ เบือนหน้าหนี ท่านถูกทำร้าย เพราะความบาปของเรา ท่านถูกทรมาณเพราะเรา เราม่าท่านเหมือนดังลูกแกะและท่านไม่เคยปริปากเลย”

ชายแปลกหน้าอธิบายว่า “อิสยาห์กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ว่าท่านอ่อนสุภาพ และพลีชีวิตของท่าน เหมือนลูกแกะถูกฆ่าในการเลี้ยงปีศา อิสยาห์หมายความว่า ผู้ที่จะช่วยผู้อื่นนั้นต้องยอมเสียสละ พระเมสสิยาห์ไม่มีพระประสงค์จะเป็นกษัตริย์เหมือนกษัตริย์อื่น ๆ ไม่มีพระประสงค์ที่จะครอบครองผู้ใด พระองค์ทรงรักมนุษย์ จึงทรงพลีชีวิตเพื่อมนุษย์”

“ฉะนั้น” ชายแปลกหน้ากล่าวต่อไป “ท่านไม่ควรจะเศร้า โศกเสียใจคิดว่าพระเยซูไม่ใช่พระเมสสิยาห์เสียแล้ว พระเยซูทรงมีชีวิตและสิ้นพระชนม์ เหมือนกับพระธรรมได้ทำนายไว้ก่อนแล้วว่า พระเมสสิยาห์จะต้องมีความเป็นอยู่และสิ้นชีพเช่นนั้น ความรักของพระองค์และการที่ทรงทุกข์ทรมาณพิสูจน์แล้วว่า ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริง ๆ และถ้าหากผู้เชื่อพระองค์จะรักซึ่งกันและกันเหมือนพระองค์ทรงรักเขา ยอมเสียสละดังเช่นพระองค์ทรงกระทำเป็นตัวอย่างแล้ว เขาก็จะประสบสันติสุขและความปิติยินดี”

แล้วทั้งสามคนก็เดินต่อไป แยกแปลกหน้าเป็นผู้พูด พอเข้าหมู่บ้านมา ก็ถึงบ้านของสาวกผู้หนึ่งเขาบอกชายแปลกหน้าว่า

“ค้างกับเราเถอะ นี่เย็นมากแล้ว ประเดี๋ยวก็ค่ำ”

เมื่อเข้าไปในบ้านแล้ว ก็มีคนจุดตะเกียง นำอาหารมาวางที่โต๊ะ

ชายแปลกหน้าหยิบขนม ขอบพระคุณพระเจ้าแล้วบิออกสาวกเคยเห็นการกระทำนี้มาก่อนแล้ว คือการบิขนม เขาจึงมองดูชายผู้นั้น

ชายแปลกหน้าผู้นั้นหาใช่ใครอื่นเลย พระเยซูนั่นเอง พอดูหน้าก็จำพระองค์ได้ ขณะที่ตกตถึงดูอยู่นั้น พระองค์ก็อันตรธานหายไป ทั้งเขาไปไว้แต่เพียงสองคน

เขาพูดกันว่า

“รู้สึกแปลกมาตั้งแต่ทรงดำเนินมากับเราตามทาง และอธิบายข้อพระธรรมให้เราฟังแล้ว”

ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลากลางคืนแล้วก็ตาม เขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพบสาวกอื่น ๆ ก็เล่าให้ฟัง

“พระองค์เจ้าทรงเป็นขึ้นมาจริง ๆ พอทรงบิขนมเราก็จำพระองค์ได้ทันที”

ขณะที่กำลังพูดกันอยู่ พระเยซูก็เสด็จมาปรากฏท่ามกลางเขา รับสั่งว่า

“ความสุขสำราญจงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด”

เขาตกใจกลัว พระเยซูจึงรับสั่งอีกว่า

“อย่ากลัวเราเลย เราไม่ใช่ผี”

เขาก็ยังไม่ค่อยจะเชื่อนัก ดูออกจะเกินความจริง ขณะที่ยืนจั่งจั่งกันอยู่เช่นนั้น ไม่ทราบว่าจะพระเยซูเป็นขึ้นมาจริงหรือไม่ พระองค์ตรัสว่า

“พวกท่านมีอาหารมิกินที่นี้บ้างไหม”

เขานำปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาถวาย พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขา

มีสาวกผู้หนึ่งไม่ได้อยู่ที่นั่น เมื่อพระเยซูเสด็จมาปรากฏเขาชื่อ โธมา แล้วไม่ว่าใครจะบอกสักเท่าใดก็ตาม โธมาไม่ยอมเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาอีก

โธมากล่าวว่า

“ถ้าเราไม่ได้เห็นรอยตาปูที่ของตรึงพระองค์ ไม่ได้เอานิ้วมือของเราแหยงที่รอยตาปูนั้น เราจะไม่เชื่อ”

อีกแปดวันต่อมา สาวกอยู่กับพร้อมหน้ากัน คราวนี้โธมาก็อยู่ที่นั่นด้วย ประตูห้องปิดสนิท ทันใดนั้นพระเยซูก็ทรงปรากฏแก่เขาอีก และตรัสเหมือนเช่นครั้งก่อน

“ความสุขสำราญจงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด”

พระเยซูหันมาหาโธมา รับสั่งว่า

“จงเอานิ้วของท่านแหยงคู่มือของเรา อย่าสังสัยต่อไปอีกเลย จงเชื่อเราเถอะ”

โธมาคุกเข่าลงทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า”

พระเยซูตรัสว่า

“ท่านเชื่อเพราะว่าท่านได้เห็นเรากับตาของท่านเอง ผู้ที่มิได้เห็นแต่เชื่อก็มีความสุข”

ต่อจากนั้นเหล่าสาวก ได้เห็นพระเยซูอีกหลายครั้งหลายหนในที่ต่าง ๆ แต่วันอันเป็นวันสุดท้ายที่เขาจะได้เห็นพระองค์บนพื้น โลกนี้ก็มาถึง

วันนั้นพระเยซูเสด็จมาปรากฏแก่เขาออกกรุงเยรูซาเล็มรับสั่งว่า

“กฤษฎานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เราเป็นพระเจ้า และเป็นกษัตริย์เหนือบรรดามนุษย์โลก จงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้รู้จักเรา และเชื่อในเรา ให้เขาได้รับบัพติศมาในนามของเรา สอนเขาถึงสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ท่านจะไม่ต้องอยู่โดดเดี่ยว เพราะถึงแม้ท่านจะไม่เห็นเรา เราก็จะอยู่กับท่านเสมอเป็นนิรันดร์”

แล้วพระเยซูรับสั่งแก่เขาต่อไป “จงคอยสักหน่อย คอยในกรุงเยรูซาเล็มแล้วสักวันหนึ่งท่านจะทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่จะออกไปสั่งสอน พระเจ้าจะประทานฤทธิ์อำนาจให้ท่าน เพื่อทำให้ผู้อื่นเชื่อว่าเราคือพระผู้ช่วยให้รอด ท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูดา ในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

พระองค์ยกพระหัตถ์ขึ้นและประสาทพรแก่เขา ขณะนั้นมีเมฆมาปกคลุมพระองค์ แล้วเขาก็ไม่เห็นพระองค์อีก

พระเยซูเสด็จไปสวรรค์ประทับกับพระบิดาของพระองค์

ขณะที่เขาพินิจดูบนท้องฟ้า ซึ่งดูเหมือนพระองค์จะทรงลอยขึ้นไป เขาได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงเขม้นดูฟ้า พระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาอีก”

แล้วสาวกก็ระลึกขึ้นได้ว่า เขามีงานที่จะกระทำ ก่อนที่จะได้เห็นพระเยซูอีก เขาจะต้องออกไปประกาศสั่งสอนตามที่พระเยซูได้ทรงสั่งไว้ เขาจะต้องเล่าเรื่องของพระองค์ให้ทุกผู้ทุกคนฟังทั่วไป

เขาเดินทางกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม ไปคอย แต่คราวนี้ไม่ใช่คอยพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอด เขาต้องคอยสัญญาณอย่างใดอย่างหนึ่งที่บอกให้เขาทราบว่าจะถึงเวลาแล้วที่จะต้องออกไปประกาศว่า พระคริสต์เสด็จมายังโลกมนุษย์แล้ว

เทศกาลปัสกา ผ่านนับไปอีกปีหนึ่ง และชาวนาประเทศปาเลสไตน์ ก็กลับไปทำนา ชาวสาธุกิจองคฆามทั้งในนาและแถบเนินเขา ครั้นเก็บเกี่ยวงวดข้าวเสร็จแล้ว ก็ถึงเทศกาลในกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง คราวนี้เรียกเทศกาลเพ็นเทสเต เป็นเวลาที่ขอบพระคุณพระเจ้าที่เก็บเกี่ยวพืชผล

เหล่าสาวกคอยอยู่ตลอดเวลาเหล่านี้ ทุก ๆ วันเขาไปที่พระวิหาร เพื่อขอบพระคุณสรรเสริญพระเจ้าที่ได้ทรงพระเมตตาให้เขาทราบว่าพระคริสต์เสด็จมาแล้ว

เจ็ดสัปดาห์ผ่านไป แสงพระอาทิตย์ส่องกล้าทำให้ข้าวสุก ชาวนาเก็บเกี่ยวพืชผลของตนสำเร็จ ก็พอดีถึงเทศกาลเพ็นเทสเต ถนนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มแน่นไปหมด ผู้คนพากันเข้ากรุงจากทุกทิศทุกทาง ทั้งใกล้และไกล ฤดูเกี่ยวข้าวเสร็จสิ้นกันแล้ว คราวนี้ก็มีการเลี้ยงกันอีก

ในเช้าวันนั้นเหล่าสาวกอยู่พร้อมหน้ากัน เขาได้ยินเสียงเหมือนพายุพัดกล้ารับส่งมาจากพระเจ้า เขาเห็นนิมิตด้วย ดูเหมือนมีเปลวไฟเหมือนลิ้น กระจายออกไปอยู่บนเขาทุกคน แล้วเขาก็สามารถพูดภาษาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงโปรดให้พูด

พวกสาวกต่างพากันออกไปประกาศสั่งสอน ผู้ที่มาจากประเทศต่าง ๆ ก็ฟังเขาพูด เข้าใจทั้งสิ้น ประชาชนตื่นเต้นกันทั้งเมือง

“แปลกมาก” ต่างใจกัน “เรามากันคนละทิศคนละทาง พูดภาษาต่าง ๆ ตั้งหลายภาษา แล้วเวลาที่คนพวกนี้มาเล่าเรื่องอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงกระทำ เราเข้าใจว่าเขาพูดว่าอะไร นี่เป็นเพราะเหตุใดนะ”

เปโตรยืนขึ้นกับสาวกอื่น ๆ และกล่าวเสียงดังว่าดังนี้

“จงฟังข้าพเจ้า ทุก ๆ ท่านที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านได้อ่านพระธรรมแล้วว่า พระเจ้าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์มาประทับบนพลไพร่ของพระองค์ และนี่ก็โปรดประทานมาแล้วบัดนี้ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะประกาศแก่ท่าน ฉะนั้นจงฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด

“พระเจ้าโปรดประทานพระเยซูชวามาชำระแก่ท่าน พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่าง ซึ่งท่านได้เห็นเอง พระเจ้ายอมให้ท่านจับพระองค์ปลงพระชนม์เสีย โดยมีอันชั่วร้ายของท่าน พระเจ้าโปรดให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย พวกข้าพเจ้าเป็นพยานถึงเหตุการณ์นี้ได้ พระองค์เป็นกษัตริย์และทรงมอบอำนาจให้เราเพื่อจะประกาศกิตติคุณของพระองค์แก่ท่าน ขอให้ทุกคนทราบความจริงว่า พระเยซูที่ท่านตรึงบนกางเขนนั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์

เมื่อประชาชนได้ฟังถ้อยคำเหล่านี้ เขาก็รู้สึกเป็นทุกข์มาก

“เราจะทำอย่างไรดีเล่า” เขาพากันถาม

เปโตรตอบว่า

“จงกลับใจเสียใหม่ ละทิ้งบาปของท่านเสีย แล้วตั้งต้นชีวิตใหม่ จงเชื่อในพระเยซูคริสต์ และรับบัพติศมาในพระนามของพระองค์ เพื่อความผิดบาปของท่านจะทรงโปรดยกเสีย แล้วประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเปลี่ยนแปลงท่าน”

เมื่อประชาชนได้ยินดังนั้นก็รู้สึกยินดียิ่ง มารับบัพติศมาในพระนามพระเยซู ในวันนั้นวันเดียวมีคนเลื่อมใสมาเป็นศิษย์ถึงสามพันคน เขามาร่วมนมัสการพบพวกสาวก และนำทรัพย์สิ่งของมารวมกันเป็นกองกลาง พระเยซูมีคริสตจักรแล้ว ณ บัดนั้นเขาเชื่อแล้วว่า พระองค์เป็นพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอด

ทุก ๆ วันจำนวนสมาชิกในคริสตจักรทวีขึ้น ทุก ๆ วัน คริสตจักรของพระเยซูก็ถาวรมั่นคงมากขึ้นทุกที

คริสตจักรเจริญขึ้นดุจข้าวในทุ่งนา

สารบัญข้อพระธรรมคัมภีร์

หน้า	บทที่ 2
9	ลูกา 2:1-20
14	มัทธิว 2:1-12
18	ลูกา 2:21-35
20	มัทธิว 2:13-23
	บทที่ 3
25	อพยพ 21:1-42
26	สดุดี 118:29
26	เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-7
27	ลูกา 2:41-42
30	สดุดี 122:1,2,6
33	ลูกา 18:10,11
34-36	ลูกา 2:41-52
	บทที่ 4
37	มัทธิว 3:1-9
38	ยอห์น 1:19-27
41	มัทธิว 3:13-15
42	ยอห์น 1:29-34
42-45	มัทธิว 4:1-11
46	มัทธิว 4:17
46	ยอห์น 1:35-41
46	มัทธิว 4:18-22
47	มาระโก 4:13-17
47	มัทธิว 9:9-13
48	มาระโก 2:15-19
	บทที่ 5
50	มัทธิว 5:43-48

50	มัทธิว 6:15
51	มัทธิว 5:41
52	ลูกา 6:20-23
52	มัทธิว 5:11-12
53	ลูกา 16:19-21
53	ลูกา 6:24-26
54	มัทธิว 6:24-34
55	มัทธิว 6:1-6
56	มัทธิว 7:21-23
56	มัทธิว 7:24-29
57-8	มาระโก 1:21-28
59	มาระโก 1:29-34
61	มาระโก 1:35-39
	บทที่ 6
63	ลูกา 4:16-30
66-67	มัทธิว 12:46-50
67	มาระโก 1:40-45
69	ยอห์น 9:1-41
69-70	มาระโก 2:1-12
72	มาระโก 2:23-28
73-4	มัทธิว 12:9-14
73-4	ลูกา 6:6-12
	บทที่ 7
76	ลูกา 7:36-50
79	ลูกา 15:1-10
80	ลูกา 15:11-32
82-3-4	มัทธิว 8:5-13
82-3-4	ลูกา 7:2-10
84-5	มัทธิว 11:1-6

86	มัทธิว 14:3,4
86	มาระโก 6:21-32
87	ลูกา 13:31,32
87-8	ลูกา 8:4-15
	บทที่ 8
89-90	มาระโก 4:35-41
92	มาระโก 5:1-20
95-97	มาระโก 5:21-40
98	มาระโก 5:41-43
	บทที่ 9
99	มัทธิว 10:1-15
100	ลูกา 9:10-17
102	ข้อหั้น 6:1-13
103	ข้อหั้น 6:15-51
105	มัทธิว 16:13-19
106	มัทธิว 16:21-25
106-107	มาระโก 9:2-9
	บทที่ 10
108	ลูกา 9:52-62
109	ข้อหั้น 6:66-71
110	ลูกา 11:1-4
110	มัทธิว 6:9-13
110-1	ลูกา 11:5-10
111	ลูกา 10:25-37
113	ลูกา 12:13-21
114	มัทธิว 19:16-22
114	ลูกา 18:18-23
115-6	ลูกา 18:24-30
117-8	ลูกา 19:1-10

บทที่ 11

120	สดุดี 122:1,6
120	สดุดี 106:1 ข
121	มัทธิว 26:6-13
121	ยอห์น 12:1-8
122	ลูกา 9:49-50
122-3	มาระโก 9:33-35
122-3	ลูกา 22:24-27
123	มัทธิว 19:13-15
123-4	มัทธิว 18:21-22
124	ลูกา 17:5-6
125	มาระโก 11:1-3
126	เศคาริยา 9:9
	บทที่ 12
127-8	มาระโก 11:4-11
127-8	มาระโก 21:6-11
130	มาระโก 11:15-17
130	ยอห์น 2:15
130-131	มาระโก 11:27-33
132	มาระโก 12:13-17
132	มาระโก 12:38-40
132	มัทธิว 23:27-33
132-3	มาระโก 12:41-44
133-4	มัทธิว 25:31-46
135	มัทธิว 26:3-5
135-6	มัทธิว 26:14-16
	บทที่ 13
137	มาระโก 14:12-15
137	ยอห์น 13:1

137	มาระโก 14:17-21
138	ลูกา 22:15-20
138	มาระโก 14:22-26
138	1 โครินธ์ 11:27-31
139	มาระโก 14:27-31
139-41	มัทธิว 26:36-54 บทที่ 14
142	มัทธิว 26:57-68
143	มัทธิว 26:69-75
143	ลูกา 22:56-62
144	มัทธิว 27:1-5
145	มาระโก 15:1-13 มัทธิว 27:11-18
146	มัทธิว 27:20-22
147	ยอห์น 19:4-16
148	มาระโก 15:15-23
149	มัทธิว 27:33-43
149	ลูกา 23:33-38
150	ลูกา 23:19-43
150	ยอห์น 19:26-27
151	มัทธิว 27:45-54
151	ลูกา 23:44-49
151	ยอห์น 19:28-30
151-2	มาระโก 15:42-47 บทที่ 15
153	มาระโก 16:1-7
153	มัทธิว 28:1-7
153	ยอห์น 20:1-10
153	ยอห์น 20:11-18
156	ลูกา 24:13-32

159-60	ลูกา 24:33-43
160	ยอห์น 20:24-29
161	มัทธิว 28:16-20
161	ลูกา 24:49-51
161	กิจการ 1:8-9
163	กิจการ 1:10-12
164-6	กิจการ 2:1-47